

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Doyle, Arthur Conan.; A. Conan Doyle ; oversat af P. Jerndorff-Jessen.

Titel | Title:

Rødbøgene og andre Fortællinger

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Aarhus : Jydsk Forlags-Forretning, 1895

Fysiske størrelse | Physical extent:

181 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

RØDBØGENE

Oversat af *P. Jerndorff-Jessen*.

A. CONAN DOYLE

2 SHERLOCK HOLMES' OPDAGELSER

(FORBRYDER-FORTÆLLINGER)

IV.

RØDBØGENE

OG ANDRE FORTÆLLINGER

A A R H U S

JYDSK FORLAGS-FORRETNING

1895

INDHOLD

	Side
Rødbøgene	1
Gloria Scott	51
Beryl Diademet	91
Irene Adler	139

RØDBØGENE.

»Den, der elsker Kunsten for dens egen Skyld,« bemærkede Sherlock Holmes og kastede »The Daily Telegraphs« Avertissements Tillæg fra sig, »maa meget tit erfare, at det er fra dens ubetydeligste og simpleste Tilsyneladelser, den bedste Glæde er at hente. Det fornøjer mig at bemærke, Watson, at De for saa vidt har indset denne Sandhed, som De i de Optegnelser af mine Opdagelser, De har været saa god at offentliggøre, ikke saa ofte har dvælet ved de mange celebre Sager og sensationelle Forbrydelser, i hvilke jeg har figureret, men mere har holdt Dem til de Tilfælde, der i sig selv maaske have været noget trivielle, men som have givet mig Lejlighed til at anvende de Evner for logisk Slutning og Syntese, som nu engang ere blevne min Specialitet.«

»Og dog,« sagde jeg smilende, »har man beskyldt mig for at jage efter Sensation i disse mine Optegnelser.«

»De har maaske ogsaa gjort Fejl,« bemærkede han, idet han med Ildtangen tog et Stykke glødende

Cokes og tændte sin lange Pibe, som han plejede at benytte i Stedet for Kridtpiben naar han var mere stemt for Disput end for Grublerier — »gjort Fejl i at forsøge paa at give Deres Optegnelser Farve og Liv i Stedet for at indskrænke Dem til at fortælle om den skarpe Fornufts slutning fra Følge til Aarsag, som i Virkeligheden ogsaa er det eneste mærkværdige ved disse Sager.«

»Det forekommer mig dog, at jeg har ydet Dem fuld Retfærdighed i alle Henseender,« svarede jeg med nogen Kulde, thi jeg blev frastødt af den Egoisme, der, som jeg mere end een Gang havde lagt Mærke til, var en betydelig Faktor i min Vens forunderlige Karakter.

»Nej, det er slet ikke Egenkærlighed eller Indbildskhed,« sagde han, idet han som sædvanlig besvarede mine Tanker mere end mine Ord. »Naar jeg kræver fuld Retfærdighed for min Kunst, saa er det fordi denne er en upersonlig Ting — en Ting uden for mig selv. Forbrydelser ere almindelige — Logik er sjælden; derfor er det ved den sidste, De burde dvæle, mere end ved den første. Hvad der skulde være — lad os sige en Række Forelæsninger, har De degraderet til en Række Fortællinger.« —

Det var en kold Morgen i det tidlige Foraar, og vi sad efter Frokosten ved den livlige Kaminild i vort gamle Værelse i Baker Street. En tyk Taage bølgede ned mellem de sortegraa Husrækker, og

Vinduerne lige over for os fortonede sig som mørke, uformelige Pletter gennem de tykke, gule Taagebølger. Vor Gas var tændt og skinnede paa den hvide Dug, Porcellænet og det øvrige Service; thi der var endnu ikke bleven taget af Bordet. Sherlock Holmes havde været tavs hele Morgenstunden og havde hele Tiden siddet fordybet i Avertissement-spalterne i en hel Bunke Aviser, indtil han til sidst, efter øjensynlig at have maattet opgive sin Efterforskning, i en gnaven Sindsstemning begyndte at kritisere de Optegnelser, som vare begyndt at udkomme under Titlen »Sherlock Holmes's Opdagelser.«

»Men forøvrigt,« fortsatte han efter en Pavse, under hvilken han havde røget stærkt af sin lange Pibe og stirret ind i Ilden — »hvad tror De, Publikum, det store Publikum, der knap kan kende en Væver paa hans Fortænder eller en Komponist paa hans venstre Tommelfinger, bryder sig om eller interesserer sig for Slutningsfølgernes og Analysens finere Afskygninger. Nej, enten de dvæler ved den ene eller den anden Side af mine Opdagelser, saa blive disse dog temmelig kedelige; thi de virkelig store Forbrydelsers Tid er forbi. Mennesket, eller i det mindste Forbryder-Mennesket har mistet al Foretagsomhed og Originalitet. Og hvad min egen Praksis angaar, saa trues den stærkt med at blive indskrænket til at yde dem Hjælp der har tabt deres Blyanter og ikke kan finde dem igen, eller til at give unge Lærerinder gode Raad. Naa, men

hermed tænker jeg ogsaa, at jeg er naaet saa langt ned som muligt. Denne Epistel, som jeg modtog i Morges, betegner dog vist Minimumspunktet. Det vil jeg da i det mindste haabe. Læs den engang!« Dermed kastede han et sammenkrøllet Brev over til mig.

Det var dateret fra Montague-Pladsen den foregaaende Eftermiddag og lød saaledes:

»Gode Mr. Holmes!

Jeg vil meget gerne raadføre mig med Dem om, hvorvidt jeg skal tage mod en Lærerindeplads, der er mig tilbudt, eller ikke. Jeg vil tillade mig at komme op til Dem i Morgen Formiddag Klokken halv elleve, hvis det er Dem belejligt.

Deres ærbødige

Violet Hunter.«

»Kender De den unge Dame?« spurgte jeg.

»Nej, slet ikke.«

»Ja, nu er Klokken jo halv elleve.«

»Ja, og nu ringer det. Uden Tvivl er det hende.«

»Sagen vil maaske vise sig at være af større Interesse, end De mener; saaledes er det jo gaaet før.«

»Nu, ja, lad os haabe det bedste! Vi vil snart erfare, hvad det drejer sig om, thi hvis jeg ikke tager meget fejl, saa har vi her den omtalte Person.«

Medens han endnu taledes, aabnedes Døren, og en ung Dame traadte ind. Hun var simpelt, men net klædt, hendes Ansigt var aabent og livligt og

en lille Smule fregnet, og hele hendes Væsen og Fremtræden tydede paa, at hun var vant til at staa paa sine egne Ben, og at hun havde sig selv at stole paa her i Verden.

»De vil nok undskyldte mig, at jeg har gjort Dem Ulejlighed,« sagde hun, idet min Husfælle rejste sig for at gaa hende i Møde. »Der er hændet mig noget meget mærkeligt, og da jeg hverken har Forældre eller andre paarørende at hente Raad hos, saa tænkte jeg mig, at De vilde være saa god at sige mig, hvad jeg skulde gøre.«

»Vær'sgo at sætte Dem ned Miss Hunter. Det skal være mig en Fornøjelse, om jeg kan være Dem til Hjælp.«

Jeg kunde se, at Holmes syntes godt om den unge Dames Væsen og frejdige Henvendelse. Han betragtede hende paa sin undersøgende Maade og satte sig derpaa til Rette med halvlukkede Øjne og Fingerspidserne mod hinanden for at høre paa hendes Forklaring.

»Jeg har nu været Lærerinde i fem Aar,« sagde hun, »hos Oberst Spence Munro, men for to Maaneder siden blev Obersten forflyttet til Halifax i Ny Skotland, og da jeg ikke kunde tage med derover, stod jeg saaledes uden Plads. Jeg averterede og lagde Billet ind paa Avertissementer, men uden noget Resultat. Den lille Sum, jeg havde opsparet, truede med at slippe op; jeg var meget ilde stedt og vidste ikke, hvad jeg skulde gøre.

»I West-End findes der et meget bekendt Engagerings Bureau for Lærerinder, det bestyres af en Miss Stoper, og der plejede jeg at henvende mig en Gang om Ugen for at forhøre mig, om der ikke havde tilbudt sig noget, som jeg kunde bruge. Miss Stoper har sit eget lille Kontor, og foran dette ligger der et temmelig stort Venteværelse, hvor de Damer, der søge Plads, opholde sig, og derfra blive de kaldt ind en for en, hvorefter hun raadfører sig med sine Bøger og Optegnelser for at se, om hun har noget at tilbyde, der kan passe den søgende.

»Nu — da jeg gik derhen forrige Uge, blev jeg som sædvanlig vist ind paa Kontoret, men da sad Miss Stoper der ikke alene. En meget svær ældre Herre med et fornojet, smilende Ansigt og en vældig fed Hage, der hang i mange Folder ned over hans Hals, sad ved Siden af hende og monstrede med et skarpt undersøgende Blik gennem sine Briller, de Damer, der bleve lukkede ind i Kontoret. Idet jeg traadte ind, vendte han sig med et Sæt om til Miss Stoper.

»Der har vi endelig en, som kan bruges,« sagde han meget ivrig. »Jeg kan ikke tænke mig nogen bedre. Udmærket — aldeles brilliant!« Det lod til, at han var ganske begejstret, han gned sig i Hænderne og saa saa inderlig tilfreds ud, at det var en hel Fornøjelse bare at se paa ham.

»De kommer for at søge Tjeneste, Miss?« spurgte han.

»Ja, Sir.«

»Som Lærerinde?«

»Ja, Sir.«

»Hvad forlanger De i Løn?«

»Jeg fik fire Pund om Maaneden i min sidste Plads hos Oberst Spence Munro.

»Hvad siger De, fire Pund — lurvet! lurvet!« udbrød han og løftede de fede Hænder som i den højeste Afsky og Indignation. »Hvor kunde nogen byde en saa tiltalende Dame med slige Kvalifikationer en saa elendig Sum?«

»Mine Kvalifikationer er maaske noget ringere, Sir, end De tænker Dem,« sagde jeg. »Lidt Fransk, lidt Tydsk, nogen Musik og Maling —«

»Puh! puh!« udbrød han, »alt det er der slet ikke Tale om. Sagen er, har De, eller har De ikke en fuldstændig Dames Væsen og Dannelse? Det er Sagens Kerne. Har De det ikke, saa duer De ikke til at opdrage et Barn, som maaske en Gang i Fremtiden kommer til at spille en stor Rolle i sit Lands Historie. Og har De det — nu, hvor kan saa et Menneske, der gør Fordring paa at kaldes en Gentleman, forlange, at De skal nedlade Dem til at tage mod mindre end tre Zifre om Aaret. Deres Løn hos mig, Frøken, vil begynde med i det mindste et Hundrede Pund aarlig.«

»De maa kunne forstaa, Mr. Holmes, at i den Stilling, hvori jeg befandt mig, forekom et saadant Tilbud mig næsten altfor godt, til at jeg kunde

holde det for virkeligt. Herren har vist kunnet læse min Tvivl i mit Ansigt, thi nu trak han sin Tegnebog op af Lommen og fremtog en Pengeseddel.

»Jeg plejer ogsaa,« sagde han og smilede paa den mest veltilfredse Maade, indtil hans Øjne blev til to smaa skinnende Sprækker inde mellem Ansigtets tykke Folder, »jeg plejer ogsaa at give mine Lærere inder Halvdelen af deres Løn forud, for at de kan bestride Udgifterne ved deres Rejse, Garderobe og andet sligt.«

»Jeg syntes, at jeg aldrig før i mit Liv havde truffet paa saa elskværdig og betænksom en Mand. Da jeg allerede var kommen i lidt Gæld til flere Handlende, kom dette Forskud mig overmaade belejligt, og dog var der noget vist underligt over den hele Forretning, der fik mig til at ønske at kende lidt nærmere til Sagen, for jeg tog mod hans Tilbud.

»Tør jeg spørge — hvor bor De, Sir?« sagde jeg.

»Hampshire. Et henrivende landligt Sted. Rødbøgene hedder det, og det ligger en Mils Vej paa den anden Side Winchester. Det er det mest fortryllende Landskab, De endnu har set, min kære unge Frøken, og den yndigste gamle Bygning.«

»Og mine Pligter, Sir? Jeg vilde gerne høre, hvad De forlanger af mig.«

»Et Barn — kun eet. En sød lille Krabat paa seks Aar. Aah, De skulde bare se ham slaa

Faarekyllinger ihjel med en Tøffel! Klask! klask! klask! Tre ligger masede, før De kan blinke med Øjnene!» Han lænede sig atter tilbage og lo Øjnene ind i Hovedet igen.

»Jeg blev lidt forbavset over Drengens Fornøjelser; men Faderens Latter fik mig til at tro, at det hele skulde være Spøg.

»Det eneste jeg har at gøre,« sagde jeg, »er altsaa at tage mig af dette ene Barn?«

»Nej, ikke det eneste — ikke det eneste, min søde unge Frøken!« udbrød han. »Deres Pligt er tillige, hvad jeg er vis paa, Deres gode Forstand ogsaa tilsiger Dem, at imødekomme saadanne Smaaønsker, som min Hustru maatte fremkomme med, forudsat naturligvis, at de ikke overskrider, hvad man med Billighed kan forlange af en Dame. Det har De vel ikke noget imod — hvad?«

»Nej, jeg skal med Fornøjelse gøre, hvad jeg kan, før at opfylde Deres Ønsker.«

»Saaledes skal det være. Nu Deres Dragt for Exempel! Vi er lidt egne af os, vi har vore smaa uskyldige Nykker! ha! ha! Men ellers er vi meget lette at komme ud af det med. Hvis De nu blev anmodet om at bære en anden Dragt — en, som vi vilde levere Dem, havde De saa noget mod at føje os i vort Lune — hvad?«

»Ne—j,« sagde jeg, og trak lidt paa det, meget forbavset over dette Forlangende.

»Eller at sidde her eller sidder der, hvor vi

ønsker det — det vilde De vel heller ikke sætte Dem imod?»

»Aah, nej.«

»Eller at klippe Deres Haar af, for De tager ud til os?»

Jeg kunde næppe tro mine egne Ører. Som De vil se, Mr. Holmes, er mit Haar meget svært, dertil meget pænt kruset og af en ejendommelig kastanjebrun Farve. Rent ud sagt, er det bleven ikke saa lidt beundret, især af Kunstnere, og jeg kunde ikke bekvemme mig til at skille mig af med det for et blot og bart Lunes Skyld.«

»Det gør mig ondt, men det kan jeg ikke foje Dem i,« sagde jeg. Han havde iagttaget mig meget opmærksomt, og jeg kunde se, at der gled ligesom en Skygge over hans Ansigt, da jeg sagde nej.

»Ja, da er det noget, vi maa holde bestemt paa, det er af yderste Vigtighed,« sagde han. »Det er en af min Kones Griller, og saadanne Damegriller, ved De, maa man tage Hensyn til. Naa, De vil altsaa ikke lade Deres Haar klippe kort?»

»Nej, Sir, det kan jeg virkelig ikke indlade mig paa,« svarede jeg meget bestemt.

»Nu, ja, naar De ikke vil, saa vil De jo ikke, og saa er der ikke mere ved den Ting at gøre. Det er stor Skade, thi De passede nu ellers i alle Henseender saa brillant til os. Ja, i saa Fald, Miss Stoper, maa jeg bede Dem om at faa Lov til at se paa nogle andre af Deres unge Damer.«

Bureauets Bestyrerinde havde under hele vor Samtale haft travlt med at blade i sine Papirer og havde ikke sagt et Ord hverken til ham eller mig; men nu saa hun op paa mig med et saa ærgerligt Udtryk, at jeg straks kunde forstaa, hun var gaaet Glip af en betydelig Provision ved mit Afslag.

»Ønsker De, at Deres Navn skal blive staaende her i Bøgerne?« spurgte hun.

»Ja, hvis De ikke har noget imod det, Miss Stoper.«

»Nu, det synes jo i Virkeligheden temmelig unyttigt, eftersom De afslaar det mest fordelagtige Tilbud, der kan tænkes — meget mere fordelagtigt, end De kunde vente Dem,« sagde hun meget skarpt. »De kan ikke vente, at vi skal gøre os megen Ulejlighed med at finde andre Pladser til Dem. Farvel, Miss Hunter!« Hun slog paa en Klokke, der stod ved Siden af hende, dette var Signalet til, at den næste kunde komme ind, og jeg maatte gaa min Vej.

Nu, Mr. Holmes, da jeg kom hjem paa mit tarvelige Kvistkammer og fandt Mads-kabet tomt og et Par Regninger paa Bordet, begyndte jeg at spørge mig selv, om jeg dog ikke havde handlet som et Tossehoved. Selv om disse Mennesker nu ogsaa var lidt sære og havde deres Nykker, som de vilde have, man skulde rette sig efter, saa var de dog paa den anden Side villige til at betale for deres Særheder. Der er kun yderst faa Lærerinder her

i England, der kan opnaa en Gage af hundrede Pund om Aaret. Desuden — hvad Nytte havde jeg egentlig af mit Haar? Der er mange, hvem det klæder bedst at have det kort afklippet, og maaske var jeg netop en af dem. Næste Dag var jeg tilbøjelig til at tro, at jeg havde baaret mig meget forkert ad, og Dagen efter igen var jeg aldeles vis paa det. Jeg havde næsten overvunden min Stolthed saa vidt, at jeg var parat til at gaa tilbage til Bureauet og spørge, om Pladsen endnu var besat, da jeg modtog dette Brev fra den tykke Herre selv. Nu skal jeg læse det for Dem:

Rødbøgene ved Winchester.

Kære Miss Hunter.

Miss Stoper var saa venlig at give mig Deres Adresse, og jeg tillader mig nu herved at skrive til Dem for at spørge Dem, om De ikke har forandret Deres Beslutning fra sidst. Min Hustru er meget opsat paa at faa Dem, eftersom hun er bleven svært indtaget i Dem efter den Beskrivelse, jeg har givet hende af Dem. Vi er villige til at give Dem 30 Pund Fjerdingsaaret altsaa 120 Pund om Aaret, for saaledes rigelig at yde Dem Erstatning for De Smaaubehageligheder, som vore uskyldige Luner maatte volde Dem. Vi lover Dem, at de ikke skal blive meget besværlige. Min Hustru er for Exempel meget indtaget i en bestemt staalgraa Farve og vilde gerne have Dem til at bære en Morgenkjole af denne Farve, men

kun inden Døre forstaar sig. De behøver ikke engang at have nogen Udgift med at købe saadan en, eftersom vi har en hjemme, der tilhører min kære Datter Alice (som nu er i Filadelfia), og som jeg er vis paa vil passe Dem udmærket. Og hvad det angaar at tage Plads her og der, ligesom vi ønsker det, eller at more Dem paa den Maade, vi foreslaar, saa behøver det jo slet ikke at volde Dem nogen Ubehagelighed. Med Hensyn til Deres Haar, saa er det ganske vist meget kedeligt at komme af med det, især da det, som jeg godt lagde Mærke til ved vort Møde, var usædvanlig svært og smukt, men paa dette Punkt kan jeg desværre ikke give efter. Jeg haaber imidlertid, at den forhøjede Løn kan yde Dem Vederlag for Tabet. Deres Pligter, hvad Barnet angaar, vil ikke overanstrenge Dem. Prøv nu engang at komme herud, jeg skal da hente Dem med min lille Vogn i Winchester, naar De vil lade mig vide, hvad Tog De kommer med.

Deres ærbødige

Jephro Rucastle.

»Se, det er det Brev, som jeg lige nylig har modtaget, Mr. Holmes, og jeg er saa temmelig bestemt paa at modtage Tilbudet. Men før jeg endelig besluttede mig til noget, vilde jeg dog forelægge hele Sagen for Dem og høre Deres Mening.«

»Ja, Miss Hunter, naar De er bestemt paa at

tage Pladsen, saa er jo dermed Spørgsmaalet afgjort,« sagde Holmes smilende.

»Men De vil ikke raade mig til at afslaa Tilbudet?«

»Nu — jeg tilstaar, at hvis jeg havde en Søster, saa vilde jeg nodig have, at hun skulde tage imod den.«

»Hvad er Meningen med det altsammen, Mr. Holmes?«

»Jeg har ingen som helst Data, saa jeg kan ikke sige noget om det. Men maaske har De selv dannet Dem en Mening?«

»Nu, ja, der forekommer mig kun at kunne tænkes een Løsning paa Gaaden. Efter alt at dømme maa Mr. Rucastle være en meget venlig og godhjertet Mand. Er det da ikke rimeligt at antage, at hans Hustru er lidt afsindig, at han ønsker at holde dette skjult af Frygt for, at hun ellers skal blive ført til et Galehus, og at han af denne Grund søger paa alle Maader at rette sig efter hendes Særheder, for at Galskaben ikke skal komme til værre Udbrud.«

»Det er muligt, at det forholder sig saaledes, ja, efter det, der foreligger, er det højst sandsynligt, at det er saa. Men i ethvert Tilfælde synes det dog ikke at være noget hyggeligt Opholdssted for en ung Pige.«

»Ja, men Pengene, Mr. Holmes, — Pengene!«

»Ja, det er sandt, Lønnen er jo god — altfor

gode. Det er netop det, som gør mig urolig. Hvorfor skulde de give Dem 120 Pund om Aaret, naar andre slipper med at give 40. Der maa være et eller andet muggent ved det!»

»Jeg troede, at naar De kendte Omstændighederne, saa vilde De bedre forstaa Sagen, hvis jeg senere hen kom til at trænge til Deres Hjælp. Jeg vil føle mig langt mere tryk, naar jeg veed, at jeg har Dem i Baghaanden.«

»Naar det kan være Dem, til nogen Trøst, skal jeg gerne love at være parat til at hjælpe Dem, hvis det skulde behøves. Thi Deres lille Problem lader til at kunne udvikle sig til noget meget interessant, det interessanteste jeg har haft med at gøre i lang Tid. Der er noget ganske nyt ved flere af Sagens mest fremtrædende Træk. Skulde De komme i Tvivl eller i Fare — «

»Fare! Mener De da, at der kan være nogen Fare?»

Holmes rystede alvorlig paa Hovedet. »Det vilde ophøre at være farligt, hvis vi kunde afgøre dette bestemt,« sagde han. »Men i alle Tilfælde vil et Telegram, hvad enten det kommer ved Dag eller Nat, bringe mig til Hjælp.«

»Tak, saa er jeg rolig.« Hun rejste sig frisk og frejdig fra Stolen, og al Ængstelse var helt forsvunden af hendes tiltalende Ansigt. »Ja, saa vil jeg straks skrive til Mr. Rucastle, ofre mit stakkels Haar i Aften og i Morgen Formiddag tage ud til

Winchester. Nu er jeg slet ikke bange mere.« Med endnu en hjertelig Tak til Holmes bød hun os Farvel og forlod os.

»Hun ser ellers nok ud til,« sagde jeg, idet vi hørte hende gaa ned ad Trappen med hurtige og faste Trin, »at kunne klare for sig selv.«

»Det er godt for hende, om hun kan,« sagde Holmes alvorlig. »Jeg skulde tage meget fejl, om vi ikke inden ret mange Dage hører fra hende igen.

— Det varede heller ikke meget længe, for min Vens Spaadom gik i Opfyldelse. Der gik en fjorten Dages Tid, under hvilke mine Tanker tit beskæftigede sig med hende, idet jeg spekulerede paa, hvilken underlig Side-Allee af menneskelig Erfaring denne ensomme Kvinde havde forvildet sig ind i. Den usædvanlige Lon, de underlige Betingelser, det lette Arbejde — alt tydede paa noget uden for det almindelige; men om det hele kun var Griller eller det var en Sammensværgelse, om Manden var en Menneskeven eller en Skurk, var noget som det laa langt uden for mine Evner at afgøre. Hvad Holmes angaar, saa sad han ofte en halv Time ad Gangen med rynkede Bryn og aandsfraværende Mine; men begyndte jeg saa at tale med ham om Sagen, saa slog han den straks hen med en afvisende Haandbevægelse.

»Data, Data, Data!« raabte han utaalmodig. »Jeg kan ikke lave Mursten uden Ler!« Men han sluttede dog gerne med at bemærke, at havde

det været hans Søster, saa havde hun ikke faaet Lov til at tage mod Pladsen.

Det Telegram, vi saa endelig modtog, kom sent en Aften, netop som jeg var ved at gaa til Ro, og Holmes havde sat sig til Rette for at begynde paa en af hine natlige Undersøgelser, som han ikke saa sjælden adspredte sig med. Naar jeg forlod ham, sad han bøjet over en Retort eller et Reagensglas, og i samme Stilling kunde jeg finde ham, naar jeg kom ind til Frokost den næste Formiddag. Han aabnede den blaa Konvolut og efter at have kastet et Blik paa Indholdet slængte han Telegrammet hen til mig.

»Aah, se efter i Togplanen, hvornaar Togene gaar ad Winchester til,« sagde han og vendte tilbage til sine kemiske Studier.

Telegrammet var meget kort, men indtrængende:

»Vil De gøre mig den Tjeneste, at være i Hotellet »Sorte Svane« i Winchester i Morgen Middag,« lød det. »Kom endelig, jeg ved slet ikke, hvad jeg skal gøre.

Hunter.«

»Vil De følge med?« spurgte Holmes og skottede op til mig.

»Ja, med Fornøjelse.«

»Saa se efter.«

»Der gaar et Tog Kl. 9,30,« sagde jeg efter at have set paa Togplanen, og det er i Winchester 11,30.«

»Det vil passe godt. Saa maa jeg vel hellere lade dette her vente en Dags Tid og se at hvile godt ud i Nat for at være rigtig frisk i Morgen.« —

Klokken elleve næste Dag vare vi da altsaa paa Vej til den gamle engelske Hovedståd. Holmes havde siddet begravet i Morgenaviserne lige fra vi tog fra London, men efter at vi havde passeret Hampshire, kastede han dem fra sig og begyndte at beundre det Landskab, vi nu kørte igennem. Det var en aldeles henrivende Foraarsdag. Himlen var klar og blaa, og kun nogle enkelte smaa lyse Fjerskyer drev over den fra Vest til Øst. Solen straaledede fra den rene Himmels, og dog var der en frisk Kølighed i Luften, som skærpede ens Energi. Ud imod Landet, langt bort til de bølgeformede Høje omkring Aldershot pippede Bøndergaardenes smaa røde og graa Tage frem mellem det lysegrønne Majløv.

»Er det ikke dejligt og frisk!« udbrød jeg med al den Begejstring, et Menneske fra det taagede Baker Street maatte føle ved at se denne Skønhed.

Men Holmes rystede blot alvorlig paa Hovedet.

»Det er en af de Forbandelser, Watson, som følger med en Natur som min,« sagde han, »at alt, hvad jeg ser, maa jeg sætte i Forbindelse med mit specielle Øjemed. De ser paa disse spredte Huse, og modtager kun et Indtryk af Skønhed, jeg ser ogsaa paa dem, men det eneste de frembringer hos mig, er Tanken om deres Isolation og den

Mulighed, for skjulte Forbrydelser, som derved fremkommer.

»Du gode Gud,« udbrød jeg. »Hvem i al Verden vil dog sætte Tanken om Forbrydelser i Forbindelse med disse smukke, gamle Boliger?«

»De fylde altid mig med en vis Rædsel. Det er min Tro, Watson, og den er grundet paa Erfaringer, at de elendigste og mest forbryderske Smøger i London ikke kan opvise værre Forsyndelser mod Loven end det smilende og smukke Land.«

»De forfærder mig ligefrem!«

»Nu — Aarsagen hertil ligger nær for Haanden. Trykket af den offentlige Mening kan i en By bevirke det, som Loven ikke kan. Der er ingen Smøge saa slet, at jo Skriget fra et mishandlet Barn eller Lyden af en Drukenbolts Prygl kan vække Medfølelse og Indignation hos Naboerne, og Hjulene i Retfærdighedens Maskineri griber der saaledes ind i hinanden, at en enkelt lille Anklage kan sætte det i Gang, og der er kun faa Skridt mellem Forbrydelsen og Fængslet. Men se paa disse ensomme Boliger, hver i sin egen Mark og beboet for det meste af stakkels uvidende Mennesker, der kun kender lidt til Loven. Tænk paa de Helvedes Grusomheder, den skjulte Ondskab, der her kan gaa i Svang Aar efter Aar paa saadanne Steder, uden at nogen faar noget at vide derom. Hvis den Dame, der nu søger vor Hjælp, havde faaet Plads i Winchester, saa vilde jeg ikke have næret ringeste

Frygt for hendes Sikkerhed. Det er den Mil af mellemliggende Land, som bevirker Faren. Alligevel er det tydeligt, at hun ikke trues af nogen personlig Fare.»

»Nej, for naar hun kan tage til Winchester for at mode os, kan hun jo dog gaa, hvorhen hun vil.«

»Netop — hun har sin Frihed.«

»Ja, men hvad *kan* der dog saa være i Vejen. Kan De tænke Dem det?«

»Jeg har tænkt paa syv forskellige Forklaringer, der hver for sig kan forliges med det, vi kender til Sagen. Men hvilken af dem, der er den rette, kan kun fastslaaes ved de ny Oplysninger, som rimeligvis nu venter paa os. Nu — der har vi Taarnet paa Domkirken, saa vil vi snart faa at vide, hvad det er, Miss Hunter har at fortælle os.«

Den »Sorte Svane« er et anset Hotel, beliggende i Hovedgaden tæt ved Jærnbanestationen, og der fandt vi den unge Dame ventende paa os. Hun havde bestilt et Værelse til os, og Frokosten stod paa Bordet, da vi kom.

»Aah, det glæder mig usigeligt, at De er kommen,« sagde hun med stor Varme. »Det er saa venligt af Dem begge to. Jeg vidste slet ikke, hvad jeg skulde gøre, men nu vil De nok give mig et godt Raad.«

»Vil De saa være saa god, at fortælle os, hvad der er hændet Dem.«

»Det skal jeg, og det maa ske i en Fart, for

jeg har maattet love Mr. Rucastle at være hjemme igen før Kl. 3. Jeg fik Lov af ham at tage her ind til Byen i Formiddag — han aner slet ikke, hvad jeg vilde herinde.«

»Lad os saa faa alting i den rigtige Orden.« Holmes tog Plads i en Stol ved Kaminen, stak sine lange Ben hen mod Ilden og satte sig magelig til Rette for at høre efter.

»Allerførst maa jeg bemærke, at jeg egentlig ikke kan beklage mig over nogen ilde Medfart fra Mr. eller Mrs. Rucastles Side, den Retfærdighed maa jeg yde dem. Men jeg forstaar dem ikke, og jeg foler mig ikke tryk i deres Selskab.«

»Hvad er det, De ikke forstaar?«

»Grunden til deres Opførsel. Men nu skal De faa det altsammen i den Orden, det er kommen.« Da jeg tog herud, mødte Mr. Rucastle mig her og kørte mig derefter i sin Jagtvogn ud til Rødbøgene. Stedet er, som han sagde, overordentlig smukt beliggende, men der er ikke megen Stads ved selve Bygningen, det er et meget stort firkantet og klodset Hus, der engang har været hvidkalket, men nu er bleven graat og plettet af Fugtighed og Snavs. Der hører en temmelig stor Grund til Ejendommen. Paa de tre Sider er den bevokset med Skov og paa den fjerde er der en Mark, som skraaner ned til Southampton Landevejen, der krummer sig forbi Husets Facade i en Afstand af et Hundrede Skridt. Paa hver Side af Indgangsdøren staar der en Gruppe

Rødbøge, og det er dem, der har givet Ejendommen Navn.

Jeg blev som sagt kørt hjem af min Principal selv, der var lige saa munter og elskværdig som sædvanlig, og jeg blev straks ved min Ankomst præsenteret for hans Hustru og min Elev. Det slog aldeles ikke til, hvad vi formodede om Mrs. Rucastle, da vi talte om Sagen i Deres Bolig, hun er ikke Spor af gal. Hun er en stille, bleg, forknytt Kone, der er meget yngre end Manden. Hun er vist ikke over tredive Aar, medens han i det mindste er fem og fyrretyve. Efter hvad jeg kan forstaa, har de været gift i omtrent syv Aar; han var Enke-mand, da han giftede sig med hende, og havde et Barn med den første Kone, en Datter — hende der nu er rejst til Filadelfia. Mr. Rucastle betroede mig i al Hemmelighed, at hun havde forladt dem, fordi hun havde en stærk Aversion mod alle Stif-mødre i Almindelighed og mod sin egen i Særdeleshed, og da Datteren paa det Tidspunkt, da hun rejste, maa have været hen imod en Snes Aar, kan jeg godt forstaa, at hendes Stilling over for Faderens unge Kone kan have været temmelig ubehagelig.

»Mr. Rucastle forekom mig at være lige saa farveløs i Sind som i Skind. Hun gjorde ikke noget ufordelagtigt Indtryk paa mig, men heller ikke det modsatte, hun var et Nul med andre Ord. Det var imidlertid let nok at se, at hun var baade sin Mand og deres lille Søn lidenskabelig hengiven.

Hendes lysegraa Øjne vandrede uafladelig fra den ene til den anden for at kunne læse deres Ønsker og opfylde dem, for de endnu vare udtalte. Han var ogsaa paa sin støjende og buldrende Maade venlig mod hende, og de syntes i det hele taget at være et Par meget lykkelige Mennesker. Og dog maatte hun have en eller anden hemmelig Sorg denne Kvinde. Ofte hensank hun i dybe Tanker, og der kunde da komme et Udtryk af den dybeste Kummer over hendes Ansigt, og mere end een Gang har jeg overrasket hende i at sidde med Taarer i Øjnene. Jeg har undertiden tænkt mig, at det var hendes Drengs Karakter, der tyngede saa haardt paa hendes Sind; thi aldrig har jeg truffet paa et Barn, der var saa onskabsfuld og ødelagt af Forkælelse som denne Skabning. Han er temmelig lille af sin Alder, og hans Hoved er meget for stort til hans Krop. Hele hans Tilværelse synes at være delt mellem vilde Anfald af Grusomhed og mørk, stille Dorskhed. At pine enhver af de Skabninger, han træffer paa, og som er svagere end han selv, synes at være hans største Fornøjelse, og han udviser mærkværdig tidlig udviklede Evner til at fange Mus, Smaafugle og Insekter for at pine dem. Men jeg vil helst være fri for at tale om denne afskyelige Skabning, Mr. Holmes, og han har da heller ikke noget med min Fortælling at gøre.»

»Jeg er glad ved at faa alle Enkelthederne, hvad enten de vedkommer Sagen eller ej.«

»Jeg skal søge ikke at glemme noget af Vigtighed. Hvad der straks slog mig som en meget ubehagelig Ting ved Huset, var Tjenstefolkenes Udseende og Opførsel. Der findes forøvrigt kun to — en Mand og hans Hustru. Toller, det er Mandens Navn, er en raa Fyr med et frastødende Ydre, graat Haar og Whiskers, og saa lugter han altid af Spiritus. I den korte Tid, jeg har været der, har han været helt doddrukken to Gange, men det ser ud, som om dette slet ikke anfægter Mr. Rucastle. Konen er et meget højt og mandhaftigt Kvindfolk, der stadig gaar omkring med en sur Mine; men for Resten er hun lige saa tavs som Mrs. Rucastle, kun meget mindre elskværdig. De er som sagt et meget ubehageligt Par, men heldigvis tilbringer jeg en stor Del af min Tid i Barnekammeret og paa mit Værelse, der stoder op til det forstnævnte, saa jeg kommer ikke meget i Berøring med dem.

»De første to Dage efter min Ankomst til Rodbøgene hændte der slet ikke noget af Betydning, men paa den tredje kom Mrs. Rucastle ned lige efter Frokosten og hviskede noget til sin Mand.

»Ja, vel,« sagde han og vendte sig om til mig. »Vi er Dem meget forbunden Miss Hunter,« begyndte han, »fordi De har fojet Dem efter vore Luner med Hensyn til Deres Haar og lad mig med det samme forsikre Dem, at Deres Udseende ikke har mistet det ringeste derved. Men nu vilde vi gerne se, hvorledes den staalblaa Kjole klæder Dem. De

vil finde den fremlagt paa Sengen oppe paa Deres Værelse, og hvis De vil være saa god at tage den paa, saa vil vi være Dem overmaade forbunden.«

»Kjolen som laa parat deroppe til mig, var af en ejendommelig blaa Farvetone. Stoffet var meget fint og havde sikkert været temmelig kostbart, men det bar umiskendelige Tegn paa at have været brugt før, dog kunde det ikke have passet mig bedre, om det havde været syet til mig efter den omhyggeligste Maaltagning. Baade Mr. og Mrs. Rucastle udtrykte en saadan Henrykkelse ved at se mig iført Kjolen, at den forekom mig i høj Grad overdreven i sin Heftighed. De stod og ventede paa mig i Dagligstuen, som er et meget stort Værelse, der strækker sig omtrent gennem hele Husets Længde og har tre lange Vinduer, der naar helt ned til Gulvet. Der var bleven sat en Stol helt hen til det midterste Vindue med Ryggen imod dette. I den anmodede de mig om at tage Plads, og da jeg havde føjet dem heri, begyndte Mr. Rucastle at gaa frem og tilbage i Værelset ovre ved den bagerste Væg og fortalte de morsomste Historier, jeg nogen Sinde har hørt. De kan ikke tænke Dem, hvor komisk han fortalte dem, og jeg lo da ogsaa af dem, indtil jeg nær var falden ned af Stolen. Men Mrs. Rucastle, der øjensynlig ikke har Spor af Sans for det humoristiske, lod ikke se saa meget som et eneste Smil; hun sad med Hænderne i Skødet og et sørgmodigt, ængsteligt Udtryk

i Ansigtet. Da der paa denne Maade var gaaet omtrent en Times Tid, bemærkede Mrs. Rucastle pludselig, at det nu var Tid at begynde paa Dagens Arbejde, og at jeg derfor helst maatte skifte Kjole og gaa ind til lille Edvard i Barnekammeret.

»To Dage derefter gentoges den samme Forestilling under ganske de samme Omstændigheder. Atter skiftede jeg Dragt, atter satte jeg mig tæt hen til Vinduet, og atter maatte jeg le hjertelig af de pudsige Historier, min Principal fortalte, og som han syntes at have et uudtømmeligt Oplag af og gav til bedste med den største Virtuositet. Derefter gav han mig en fransk Novelle i Haanden, flyttede min Stol lidt, for at min Skygge ikke skulde falde paa Bogen og bad mig saa om at læse højt for sig. Jeg begyndte lige midt i et Kapitel og læste omtrent i ti Minutter, hvorpaa han pludselig, da jeg var lige midt i en Sætning, bød mig holde op og skifte Dragt igen.

»De vil let kunne forestille Dem, Mr. Holmes, hvor nysgerrig jeg blev efter at faa at vide, hvad Meningen var med disse løjerlige Forestillinger. Jeg lagde Mærke til, at de stadig passede omhyggelig paa, at mit Ansigt blev vendt bort fra Vinduet, og derfor brændte jeg naturligvis af Nysgerrighed efter at se, hvad der foregik bag ved mig. I Begyndelsen forekom det mig umuligt at faa det at vide, men snart fandt jeg dog paa Raad. Mit Lommespejl var gaaet itu, og nu fandt jeg paa den Ide, at skjule

et af Stykkerne i mit Lommertørklæde. Ved den følgende Forestilling førte jeg midt under min Latter Lommetørklædet op til Øjnene, og paa den Maade lykkedes det mig at se, hvad der var bag ved mig. Jeg tilstaar, at jeg blev skuffet; thi der var slet intet.

Det var i det mindste mit første Indtryk. Ved det næste stjaalne Blik, opdagede jeg imidlertid, at der stod en Mand nede paa Southampton Vejen, en lille graaklædt Mand med Fuldskæg, og saa vidt jeg kunde se, stod han og saa op mod Vinduet. Vejen er meget befærdet, og der er næsten altid Folk at se paa den; men denne Mand stod og lænede sig op mod Gærdet, der gaar uden om vor Mark, og blev ved at stirre op imod Huset. Jeg lod Lommetørklædet synke, idet jeg med det samme sendte Mrs. Rucastle et stjaalet Blik, og jeg saa da, at hendes Øjne vare fæstede paa mig med en undersøgende Stirren. Hun sagde intet, men jeg er dog overbevist om, at hun havde opdaget, at jeg havde et Spejl i Haanden, og at jeg havde set, hvad der var bag ved mig. Hun rejste sig nu ogsaa pludselig.

»Jephro,« sagde hun, »der er en uforskammet Karl der nede paa Landevejen, som staar og stirrer op paa Miss Hunter.«

»Det er vel ingen af Deres Venner, Miss Hunter?« spurgte han.

»Nej, jeg kender ikke et Menneske herude.«

»Hm! Det er dog et stift Stykke! Aah,

værs'god da og vend Dem om og vink til den impertinente Karl, at han skal gaa sin Vej.»

»Var det ikke bedre slet ikke at tage Notits af ham.«

»Nej, nej, saa fik vi ham maaske til at gaa og drive om her hver Dag. Nej, vær saa venlig at vende Dem om og vink ham bort — saaledes.«

»Jeg gjorde, som han forlangte, og i samme Øjeblik, rullede Mrs. Rucastle Persiennen ned. Det er nu en Uge siden; men fra den Tid har jeg ikke siddet i Vinduet, lige saa lidt som jeg har baaret den blaa Kjole eller set Manden nede paa Vejen.«

»Vil De ikke fortsætte,« sagde Holmes. »Dette her tegner til at blive meget interessant.«

»De vil maaske finde, at min Fortælling er noget usammenhængende, og at der kun er liden Forbindelse mellem de forskellige Hændelser, som jeg omtaler. Den ailerførste Dag, jeg var i Rødbøgene, førte Mr. Rucastle mig ned til et lille Udhus, som staar tæt ved Køkkendøren. Da vi nærmede os det, horte vi en skarp Raslen af en Lænke og en Lyd som af et stort Dyr, der bevægede sig derinde.

»Her skal De engang se!« sagde Mr. Rucastle og anviste mig en Sprække mellem to Planker, »synes De ikke, det er en Kraftkarl?«

»Jeg kiggede ind gennem Sprækken og saa to store gloende Øjne samt det ubestemte Omrids af

et mørkt Legeme, der laa sammenbojet derinde i Mørket.«

»De skal ikke blive forskrækket,« sagde min Principal, idet han lo ad det Sæt, det gav i mig. »Det er bare Karlo, min Bulbider. Jeg kalder ham nok min, men for Resten er gamle Toller, min Karl, det eneste Menneske, som kan komme ham nær. Han faar kun Mad een Gang om Dagen, og det just ikke til Overflødighed, saa derfor er han altid dygtig bidsk. Toller slaar ham løs hver Aften, og Gud hjælpe den arme Synder, han sætter sine Tænder i. For Himlens Skyld sæt aldrig under nogen Omstændigheder Deres Ben uden for Døren ved Aftenstid, for det vil koste Deres Liv.«

Advarselen var langt fra ufoønsket. To Nætter derefter vaagnede jeg ved, at Maanen skinnede ind paa min Seng. Jeg kunde ikke falde i Sovn igen og stod derfor op og gik hen til Vinduet. Klokken kunde da omtrent være ti; det var en dejlig Foraarsnat, Fuldmaanen skinrede klart, Plænen foran Huset laa badet i dens Sølvlys, og det var omtrent lige saa lyst som ved Dagen. Men medens jeg stod ved Vinduet fortabt i Beskuelsen af Nattens Skønhed, hørte jeg noget bevæge sig henne i Skyggen af Rødbøgene, og da det kom ud i Maanelyset, saa jeg, hvad det var. Det var en vældig stor Hund, omtrent saa stor som en Kalv, gulbrun med hængende sort Overlæbe og store, stærkt fremtrædende Knogler, Den gik langsomt hen over Plænen og forsvandt

derefter i Trægruppens Skygge paa den anden Side. Men denne frygtelige tavse Skildvagt fik mig til at gyse saaledes, som ikke den værste Røver kunde have faaet mig til, tror jeg.

Men nu kommer jeg til noget endnu sælsommere. Jeg havde, som De ved, ladet mit Haar klippe af i London, og havde derefter bundet det sammen og lagt det paa Bunden af min Kuffert. En Aften, efter at Drengen var kommen til Sengs, morede jeg mig med at undersøge Møblerne inde i mit Værelse og med at ordne mine egne smaa Ejendele. Der stod en gammel Kommode i Værelset. De to nederste Skuffer vare uaflaasede og tomme, men den øverste var lukket i Laas. Jeg havde fyldt de to nederste med mit Linned; men da jeg endnu havde mere Tøj at pakke ned, ærgrede det mig lidt, at jeg ikke havde den tredje Skuffe til min Raadighed. Jeg tænkte mig, at det var ved et rent Tilfælde, den var bleven lukket i Laas, og fremtog derfor mit Nøgleknippe og prøvede paa at lukke den op. Det lykkedes mig ogsaa, en af mine Nøgler passede i Laasen, og jeg trak Skuffen ud. Der var kun een Ting i den, men jeg er temmelig sikker paa, at De ikke kan gætte, hvad det var. — Det var mit eget Haar!

Jeg tog det op og undersøgte det. Det havde samme ejendommelige Farve og var af den samme Tæthed. Men da jeg tænkte mig rigtig om, maatte jeg sige mig selv, at det dog umuligt kunde være

mit. Hvorledes kunde mit Haar være bleven laaset ned i den Skuffe. Med rystende Hænder lukkede jeg min Kuffert op, væltede Indholdet ud og fremtog fra Bunden mit eget Haar. Jeg lagde det ved Siden af det andet, og jeg forsikrer Dem, at de ikke kunde være mere lig hinanden, om de vare tagne fra samme Hoved. Var det dog ikke højst forunderligt! Jeg spekulerede og spekulerede; men det var mig umuligt at løse denne Gaade. Jeg lagde det mærkelige Haar tilbage i Skuffen og omtalte slet ikke Sagen til Rucastles, thi jeg maatte tilstaa for mig selv, at det ikke var pænt gjort af mig at aabne en Skuffe, som de havde lukket i Laas.

»Jeg plejer at have mine Øjne godt med mig, som De maaske allerede har faaet et Indtryk af, Mr. Holmes, og det varede ikke længe, før jeg havde faaet hele Husets Grundplan ind i Hovedet! Men der var en Del af Bygningen, som lod til at være helt ubeboet. En Dør, som laa lige over for den, der førte ind til den Del af Huset, som Tollers beboede, gav tydelig nok Adgang til denne ubenyttede Floj, men den var altid aflaaet. En Dag, da jeg kom ned ad Trappen, mødte jeg imidlertid Mr. Rucastle, i det han traadte ud af den omtalte Dør med Nøglerne i Haanden, og der var et Udtryk i hans Ansigt, som gjorde ham til en hel anden Person end den runde, joviale Mand, han hidtil havde vist sig at være. Hans Ansigt var blussende rodt, hans Pande var rynket i Vrede, og Aarerne

sprang frem i hans Tindinger som i den frygteligste Ophidselse. Han skyndte sig at laase Døren og for derefter forbi mig uden at sige et eneste Ord eller saa meget som se paa mig.

»Dette vakte naturligvis min Nysgerrighed, og da jeg kort efter gik min sædvanlige Spadseretur med min Elev, gik jeg om til den Side af Huset, fra hvilken jeg kunde se op til den ubeboede Flojs Vinduer. Der var fire i en Række, de tre var meget snavsede, og det fjerde var der Skodder for. Det lod altsaa til, at der ikke kunde være nogen, som boede inden for dem. Idet jeg gik frem og tilbage neden for dem og sendte et stjaalent Blik op engang imellem, kom Mr. Rucastle ned til mig og saa lige saa munter og jovial ud som sædvanlig.

»Hør, kære, Miss Hunter,« begyndte han, »De maa endelig ikke tro, at det var af Uhøflighed, jeg saaledes lob forbi Dem uden at sige et Ord. Men Sagen er, at jeg var saa optaget af en Ting, jeg gik og tænkte paa.«

»Jeg forsikrede ham, at jeg slet ikke var fornærmet. »à propos,« sagde jeg, »det lader jo til, at De har en hel Række Værelser der oppe, som ikke bliver benyttet, og det ene af dem er helt tillukket.«

»Han saa meget overrasket ud ved denne Bemærkning og tillige lidt forskrækket, forekom det mig.

»Jeg skal sige Dem,« sagde han, »at jeg har en ren Mani for at fotografere, og nu har jeg indrettet mig et Mørkkammer der oppe. Men Gud fri os ellers, sikken lille skarpsynet Frøken vi her har faaet fat i. Hvem skulde have troet det? Nej, hvem skulde have troet det.« Han taledede i en spøgende Tone, men hans Øjne tydede langt fra paa Spøg, idet han saa paa mig. I dem læste jeg Mistro og Ærgrelse, og alt andet end Venlighed.

»Nu, Mr. Holmes, fra det Øjeblik, jeg kom til at indse, at der var noget inde i hin Række Værelser, som jeg ikke maatte vide noget om, blev jeg frygtelig opsat paa at komme under Vejr med, hvad det vel kunde være. Det var ikke blot og bar Nysgerrighed, skønt jeg jo nok har min Del af den ogsaa; nej, det var mere en Slags Pligtfølelse, en Fornemmelse af, at jeg kunde gøre en god Gerning ved at trænge ind i dette Mysterium. Man taler jo om Kvindens skarpe Instinkt, maaske var det dette kvindelige Instinkt, som indgav mig denne Følelse. I alle Tilfælde var den der, og jeg holdt herefter stadig skarp Udkig efter en Lejlighed til at komme ind ad den forbudne Dør.

Det var først i Gaar, at en saadan Lejlighed tilbød sig. Jeg maa her med det samme gøre Dem opmærksom paa, at foruden Mr. Rucastle har baade Toller og hans Kone jævnlig Ærinde ind i de ubeboede Værelser, og engang saa jeg Mrs. Toller bære en stor Linnedpose der ind. I den sidste Tid

har hendes Mand drukket endnu mere end sædvanlig; i Gaar Aftes var han helt døddrukken, og da jeg kom op ad Trapperne, sad Nøglen i Døren. Jeg tvivler slet ikke om, at det er ham, der har ladet den sidde der. Mr. og Mrs. Rucastle vare begge neden under; og Drengen var hos dem, saa jeg havde her en udmærket Lejlighed. Jeg drejede Nøglen lydløst om, lukkede Døren op og smuttede ind.

Der laa en lille Korridor foran mig og et Stykke længere nede drejede den af til højre. Da jeg kom her ned, saa jeg tre Døre paa Rad, og den første og sidste af dem vare aabne. De førte ind til hver sit Værelse, og de var begge tomme, støvede og uhyggelige. Der var to Vinduer i det ene og et i det andet, og de vare saa overtrukne med Smuds, at der var halvmørkt i Værelserne, endskønt Solen skinnede klart uden for.

Den midterste Dør derimod var lukket, og fra den ene Dørpost til den anden gik en tyk Jærnstang, der øjensynlig var tagen fra en Jærnseng. Ved den ene Ende var den fastbunden med et stærkt Reb, og ved den anden var den ved Hjælp af en Hængelaas forsvarlig fastgjort til en Jærnring i Muren. Døren, der var til at lukke op ud ad, var saaledes godt spærret, og desforuden var den laaset, og Nøglen taget af. Denne Dør gik tydelig nok ind til et Værelse, hvis Vindue var tilskoddet, men af det Lys, der stjal sig ud af en Sprække

nede ved Tærskelen, kunde jeg se, at det dog ikke var mørkt derinde. Der maatte altsaa være et Ovenlysvindue, som skaffede Lys derind. Medens jeg stod i Korridoren og stirrede paa denne ildevarslende Dør, idet jeg undrende tænkte paa, hvilke Hemmeligheder den vel skjulte, hørte jeg pludselig Lyden af Skridt inde i Værelset og saa en Skygge passere frem og tilbage over den lille Lyssprække nede ved Tærskelen. Jeg blev ved dette Syn greben af en vild, uforklarlig Rædsel; jeg tabte helt Fatningen, vendte om og styrtede bort, løb, som om en eller anden frygtelig Haand blev rakt ud bag ved mig for at faa fat i min Kjole. Jeg styrtede ned ad Korridoren, ud gennem Døren — og lige i Armene paa Mr. Rucastle, der stod og ventede uden for.

»Ah, saa,« sagde han smilende, »det var altsaa Dem, ja, jeg tænkte det jo nok, da jeg saa, at Døren var aaben.«

»Aah, jeg er saa forskrækket!« gispede jeg.

»Min kære, unge Frøken! Min kære, unge Frøken!« — De kan ikke forestille Dem, hvor venlige og trøstende hans Ord var, — »hvad er da det, der har gjort min søde, lille Frøken saa forskrækket?«

»Men hans Røst var *altfor* kærlig igen; han gjorde for meget af det, og jeg var paa min Post imod ham.

»Aah, jeg var tosset nok til at gaa ind i den

tomme Fløj,« sagde jeg; men den er saa ensom og tom og det ser saa uhyggelig ud i Halvmørket derinde, at jeg blev saa gruelig forskrækket og løb ud straks igen. Aah, der er saa skrækkelig stille derinde.«

»Ikke andet end det?« sagde han og saa skarpt paa mig.

»Hvad troede De da, det var?« spurgte jeg.

»Ja, hvorfor tror De, jeg laaser denne Dør?«

»Det ved jeg virkelig ikke.«

»Det er for at holde Folk ude, der ikke har noget der at gøre, forstaar De?« Han smilede endnu paa sin venligste Maade.

»Hvis jeg blot havde vidst det —«

»Ja, nu ved De det altsaa. Og sætter De nogen Sinde Deres Fod over den Tærskel igen —« her blev Smilet et Øjeblik til et Grin af Raseri, og han stirrede paa mig med et sandt Djævleansigt — »saa kaster jeg Dem ud til Bulldoggen.«

»Jeg var saa rædselsslagen, at jeg slet ikke vidste, hvad jeg gjorde. Jeg tror nok, jeg styrtede forbi ham ind i mit Værelse, men jeg husker slet ikke noget om, hvad der foregik, og da jeg igen kom il mig selv laa jeg paa min Seng, rystende over hele Kroppen. Da tænkte jeg straks paa Dem, Mr. Holmes. Jeg kunde ikke holde ud at leve der længere, før jeg fik talt med en, som kunde raade og hjælpe mig. Jeg var bange for Huset, for Manden, for Konen, for Tjenestefolkene, ja, selv for Drengen.

De forekom mig alle saa forfærdelige, men hvis jeg blot kunde bringe Dem herved, saa vilde alt blive godt. Naturligvis kunde jeg have flygtet fra det hele, men den før omtalte Følelse af, at det var min Pligt at faa Hemmeligheden opklaret, holdt mig tilbage. Jeg bestemte mig da straks til, hvad jeg vilde gøre; jeg vilde sende Dem et Telegram. Jeg tog min Hat og Kaabe paa, gik ned til Telegrafstationen, der kun ligger en halv Fjerdingvej fra Huset, og da jeg vendte hjem derfra, følte jeg mig betydelig lettere om Hjertet.

»Da jeg kom i Nærheden af Døren, blev jeg imidlertid betagen af en skrækkelig Tanke — maaske var Hunden allerede sluppen løs; men saa kom jeg til at huske paa, at Toller den Eftermiddag havde drukket saaledes, at han ikke kunde staa paa Benene, og jeg vidste jo, at han var den eneste i Huset, der turde vove sig ned til det frygtelige Dyr og løse det.

»Jeg smuttede ind uden at lide nogen Overlast, og uden at nogen havde lagt Mærke til min Fraværelse, og den halve Nat laa jeg vaagen af Glæde over, at jeg nu næste Formiddag allerede kunde forebringe Dem Sagen. Det var ikke vanskeligt for mig at faa Tilladelse til at tage her ind til Winchester i Formiddag, men jeg maa som sagt være tilbage, før Kl. 3; thi Mr. og Mrs. Rucastle skal ud paa en Visit og vil blive borte hele Aftenen, saa jeg skal se efter Drengen.

»Nu har jeg fortalt Dem alle mine Hændelser, Mr. Holmes, og nu vil jeg være Dem meget taknemlig, om De kan sige mig, hvad alt dette her skal betyde, og fremfor alt, hvad jeg skal gøre.«

Holmes og jeg havde med aandeløs Interesse lyttet til denne mærkelige Fortælling. Nu stod min Ven op og gik frem og tilbage i Værelset med Hænderne i Lommen og et overmaade alvorligt Udtryk i Ansigtet.

»Er Toller endnu drukken?« spurgte han.

»Ja, jeg hørte hans Kone sige til Mrs. Rucastle, at der slet ikke var noget at stille op med ham.«

»Det er godt. Og Rucastles gaar ud i Aften?«

»Ja.«

»Er der en Kælder med en forsvarlig Laas?«

»Ja, Vinkælderen.«

»De har i denne Sag hidtil handlet som en brav og fornuftig Pige, Miss Hunter. Men tror De nu, at De kan udføre een Bedrift til? Jeg vilde ikke forlange det af Dem, hvis jeg ikke troede, at De var modigere og mere resolut end de fleste andre Kvinder.«

»Jeg vil prove paa det. Hvad skal jeg?«

»Vi skal være ved Rødbøgene Kl. 7, min Ven og jeg. Ved den Tid vil Rucastles jo nok være taget bort, og Toller, vil vi haabe, vil endnu være ude af Stand til at lægge os Hindringer i Vejen. Men saa er der Mrs. Toller tilbage, hun kunde jo gerne falde paa at gøre Kvalm. Kunde

De nu ikke sende hende ned i Kælderen i et eller andet Ærinde og saa lukke hende inde der. Sagen vilde da blive langt lettere at komme til Ende med.»

»Jo, det skal jeg nok gøre.»

»Udmærket! Saa skal vi undersøge den Sag noget nærmere og se at komme rigtig til Bunds i den. Naturligvis er der kun een eneste Forklaring mulig. De er bleven bragt dertil for at gælde for en eller anden, og denne anden er for Tiden indelukket i hint Værelse. Det er tydeligt nok. Og hvad den indelukkede Person angaar, da nærer jeg ingen Tvivl om, at det er Datteren Miss Alice Rucastle — saaledes var det jo, hun hed, som efter hvad de siger, er tagen til Filadelfia. De blev naturligvis valgt til at fremstille hende, fordi De ligner hende i Højde, Figur og Haarfarve. Hendes Haar maa være bleven klippet af, rimeligvis under en eller anden Sygdom, og derfor maatte Deres ogsaa ofres. Ved et mærkværdigt Tilfælde fik De fat i hendes Haar. Manden ude paa Vejen var efter al Rimelighed en eller anden af hendes Venner — hendes Forlovede maaske — og da De bar Datterens Dragt og i det hele taget lignede hende saa meget, maatte han fra Deres Latter og senere fra Deres Haandbevægelser ud imod ham, føie sig overtydet om, at Miss Rucastle følte sig fuldkommen lykkelig, samt at hun ikke længere ønskede at have noget med ham at gøre. Hunden bliver løsladt om Natten for at forhindre ham i at sætte sig i

Forbindelse med hende. Saa vidt er det hele tydeligt nok. Det mest alvorlige Punkt i Sagen er imidlertid Drengens Karakter.«

»Hvad i Alverden har den dog med denne Sag at gøre!« udbrød jeg.

»Kære Watson, eftersom De er Mediciner, maa De jo dog vide, at man ved at undersøge Forældrenes Konstitution og Disposition søger at komme til Klarhed over Børnenes; men hvorfor kan man ikke lige saa godt gaa den modsatte Vej. Jeg har ikke een, men mange Gange opnaaet min første, rigtige Indsigt i Forældrenes Karakter ved at studere Børnenes. Nu viser det sig jo, at dette Barn af Naturen er rent ud abnormt grusomt, at han ligefrem finder Fornøjelse i at pine sine Medskabninger, og enten han nu har arvet denne Lyst fra den smilende Fader, hvad jeg nærmest er tilbøjelig til at tro, eller fra Moderen, saa varsler det kun ilde for den stakkels Pige, der er i deres Vold.

»Jeg er vis paa, at De har Ret, Holmes!« udbrød vor Klient. »Naar jeg tænker mig om, er der tusinde Ting, som nu falder mig ind, og som bekræfter Deres Formodning. Aah, lad os ikke spille et Øjeblik, men straks bringe den ulykkelige Skabning Hjælp.«

»Vi maa være meget forsigtige, thi vi har at gøre med en meget snu Slyngel. Der er ikke Tale om at foretage sig noget før Kl. 7. Ved den Tid

skal vi være hos Dem, og det skal da ikke vare længe, før vi har klaret Sagen.« —

Hen paa Eftermiddagen begav vi os paa Vej ud mod Rødbøgene. I en Kro, som laa tæt derved opslog vi vort Kvarter, og Kl. 7 var vi paa Pletten. De to Grupper Træer, hvis røde Løv skinnede som Metal i Skæret af den nedgaaende Sol, vilde have været tilstrækkelige til at betegne Stedet, selv om vi ikke havde set Miss Hunter, der med smilende Ansigt stod paa Trappen.

»Naa — fik De Held til det?« spurgte Holmes.

En dundrende Lyd trængte op til os fra et Sted neden under i Huset. »Det er Mrs. Toller nede i Kælderen,« sagde hun. »Hendes Mand ligger og snorker ude i Køkkenet. Her er hans Nøgler, det er Dubbletter af Mr. Rucastles.«

»De er en sand Perle af en Kvinde!« udbrød Holmes begejstret. »Vis os nu Vejen ind til det hemmelighedsfulde Værelse, saa skal vi snart være færdige med denne mugne Forretning.«

Vi gik op ad Trappen, lukkede Døren op, gik ned ad Korridoren og befandt os nu foran den stængede Dør, som Miss Hunter havde beskrevet for os. Holmes skar Rebet over og tog Stangen bort. Derefter prøvede han forskellige Nøgler i Døren, men uden Held. Der kom ingen Lyd derinde fra, og Holmes begyndte at se meget betænkeligt ud.

»Jeg vil da haabe, at vi ikke er kommen for

sent,« sagde han. »Det er vist bedst, Miss Hunter, at De ikke følger med derind. Naa, Watson, sæt saa Deres Skuldre imod, saa skal vi se, om vi ikke kan faa Adgang paa den Maade.«

Døren var baade gammel og skrøbelig og gav derfor straks efter for vore forenede Anstrengelser. Vi styrtede begge to hovedkulds ind i Værelset; men det var tomt. Der fandtes ikke andre Møbler inde, end en lille simpel Jærnseng, et tarveligt Bord og en Kurv fuld af Linned. Ovenlysvinduet var aabent, og Fangen var forsvunden.

»Her har vi nok en ny Skurkestreg,« sagde Holmes. »Denne Slyngel har gættet Miss Hunters Hensigter og har bortført sit Bytte.«

»Men hvorledes?«

»Gennem Ovenlysvinduet. Vi skal snart se, hvorledes han har baaren sig ad.« Han svang sig op paa Taget. »Ja, vist saa,« sagde han, »her har vi Enden af en lang Stige, der staar op mod Tag-skægget. Saaledes er han altsaa kommen herind og ud igen.«

»Nej, det er umuligt,« sagde Miss Hunter, »den Stige var der slet ikke, da Rucastles tog bort.«

»Saa er han kommen tilbage og har gjort det; for han er ojsynlig en meget snedig og farlig Mand. Det skulde ikke undre mig, om det var hans Trin, jeg nu hører paa Trappen. Jeg antager, Watson, at det vil være bedst at have Pistolerne parat.«

Han havde næppe faaet udtalt, før en Mand viste sig i Døren, — en fed og robust Mand med en Knippel i Haanden. Miss Hunter udstødte et Skrig og veg tilbage mod Væggen, da hun saa ham; men Sherlock Holmes sprang frem og stillede sig foran ham.

»Skurk!« sagde han, »hvor er Deres Datter?«

Den fede Mand saa sig omkring i Værelset og kastede derefter et Blik op mod Ovenlysvinduet.

»Ja, det er mig, der maa spørge Dem om det!« skreg han. »I Tyve! Spioner og Tyve! Men nu har jeg endelig greben jer, har jeg! I er helt i min Vold, og nu skal jeg lære jer noget andet!«

Med disse Ord vendte han om og løb ned ad Trapperne, saa hurtig hans Tykkelse tillod det.

»Aah Gud! Han er løbet ned efter Hunden!« raabte Miss Hunter.

»Jeg har min Revolver,« sagde jeg.

»Det er dog bedre at lukke Gangdøren!« raabte Holmes og dermed styrtede vi alle tre ned ad Trapperne. Vi vare næppe naaede ned til Forhallen, før vi hørte stærk Hundeglam og derefter et Rædsels-skrig fulgt af en skrækkelig gurglende, knurrende Lyd, som var frygtelig at høre paa. En ældre Mand med et rødt Ansigt og rystende Lemmer kom i det samme stavrende ud ad en Sidedør.

»For Djævlén!« raabte han, »hvem er det, der har slaaet Hunden løs. Den har ikke faaet Føde i

to Dage. Skynd jer, skynd jer, før det bliver for sent!»

Holmes og jeg styrtede ud og løb om Hjørnet af Huset med Toller i Hælene paa os. Lige bag ved Hjørnet laa Rucastle udstrakt paa Ryggen og vred sig, idet han halvkvalt søgte at skribe om Hjælp, medens det vældige, udhungrede Bæst af en Hund havde sin sorte Mund begravet i hans Strube. Jeg løb straks til og skød den en Kugle gennem Hovedet, saa at den faldt hen over sin Herre, medens dens store hvide Tænder endnu mødtes gennem de tykke Folder paa hans Hals. Det kostede os stor Møje at faa dem skilt ad, og derefter bar vi ham endnu levende, men skrækkelig mishandlet ind i Huset. Vi lagde ham paa Sofaen i Dagligstuen, og efter at have sendt Toller, der nu var bleven ganske ædru, ned efter sin Kone, gjorde jeg, hvad jeg kunde, for at lindre hans Smerter. Vi stod alle i en Kreds omkring ham, da Døren aabnedes, og en høj, mager Kvinde traadte ind.

»Mrs. Toller!« raabte Miss Hunter.

»Ja, Miss. Mr. Rucastle lukkede mig ud, da han kom tilbage, og før han løb op til Dem. Aah, Miss, det er en Skam, at De ikke lod mig vide, hvad det var, De havde for; thi saa kunde jeg have sagt Dem i Forvejen, at det var spildt Ulejlighed.«

»Hvad!« sagde Holmes og saa skarpt paa hende. »Det er tydeligt, at Mrs. Toller kender mere til denne Sag end nogen anden.«

»Ja, Sir det gør jeg, og jeg er ogsaa parat til at fortælle Dem, hvad jeg ved.«

»Sæt Dem ned da, og lad os høre det, thi jeg maa tilstaa, at der er flere Punkter, som jeg ikke er kommen til Klarhed over.«

»Da skal jeg snart gøre det hele klart for Dem,« sagde hun, »og det vilde jeg have gjort noget før, hvis jeg kunde have sluppet ud af Kælderen. Hvis dette her kommer for Retten, vil De saa være saa god at huske paa, at jeg var den eneste, der vilde have hjulpet Dem, naar jeg blot havde kunnet, og at jeg ogsaa var Miss Alices Ven.

»Hun følte sig aldrig lykkelig i Hjemmet, Miss Alice, fra den Tid, da hendes Fader giftede sig igen. Hun blev helt set over Hovedet, og havde ikke det ringeste at sige i nogen Ting; men det blev dog først rigtig galt for hende, efter at hun havde truffet Mr. Fowler hos en af sine Venner og forlovet sig med ham. Saa vidt, jeg har kunnet forstaa, har Miss Alice en Del Penge efter sin Moder, men dem havde vist Mr. Rucastle beholdt, og hun var nu saa stille og taalmodig og skikkelig, at hun aldrig sagde et Ord om dem. Han vidste, at hun selv ikke vilde gøre noget Vrøvl om det, men da der blev Tale om, at hun skulde ha'e sig en Mand, der kunde forlange at faa Raadighed over alt det, der hørte hende til, saa mente Faderen, at nu var Tiden kommen, da der maatte sættes en Stopper for *det*. Han forlangte af hende, at hun

skulde underskrive et Papir, der lod paa, at han havde Lov til at bruge hendes Penge, hvad enten hun giftede sig eller ej. Men det vilde hun dog ikke gaa ind paa, og saa begyndte han at pine hende, indtil det endte med, at hun fik Hjernebetændelse og laa i seks Uger og svævede mellem Liv og Død. Men hun kom dog over det, skont hun saa rigtignok gruelig elendig ud, da hun endelig kom op, mager og bleg og ussel, og det kunne Haar havde de klippet af hende. Alligevel blev hendes Kæreste ved at holde fast ved hende, hvad der jo da for Resten heller ikke var mere end hans Skyldighed.»

»Ah,« sagde Holmes, »det De der har fortalt os er mere end nok til at gore Sagen klar for mig, nu kan jeg selv slutte mig til Resten. Saa greb Mr. Rucastle til at indespærre hende, kan jeg tænke.«

»Ja, Sir.«

»Og fik Miss Hunter herud for paa den Maade at blive fri for Mr. Fowlers ubehagelige Standhaftighed.«

»Ja, netop, Sir.«

»Men da Mr. Fowler var en trofast Kæreste, som det sommer sig en god Sømand, for det var han jo, ikke sandt? saa gav han sig til at belejre Huset, og efter at have faaet Lejlighed til at tale med Dem, lykkedes det ham ved visse Overtalelsesmidler — metalliske, eller maaske af anden Art,

at overbevise Dem om, at Deres Interesser faldt sammen med hans.«

»Ja, Mr. Fowler var en meget venlig og gavmild Herre,« sagde Mrs. Toller oprigtig.

»Og saa sørgede han for, at Deres Mand ikke kom til at mangle Drikkevaier, og at der blev holdt en Stige parat til det Øjeblik, da Deres Herre tog bort?«

»Ja, Sir, akkurat, saadan gik det netop til.«

»Saa maa vi gøre Dem en Undskyldning, Mrs. Toller,« sagde Holmes, og tillige takke Dem, fordi De nu har sagt os Besked om det, vi ikke selv kunde regne ud. Naa — her kommer nok Mrs. Rucastle og Lægen, saa er det bedst, Watson, at vi følger Miss Hunter tilbage til Winchester. Nu har vi jo ikke mere at gøre her, ja det er vel tvivlsomt, om vi i det hele taget har Ret til at blive her længere.« —

Saaledes løstes Mysteriet, der havde gjort det skumle Hus ved Rødbøgene endnu mere uhyggeligt. Mr. Rucastle overlevede vel den skrækkelige Mishandling, hans egen Hund havde tilføjet ham, men rigtig rask blev han aldrig mere, og det var kun ved hans Hustrus omhyggelige Pleje, at der blev holdt Liv i ham. De bor endnu sammen med deres gamle Tjenestefolk, der rimeligvis kender saa meget til Rucastles foregaaende Liv, at denne ikke tør skille sig ved dem.

Mr. Fowler og Miss Rucastle løste Kongebrev

og bleve. Dagen efter deres Flugt viede i Southampton. Han er nu ansat i Guvernementet paa Øen Mauritius.

Hvad Miss Hunter angaar, saa var det mig ligefrem en Skuffelse, at min Ven Holmes tabte al Interesse for hende, efter at hun havde ophørt at være Centrum i et af hans Problemer. Sidst jeg horte om hende, var hun Bestyrerinde af en Pigeskole i Walsall, og det hed sig, at det gik hende udmærket godt.

GLORIA SCOTT.

»Jeg har nogle Papirer her, Watson,« sagde Sherlock Holmes en Vinteraften, da vi sad hver paa sin Side af Kaminen, »som jeg antager, det særlig vil kunne interessere Dem at kigge igennem. Disse her er Dokumenterne vedrørende den mærkelige Historie om Gloria Scott, og her er det korte Brev, som fik Fredsdommer Trevor til at dø af Skræk, da han læst det.«

Han havde af en Skuffe fremtaget en lille smudsig Papirsrulle, og efter at have viklet Traaden af, som var vundet om den, rakte han mig et lille Stykke graat Papir, paa hvilket var nedkradset følgende Ord:

»Det nuværende Jagtforbud gælder kun, til Livet tages af Rotten og Sælen. Har Skytten ikke angivet Tonen for Alt-Hornet, saa tag Mundstykket helt bort. Da høres straks Signalet.«

Da jeg skottede op efter at have læst dette gaadefulde Budskab, saa jeg Holmes staa og le ad Udtrykket i mit Ansigt.

»De ser lidt forbavset ud,« sagde han.

»Jeg begriber ikke, hvorledes en Underretning som denne har kunnet indgyde Rædsel. Den forekommer mig at være det pure Nonsens.«

»Ja, det vil jeg gerne tro, men Faktum er dog, at Læseren, en sund og kraftig, ja, robust ældre Herre, blev slaaet til Jorden af dette Budskab, som om det kunde have været en Kølle ført af en kraftig Haand.«

»De vækker min Nysgerrighed,« sagde jeg. »Men hvorfor skulde denne Sag ellers interessere mig mere end de andre, De kan henvise mig til?«

»Fordi det var den første, jeg havde med at gøre.«

Jeg havde ofte forsøgt at lokke ud af min Husfælle, hvad der fra først af havde faaet ham til at give sig af med sine Undersøgelser, men jeg havde aldrig før fundet ham i det meddelssomme Hjørne. Nu satte han sig længere frem i Lænestolen og spredte Papirerne ud paa sine Knæ. Derefter tændte han sin Pibe og sad i nogen Tid og bladede i dem, medens han røg.

»De har vel aldrig hørt mig omtale Victor Trevor?« spurgte han. »Han var den eneste Ven, jeg vandt under mit to Aars Ophold ved Kollegiet. Jeg har aldrig været meget selskabelig anlagt, Watson, men har altid holdt mest af at sidde og maabe for mig selv og lave mig mine egne Theorier og Methoder, saa jeg har aldrig blandet mig meget mellem mine Jævnaldrende. Jeg holdt meget af at

fægte og boxe, men al anden Sport havde jeg ikke megen Smag for, og da mit Studium tilmed var helt forskelligt fra de andres, havde vi kun meget faa Berøringspunkter. Trevor var den eneste, jeg gjorde nærmere Bekendtskab med, og dette skyldtes kun et rent Tilfælde, nemlig at hans Bulldog bed sig fast i min Ankel en Morgen, da jeg gik forbi hans Dør.

Det var ganske vist en meget prosaisk Indledning til et Venskab, men den var meget probat. Jeg maatte ligge paa Sofaen i en halv Snes Dage derefter, og Trevor plejede at komme og spørge til mit Befindende. I Begyndelsen var det meget korte Besøg, han aflagde, men snart blev de længere, og da de ti Dage vare gaaede, vare vi blevne meget fortrolige Venner. Han var en særdeles godmodig og fuldblodig Fyr, fuld af Liv og Energi og en Modsætning til mig i mange Henseender; men det viste sig, at vi dog havde enkelte Interesser fælles, og hvad der navnlig bandt mig til ham, var den Omstændighed, at han var lige saa venneløs som jeg. Til sidst indbød han mig med hjem til sin Faders Ejendom ved Donnithorpe i Norfolk, og der nød jeg godt af hans Gæstfrihed en hel Maaned i den lange Sommerferie.

Den gamle Trevor var øjensynlig en meget velstaaende Mand, han ejede en stor Gaard, var Fredsdommer i Sognet og meget anset. Donnithorpe er en lille Landsby nord for Longmere. Gaarden

var meget gammeldags med mange adskilte Bindingsværks Udbygninger, og der førte en meget lang og smuk gammel Lindealle op til den. Der var udmærket Andetræk i den nærliggende Eng og fortrinligt Fiskeri i Aaen, som løb igennem Engen, et lille men udvalgt Bibliothek, der, som jeg kunde forstaa, var en Arv efter den tidligere Ejer, og naar dertil kom, at man spiste brillant der, saa kan De forstaa, at det maatte være en meget fordringsfuld Person, der ikke kunde tilbringe en fornøjelig Maaned paa Trevors Gaard.

Trevor senior var Enkemand, og min Ven var hans eneste Søn. Der havde ogsaa været en Datter, horte jeg, men hun var død af Difteritis under et Besøg i Birmingham. Faderen interesserede mig i høj Grad. Han var ikke meget dannet, men i Besiddelse af en betydelig fysisk saa vel som aandelig Styrke. Han kendte ikke noget til Literaturen, men han havde rejst meget og set sig godt om i Verden, og alt, hvad han havde set og oplevet, huskede han mærkværdig nøjagtig. Han var en undersætsig, robust Mand med graasprængt Haar, brunet og vejrbidt Ansigt og blaa skarpe, undertiden lidt hvasse Øjne. Dog var han bekendt i hele Omegnen for sin Venlighed og Godgørenhed samt sin Mildhed mod de Forbrydere, han som Fredsdommer fik med at gøre.

En Eftermiddag kort Tid efter min Ankomst blev vi siddende ved et Glas Portvin, efter at vi

var færdige med Middagen, og da begyndte den unge Trevor at tale om de Observationer og Slutninger; som jeg allerede den Gang havde sat i System, skønt jeg endnu ikke var kommen paa den Tanke, at de kunde blive til en Levevej for mig. Men den gamle troede øjensynlig, at hans Søn gjorde sig skyldig i en hel Del Overdrivelse i sin Omtale af et Par meget simple Observationer, jeg havde gjort.

»Ah, saa, Mr. Holmes,« sagde han og lo godmodigt. »Vil De da ikke prøve Deres Kunst paa mig, jeg er et fortrinligt Objekt.«

»Jeg er bange, at der ikke er meget at observere,« svarede jeg. »Saa meget antager jeg dog at kunne sige, at De i det sidste Aars Tid har gaaet i stadig Rædsel for et eller andet personligt Angreb.«

Hans Latter ophørte pludselig, og han stirrede paa mig i den højeste Overraskelse.

»Nu, det er meget sandt,« sagde han, »Du ved jo, Victor,« fortsatte han, henvendt til sin Søn, »at da vi paagreb den Bande Vildttyve, som havde huseret her i Egnen, truede de os med Hævn, og Sir Edward Hoby er da ogsaa virkelig bleven angreben. Siden den Tid har jeg altid været belavet paa det samme, men hvorledes De kan vide det, begriber jeg rigtignok ikke.«

»De har en meget smuk Stok,« svarede jeg, »og af Indskriften paa Haandtaget ser jeg, at De

ikke har haft den længere end et Aar. Men De har gjort Dem en Del Ulejlighed med at bore Hul i dens Knap og hælde smeltet Bly i Hullet for at danne Dem et godt Forsvarsvaaben. Jeg sluttede, at De ikke vilde gøre dette, med mindre der var noget, De var bange for.«

»Er der ellers ikke andet?« spurgte han smilende.

»De har boxet en hel Del i Deres Ungdom.«

»Meget rigtig. Hvorledes kan De vide det? Er min Næse maaske slaaet lidt ud af sin oprindelige Stilling?«

»Nej,« sagde jeg, »det er Deres Ører, de have den ejendommelige flade og tykke Form, der betegner Boxeren.«

»Er der ellers andet?«

»De har beskæftiget Dem en Del med at grave, hvad jeg ser af Deres barkedede Hænder.«

»Meget rigtig, jeg har tjent alle mine Penge ved at grave Guld.«

»De har været i New Zealand.«

»Fuldstændig rigtig.«

»Ligeledes i Japan.«

»Ogsaa sandt.«

»Og De har været meget nøje forbunden med en, hvis Navns Forbogstaver vare J. A., og som De senere har gjort Dem megen Umag for at glemme.«

Mr. Trevor rejste sig langsomt op, fæstede sine store, blaa Øjne paa mig med en underlig vild

Stirren og faldt saa forover med Ansigtet lige ned imellem Nøddeskallerne, der laa paa Tæppet.

De kan forstaa, Watson, hvor bestyrtede baade hans Søn og jeg blev. Anfaldet varede imidlertid ikke længe; thi da vi havde faaet hans Flip knappet op og stænket ham med koldt Vand fra Karaffen, gav han et Par Gisp og satte sig overende.

»Ah, Drengene,« sagde han med et fremtvunget Smil. »Jeg har da ikke gjort jer forskrækket. Saa stærk, jeg ser ud, saa har jeg dog en Svaghed i Hjertet, og der skal ikke meget til at slaa mig ned. Jeg ved ikke, hvorledes De bærer Dem ad, Mr. Holmes; men det forekommer mig, at De maa kunne mere end Deres Fadervor, og at alle baade virkelige og Roman-Opdagere maa være de rene Børn i Sammenligning med Dem. Her ligger Deres fremtidige Livsgjerning, Sir, tro De mig, jeg er en Mand, der har set en Del til Verden,«

Denne Ros tillige med den overdrevne Vurdering af mine Evner, det var, Watson, det første, der bragte mig paa den Tanke, at der kunde gøres en Levevej ud af det, der hidtil havde været som en Leg eller Tidsfordriv for mig. I hint Øjeblik var jeg imidlertid for betagen af min Værts pludselige Sygdom til at tænke paa noget andet.

»Jeg haaber da, at jeg ikke har berørt noget, der vækker smertelige Erindringer hos Dem,« sagde jeg.

»Jo, det var ganske vist et ømt Punkt, De berørte. Men maa jeg nu spørge Dem, hvorledes

De kunde vide noget om det, og hvad De i det hele taget ved?» Han taledes nu i en halv spogende Tone, men et Udtryk af Rædsel glimtede endnu frem af hans Øjne.

»Sagen er overmaade simpel,« sagde jeg. »Da De forleden Dag smøgede Deres Skjorteærme op for at trække den store Fisk op i Baaden, saa jeg, at der var tatoveret et J. A. ved Deres Albu. Bogstaverne vare endnu synlige, men fra deres halvt udviskede Udseende, og fra de mange Pletter i Huden omkring dem, var det tydelig at se, at De havde gjort Dem megen Umag for at udslette dem. Det var mig da klart, at disse Initialer før havde været nøje forbundne med Dem, men at De senere havde søgt at glemme dem.«

»Hvilken Iagttagelsesevne, De dog har!« udbrød han med et Lettelsens Suk. »Det er netop, som De siger. Men lad os nu ikke tale mere om dette. Af alle Genfærd er vore gamle elskedes de værste. Lad os nu gaa ind i Billardværelset og faa os en Cigar.«

Trods al Mr. Trevors Venlighed mod mig var der dog fra den Dag en vis Mistænksomhed i hans Væsen overfor mig, og dette var saa tydeligt, at hans Søn endogsaa bemærkede det. »De har jaget den gamle en stor Skræk i Livet,« sagde han, »og fra nu af vil han aldrig rigtig være vis paa, hvad De ved, og hvad De ikke ved.« Jeg er sikker paa, at han nødig vilde vise det; men det opfyldte i den

Grad hans Sind, at det lod sig til Syne i enhver af hans Handlinger. Til sidst blev det saa tydeligt, at jeg voldte ham Uro og Ængstelse, at jeg fandt det rigtigst at slutte mit Besøg. Men netop den Dag, jeg rejste derfra, indtraf en Hændelse, der senere viste sig at skulle blive af skæbnesvanger Betydning.

Vi sad ude i Haven alle tre og badede os i Solskinnet samt nød Udsigten ud over de grønne Enge neden for Gaarden, da en Tjenestepige kom ud og meldte, at der var en Mand, som ønskede at tale med Mr. Trevor.

»Hvad er hans Navn?« spurgte min Vært.

»Det vilde han ikke sige.«

»Hvad vil han da?«

»Han siger, at De kender ham, og at han kun ønsker at tale med Dem et Øjeblik.«

»Saa vis ham herind.«

Et Øjeblik efter kom der en lille vissen Fyr med et underligt rotteagtigt Ansigt, krybende Væsen og en slentrende Gang gaaende hen imod os. Han bar en aabenstaaende Jakke med Tjære paa Ærmerne, en sort- og rødtribet Bomuldsskjorte, vide Benklæder og tunge, meget medtagne Støvler. Ansigtet var magert og langt, solbrændt og med et livligt Udtryk samt et stedsevarende bittert Smil, der viste en Dobbelttrække af meget uregelmæssige, gule Tænder, og hans rynkede Hænder vare halvt lukkede paa en Maade, der er betegnende for Sømænd. Da han kom slentrende hen ad Grusgangen,

hørte jeg, at der kom en hikkende Lyd fra Mr. Trevors Strube, og derefter saa jeg ham springe op af Havestolen og løbe ind i Huset. Et Øjeblik efter kom han tilbage, og jeg mærkede en stærk Lugt af Kognak, idet han gik forbi mig.

»Naa, min gode Mand,« sagde han, »hvad har De saa paa Hjerte?«

Sømanden stod i nogen Tid og saa paa ham med sine smaa Øjne og med det stillestaaende Smil om Læberne.

»Du kender mig ikke?« spurgte han til sidst.

»Hvad for noget? — jo vist, nu ser jeg det! Det er jo Hudson!« sagde Mr. Trevor i en overrasket Tone.

»Ja, vel er det Hudson!« sagde Sømanden. »Men nu er det snart over tredive Aar siden, vi to saa hinanden sidst. Naar, her har du det jo paa det tørre, mens jeg endnu maa ligge og vadske paa Søen og tære mit salte Sul og mine tørre Beskøjter.«

»Naa, naa, du skal nok faa at mærke, at jeg ikke har glemt gamle Dage,« udbød Mr. Trevor, hvorefter han gik hen til Sømanden og sagde noget til ham i en dæmpet Tone. »Gaa nu ind i Køkkenet,« fortsatte han derefter højt, »der skal du faa baade Mad og Drikke. Jeg finder ogsaa nok en Plads til dig.«

»Tak skal du ha'e,« sagde Sømanden og tog til Kasketten. »Jeg er lige kommen hjem fra en to Aars Rejse og kan nok trænge til lidt Hvile, og

jeg antager vel, at jeg kan faa den enten hos Mr. Beddow eller hos dig.»

»Ah!« udbrød Mr. Trevor, »du ved ogsaa, hvor Mr. Beddow bor?«

»Gud velsigne dig, gamle Ven, jeg ved, hvor alle mine gamle Venner er,« sagde Fyren med et ildevarslende Smil og slentrede af Sted bag efter Tjenestepigen ind til Køkkenet. Mr. Trevor mumlede noget til os om, at han havde været Skibskammerat med Manden, da han tog over for at grave Guld, og forlod os derpaa for at gaa ind. En Time senere, da vi drev ind fra Haven, fandt vi ham liggende døddrukken paa Sofaen i Spisestuen. Hele denne Hændelse efterlod et meget uhyggeligt Indtryk paa mig, og det var mig derfor slet ikke imod, at jeg næste Dag skulde forlade Gaarden; thi jeg følte, at min Nærværelse kunde volde min Ven stor Forlegenhed.

Alt dette foregik i August Maaned. Jeg tog tilbage til mit Værelse i London, hvor jeg tilbragte de næste syv Uger beskæftiget med Eksperimenter vedrørende den organiske Kemi. Men en Dag langt hen paa Efteraaret, da den lange Ferie nærmede sig sin Slutning, modtog jeg et Telegram fra min Ven, der bønfaaldt mig om straks at tage ud til Donnithorpe, eftersom han trængte haardt til mit Raad og min Hjælp. Naturligvis lod jeg da Alting ligge og tog atter af Sted mod Nord.

Han tog imod mig med Jagtvognen ved Sta-

tionen, og jeg saa ved det allerførste Øjekast, at de sidste to Maaneder havde været meget haarde for ham. Han var bleven mager og hulkindet og havde helt mistet det friske, lidt støjende Væsen, der før havde kendetegnet ham.

»Den gamle ligger for Døden,« var de første Ord, han sagde.

»Umuligt!« udbrød jeg. »Hvad er der dog i Vejen?«

»Apopleksi — Nerveslag. Det er lige paa det sidste med ham, og jeg tvivler paa, at han lever, naar vi kommer hjem.«

»Hvad er dog Grunden til det?« spurgte jeg.

»Ja, det er netop Sagen. Sid nu op, saa kan vi tale om det, mens vi kører. De husker nok Fyren — Sømanden, der kom til os, Dagen før De rejste?«

»Ja.«

»Ved De, hvem det var, vi lukkede ind i Huset den Dag?«

»Nej, det har jeg ingen Ide om?«

»Det var Djævelen, Holmes!« udbrød han.

Jeg stirrede forbavset paa ham.

»Ja, som jeg siger, det var Djævelen selv. Vi har ikke haft en rolig Time siden — nej, ikke een. Den gamle har ikke været sig selv fra den Eftermiddag, og nu har da endelig den fordømte Hudson helt faaet taget Livet af ham.«

»Hvorledes har han kunnet det?«

»Ja, hvad vilde jeg ikke give for at faa det at vide. Aah, den venlige, rare, gode Fader, hvorledes er han kunnet falde i Kløerne paa saadan en Skurk? Men jeg er meget glad ved, at De er kommen, Holmes. Jeg stoler paa Deres Skarpsindighed og Diskretion, og jeg ved, at De vil raade mig til det bedste.«

Vi kørte i rask Trav hen ad den jævne, hvide Landevej, og det smukke Landskab, som laa foran os, glødede i den nedgaaende Sols røde Skær. Da vi kom op paa en lille Bakke, kunde vi allerede se de høje Skorstene og Flagstangen paa Trevors Gaard.«

»Min Fader gjorde Fyren til Gartner,« sagde min Ven, og, som om det ikke var godt nok for ham, blev han kort efter forfremmet til øverste Tjener. Det var, som om hele Huset nu var ham underlagt, og han gik omkring og gjorde alt det og kun det, han fandt for godt. Pigerne beklagede sig over, at han stadig gik og drak, og i sin Drukkenskab brugte de mest raa Udtryk imod dem, og den gamle maatte lægge paa alle Tjenestefolkenes Løn, for at faa dem til at blive. Fyren tog uden videre, naar det stak ham, min Faders Baad og hans bedste Bøsse og gik ud for at more sig med at fiske og skyde, og alt dette gjorde han med et saa ufor- skammet grinende Fjæs, at jeg havde den inderligste Lyst til at gennemprygge ham, og jeg havde da ogsaa sikkert gjort det, hvis han havde været

paa min egen Alder; men at lægge Haand paa en gammel Mand syntes mig dog at være en Skam for mig. Dog maatte jeg stadig lægge Baand paa mig, for at Vreden ikke skulde løbe af med mig, og nu spørger jeg tit mig selv, om jeg dog ikke havde handlet klogere, hvis jeg havde fulgt min Lyst over for denne afskyelige Karl.

»Naa, det blev mere og mere uudholdeligt; dette Bæst til Hudson blev stadig mere uforskammet og egenraadig, indtil min Taalmodighed endelig en Dag brast, da han i min Nærværelse gav min Fader et uforskammet Svar. Jeg tog ham i Kraven og satte ham uden for Døren. Han luskede af med askegraat Ansigt og et giftigt Blik, der sagde langt mere, end mange Ord. Jeg ved ikke, hvad der efter dette er sket mellem den gamle og ham; men den næste Dag kom Fader til mig og spurgte, om jeg ikke vilde gøre Hudson en Undskyldning. Det afslog jeg naturligvis og spurgte Fader, hvorledes han dog kunde finde sig i, at en Slyngel som Hudson tog sig saadanne Friheder med ham og hans Hus.

»Aah, min Dreng,« sagde han, »du har let nok ved at snakke, men du ved ikke, hvorledes jeg sidder i det. Men du skal faa det altsammen at vide, hvorledes det saa end gaar! Og du vil ikke tænke ondt om din stakkels gamle Fader, vel min Dreng.« Han var meget elendig og lukkede sig inde

paa sit Værelse hele den Dag, og jeg kunde gennem Vinduet se, at han havde travlt med at skrive.

Samme Aften hændte der imidlertid noget meget glædeligt, saaledes tog jeg det i alt Fald; thi Hudson kom og meldte, at han nu vilde forlade os. Han kom ind i Spisestuen, mens vi sad der efter Middagen, og forkyndte os, hvad han havde i Sinde, og vi kunde paa hans tykke Røst høre, at han var halvfuld.

»Nu har jeg faaet nok af Norfolk,« sagde han, »og nu tager jeg ned til Mr. Beddow i Hampshire; han vil nok blive lige saa glad ved at se mig, som du blev.«

»Men du forlader da ikke mit Hus i Vrede — hvad, Hudson; vi skilles da som Venner, vil jeg haabe,« sagde min Fader med en Ydmyghed, der fik mit Blod til at koge.

»Ja, jeg har ikke faaet min Undskyldning endnu,« sagde han og skulede hen til mig.

»Victor, du vil nok erkende, at du har behandlet denne gode Mand uforskammet, og du vil ogsaa nok bede ham om Forladelse — ikke sandt?« sagde min gamle og vendte sig om mod mig.

»Nej, tværtimod, jeg synes, at vi begge to har været altfor taalmodige over for *hans* Uforskammetheder,« svarede jeg.

»Naa, saa det gør De?« snærrede han. »Det er godt, Kammerat! Farvel, I skal snart høre fra mig!«

Med disse Ord slentrede han ud af Stuen, og en halv Time efter forlod han Huset. Men havde min Fader ikke været urolig før, saa blev han det nu. Nat efter Nat hørte jeg ham gaa hvileløs frem og tilbage oppe paa sit Værelse, og han kom til at se daarligere og daarligere ud. Da nogen Tid var gaaet, fortog hans Uro sig dog lidt, men netop som det var begyndt at blive bedre med ham, kom saa det sidste store Slag.

»Hvorledes kom det?« spurgte jeg ivrig.

»Paa en meget mærkelig Maade. Der kom et Brev til min Fader i Gaar Eftermiddags med Poststemplet Fordingbridge. Ikke saa snart havde han læst det, før han førte begge Hænderne op til Hovedet og begyndte at løbe rundt i Værelset som en Mand, der helt er gaaet fra Forstanden. Da jeg til sidst fik ham lagt hen paa Sofaen, saa jeg, at hans Mund var trukket helt op til den ene Side, og forstod da, at han var bleven ramt af et apoplektisk Anfald. Jeg lod straks Dr. Fordham hente, og vi fik ham lagt i Seng. Men Lammelsen er bleven værre, Bevidstheden er ikke vendt tilbage, og jeg tror som sagt ikke, at han er i Live, naar vi kommer hjem.«

»Det er jo forfærdeligt, Trevor!« udbrød jeg.
»Hvad kan der da have staaet i Brevet, som kan have bevirket dette frygtelige Anfald?«

»Ingenting. Det er jo det uforklarlige ved hele denne Sag. Brevets Indhold var rent ud sagt

noget intetsigende Sludder. — Aah, min Gud, jeg tænkte det jo nok!»

Medens han talte, havde vi drejet fra Vejen ned i Alleen, og ved det svindende Dagslys kunde vi herfra se, at alle Persiennner i hele Huset vare blevne trukne ned. I det vi i stor Hast rullede op for Døren, og min Vens Ansigt fortrak sig under hans store Sorg, traadte en sortklædt Herre ud.

»Hvornaar skete det, Doktor?« spurgte Trevor.

»Lige efter at De var kørt.«

»Kom han til Bevidsthed?«

»Ja, men kun et Øjeblik, lige førend han døde.«

»Gav han Dem ikke noget Budskab til mig?«

»Kun det, at Papirerne laa i Chatollet i det japanesiske Kabinet.«

Min Ven gik med Doktoren op til den døde, medens jeg blev tilbage inde i Bibliotheket. Her tænkte jeg atter over Sagen og gennemgik den atter og atter fra først til sidst, men det hele laa lige saa mørkt og uforklarligt for mig, som det havde gjort før. Hvorledes var denne Trevors, den vidtberejste Boxers og Guldgravers Fortid, og hvorledes var han kommen i Kløerne paa denne Skurk til Sømand? Hvor kunde han falde i Afmagt ved en Hentydning til nogle halvt udslettede Forbogstaver paa hans Arm, og dø af Skræk over et Brev fra Fordingbridge? Jeg kom nu til at huske paa, at Fordingbridge laa i Hampshire, og at den Mr. Beddow, som Sømanden havde begivet sig hen til,

rimeligvis for at true ham, ligesom han havde truet Mr. Trevor, boede i Hampshire. Brevet maatte da efter al Rimelighed enten være kommen fra Hudson med Underretning om, at han havde forraadt den mørke Hemmelighed, der sandsynligvis maatte eksistere, eller ogsaa fra Beddow med Advarsel til hans gamle Kammerat om, at der var overhængende Fare for, at Hemmeligheden vilde blive aabenbaret. For saa vidt laa Sagen meget tydelig for mig. Men hvorledes kunde Brevet saa være usammenhængende, som Sønnen sagde? Han maatte da have læst galt. Hvis saa var, da var Skrivelsen sandsynligvis en af hine hemmelige Epistler, der betyde noget helt andet end det, de sige. Jeg maatte se dette Brev. Hvis der var en skjult Mening i det, da skulde jeg sikkert nok være i Stand til at opdage den, saa megen Tiltro havde jeg til min egen Skarpsindighed.

I henved en Time sad jeg saaledes og spekulerede, indtil en grædende Tjenestepige til sidst bragte en Lampe ind. Lige bag efter hende kom min Ven Trevor bleg, men fattet, og i Haanden holdt han de Papirer, som nu ligge paa mine Knæ. Han satte sig ned lige over for mig, trak Lampen hen til Kanten af Bordet og rakte mig derpaa det lille Ark af graat Papir, som De har i Haanden. Paa det stod, som De selv kan læse: »Det nuværende Jagtforbud gælder kun, til Livet tages af Rotten og Sælen. Har Skytten ikke angivet Tonen for Alt-Hornet, saa tag Mundstykket helt bort. Da høres straks Signalet.«

»Jeg tror nok, at jeg saa lige saa forbavset ud, som De gjorde, da de første Gang læste dette løjerlige Brev. Men derefter læste jeg det igennem nok engang og meget omhyggelig. Det maatte sikkert nok forholde sig, som jeg havde tænkt, der maatte ligge en anden Mening skjult i denne sære Ordforbindelse. Eller var der maaske en forud aftalt Betydning i saadanne Ord som Jagtforbud og Alt-Hornet? En saadan Mening maatte være ganske vilkaarlig og kunde ikke udgrundes paa nogen Maade. Der var et andet Ord, som straks vækkede min Opmærksomhed, nemlig Ordet »Rotten«; thi der havde som sagt været noget rotteagtigt ved Hudsons Ansigt, og det var altsaa sandsynligt, at det var ham, der betegnedes paa denne Maade. Hvis det var Tilfældet, da handlede Brevet, som jeg nok havde tænkt mig, om Trevors Forhold til Hudson, og det var altsaa fra Beddow og ikke fra Sømanden, der sandsynligvis heller ikke kunde præstere saa øvet en Haandskrift som den, hvormed Brevet var skrevet. Jeg forsøgte nu at læse det bagfra; men »Signalet straks høres,« gav jo ikke nogen anden eller bedre Mening, end der var før. Saa forsøgte jeg at bytte Ordene om; dog heller ikke paa den Maade kunde jeg faa bedre Mening i dem. Men under disse Bestræbelser faldt Nøglen til Gaaden lige paa engang i mine Hænder. Jeg opdagede, at hvert tredje Ord regnet fra det

første, kunde bringe et Budskab, der nok formaaede at drive den gamle Trevor til Fortvivlelse.

Den var meget kort og fyndig, den Advarsel, som jeg nu læste for min Ven.

»Det gælder Livet. Rotten har angivet alt. Tag bort straks.«

Victor Trevor skjulte Ansigtet i sine skælvende Hænder. »Ja, saaledes maa det vel hænge sammen da,« sagde han. »Dette her er værre end Døden, thi det er det samme som Vanære, det føler jeg godt. Men hvad er Meningen med dette »Jagtforbud« og »Skytten«?»

»Det har ikke noget med Brevets Mening at gøre, men det kunde betyde en hel Del for os, hvis vi ikke havde andre Midler til at opdage, hvem Brevets Afsender er. De kan se, at han har begyndt Brevet saaledes: »Det . . . gælder . . . Livet« o. s. v., og bag efter har han saa for at udfylde Mellemrummene maattet sætte to Ord ind mellem hvert af de første. Det var da naturligt, at han har benyttet de første Ord, der faldt ham ind, og eftersom der er saa mange af Ordene, der hentyde til Jagt, saa kunde De deraf være sikker paa, at Brevskriveren maatte være en ivrig Jæger. Kender De ellers noget til denne Beddow?»

»Nej, men nu da De omtaler det,« sagde han, kan jeg godt huske, at min Fader hvert Efteraar plejede at faa en Indbydelse fra ham til at deltage i Jagten paa hans Ejendom.«

»Ja, saa er det utvivlsomt fra ham, det kommer,« sagde jeg. »Og nu er der ikke andet tilbage for os end at udfinde, hvad det er for en Hemmelighed, som denne »Rotte«, Hudson, har kunnet true disse agtværdige og uafhængige Mænd med.«

»Ak, Holmes, jeg er bange for, at det er en Syndens og Skammens!« udbrød min Ven. »Men for Dem vil jeg ikke holde noget skjult. Her er den Redegørelse, som blev nedskreven af min Fader, da han første Gang erfarede, at Faren fra Hudson var overhængende. Jeg fandt den i det japanesiske Kabinet, som det var bleven sagt til Doktoren. Tag den, og læs den for mig, for jeg har hverken Kræfter eller Mod til at gøre det selv.«

Her er de Papirer, Watson, som han rakte mig, og jeg vil nu læse dem for Dem, ligesom jeg hin Aften læste den for ham, mens vi sad i det gamle Bibliotheksværelse. De er forsynede med en Slags Titel udenpaa, som De ser: »Nogle Oplysninger vedrørende Barken *Gloria Scotts* Rejse, fra den forlod Falmouth den 8de Oktober 1855 til dens Ødelæggelse under 15° 20' nordlig Brede og 25° 14' vestlig Længde den 6te November.« Selve Redegørelsen er i Form af et Brev og lyder saaledes:

»Min kære, kære Søn! Nu da en sig nærmende Vanære begynder at formørke de sidste Aar af mit Liv, kan jeg skrive med al Ærlighed og Sandhed, at det ikke er Rædsel for Lovens Straf eller for Tabet af min agtede Stilling i Samfundet eller for

min Nedværdigelse i alle mine Venners og Bekendtes Omdømme, der gaar mig saa nær til Hjerte, men kun Tanken om, at du skal være nødt til at rødme over mig — du, der elsker mig, og som, det haaber jeg, sjældent har haft Grund til ikke fuldt ud at agte og ære mig. Men hvis Slaget skulde falde, det, der nu for bestandig truer mig, da ønsker jeg, at du skal læse dette, for at du fra min egen Haand kan erfare, hvorvidt jeg har været at dadle. Skulde derimod alt gaa godt — det Gud Almægtigste forunde mig! — og dette Papir ved Skæbnens Tilskikkelse ikke skulde blive ødelagt, men falde i dine Hænder, da besværger jeg dig, ved alt, hvad helligt er, ved Mindet om din kære Moder og ved den Kærlighed, der altid har været imellem os, at kaste dette Brev i Ilden og aldrig tiere skænke det en Tanke.

»Jeg ved, at du vil gøre, som jeg beder dig, og derfor ved jeg ogsaa, at hvis dine Øjne fæstes paa disse Linier, da er Skammen falden over mig, da er jeg allerede bleven trukken fra mit Hjem, eller, hvad der er rimeligere — thi du ved jo, hvilken Hjertesvagthed jeg bærer paa — da er min Tunge for evig bunden i Døden. Hvilket af dette der nu bliver Tilfældet, saa vil der ikke være nogen Grund for mig til at fortie det forbigangne, og jeg vil begynde med at forsikre dig, at hvert Ord i det efterfølgende er den rene og skære Sandhed;

det sværger jeg dig til, saa sandt hjælpe mig Gud, paa hvis Naade og Tilgivelse jeg haaber.

»Mit Navn, min kære Dreng, er ikke Trevor. Jeg hed i mine unge Dage James Armitage, og du kan heraf forstaa, hvorfor jeg blev saa dybt rystet, da din Ven fra Kollegiet for nogle Uger siden lod Ytringer falde, hvoraf jeg maatte slutte, at han havde gennemskuet min Hemmelighed. Som Armitage traadte jeg i Tjeneste hos en Bankier i London, som Armitage blev jeg anklaget for at have overtraadt mit Lands Love, og som Armitage blev jeg dømt til Deportation. Døm mig ikke for haardt, min Dreng. Det var en saakaldet Æresgæld, jeg skulde betale, og jeg brugte dertil Penge, som ikke vare mine egne, men det var under den sikre Forvisning, at jeg skulde blive i Stand til at lægge dem tilbage, før de bleve savnede. Imidlertid blev jeg forfulgt af den grusomste Skæbne. De Penge, jeg havde gjort Regning paa at modtage, kom mig aldrig i Hænde, og en Undersøgelse af mine Bøger — en Undersøgelse, der fandt Sted længe, før jeg havde gjort Regning paa det — aabenbarede min Kasseangel. Sagen vilde sikkert nu være bleven behandlet noget mildere og mere overbærende, men Loven anvendtes for tredive Aar siden med langt større Haardhed end nu til Dags, og paa min tre og tyvende Fødselsdag befandt jeg mig tillige med syv og tredive andre Forbrydere raget og lænket

og iført Slavedragten paa Mellemdækket af Barken *Gloria Scott* paa Rejsen til Australien.

»Det var i Aaret 1855, mens Krimkrigen rasede heftigst, og af den Grund blev mange af de gamle Fangeskibe brugte til Transportskibe i det sorte Hav. Derfor havde Regeringen set sig nødt til at bruge mindre og daarligere indrettede Skibe til Transportation af Forbrydere. *Gloria Scott* havde været brugt til Kinafart i Thehandelens Tjeneste, men da det var et meget gammeldags, bredbovet og tungt Fartøj, var den bleven kasseret, da de nyere slankbyggede og hurtige Klippere kom i Brug. Den havde en Drægtighed af 500 Tons og foruden sine otte og tredive Fanger havde den en Besætning af seks og tyve Matroser, atten Soldater, en Kaptajn, tre Styrmande, en Læge, en Skibspræst og fire Fangevogtere. Ialt var der altsaa henved et Hundrede Sjæle i den, da vi satte Sejl til ved Falmouth.

Skillerummene mellem Fangecellerne vare i Stedet for af tykke Egeplanker, som er det almindelige i Fangeskibe, af ganske tynde og skrøbelige Fyrrebræder. Fangen, som havde sin Celle til højre for mig, var en Person, som jeg særlig havde lagt Mærke til, da vi bleve førte ned til Kajen. Det var en ung Mand med et glat, skæglost Ansigt, lang tynd Næse, og meget svære Kæber. Han gik med stolt oploftet Hoved, hans Gang var meget stolt og selvbevidst, men fremfor alt var han iøjnefaldende ved sin usædvanlige Højde. Jeg tror ikke,

at nogen af os rakte ham højere end til Skuldrene, og jeg er vis paa, at han ikke kan have været mindre end 75 Tommer. Det var meget paafaldende mellem saa mange bedrøvede og modfaldne Ansigter at se et, der var fuldt af Energi og Resolut-hed; Synet af det virkede i alt Fald paa mig som en Ild midt i en Snestorm. Jeg blev derfor ogsaa meget glad ved at erfare, at han var min Nabo, og endnu gladere, da jeg midt i Nattens Stilhed hørte en Hvissen lige tæt ved mit Øre og fandt, at det var lykkedes ham at lave et Hul i Skottet, der adskilte os.

»Halløj, Kammerat!« sagde han, »hvad er dit Navn, og hvad er du kommen her for?«

Jeg fortalte ham det, og spurgte til Gengæld, hvem det var, jeg talte med.

»Jeg er Jack Prendergast,« sagde han, »og du vil ved Djævelen komme til at velsigne det Navn, før vi to blive færdige med hinanden.«

Nu huskede jeg, at jeg havde hørt om den Forbrydelse, han havde begaaet, og som havde vakt en umaadelig Opsigt i hele Landet, nogen Tid før jeg selv blev fængslet. Han var en Mand af god Familie og af store Evner, men han var tillige en ægte Forbrydernatur, der ganske havde givet sig Lasten i Vold og hellere gjorde ondt end godt, naar han havde frit Valg mellem dem begge.

»Ja, du husker vel min Sag?« sagde han med Stolthed.

»Ja, meget godt.«

»Saa husker du vel ogsaa en mærkelig Omstændighed ved den?«

»Nej, hvad var det?«

»Det var lykkedes mig at bedrage flere af de store Handlende i London for omtrent en Kvart Million Pund — kan du ikke huske det?«

»Jo, det horte jeg nok.«

»Men der blev ingen af Pengene fundne hos mig.«

»Saa?«

»Men hvor tror du saa, Pengene er?« spurgte han videre.

»Det har jeg ingen Ide om,« svarede jeg.

»Imellem mine Fingre og min Tommel!« udbrød han. »Ved Djævelen, jeg har haft flere Pund at raade over, end du har Haar paa dit Hoved, min Ven. Og har man blot Penge nok og ved, hvordan man skal bruge dem og sprede dem ud, saa kan man gøre alt — *alt*, min Søn! Og det kan du vel nok begribe, at en Mand, der kan gøre alt, ikke finder sig i ret længe at bære denne fordomte Slavedragt og disse Helvedes Armbaand, eller slaa sig til Ro i denne stinkende, tykbugede, gamle, raadne kinesiske Ligkiste, der er saa fuld af Lopper og Væggetøj som en Præst af Skriftsteder. Nej, Sir, en saadan Mand vil snart vide at sørge for sig selv og tillige for sine Kammerater. Det kan du stole paa. Hold du dig til ham, saa kan du bede

Fanden fortære dig paa, at han snart vil hale dig ud af denne her Bedrøvelighed.«

Det var et saadant Sprog han førte, og i Begyndelsen troede jeg ikke, det havde noget at betyde, men da der var gaaet en Tid, og han havde prøvet mig og ladet mig sværge til sig med al mulig Højtidelighed, aabenbarede han mig, at der virkelig eksisterede en Sammensværgelse gaaende ud paa at bemægtige sig Skibet. En halv Snes Stykker af Fangerne havde faaet Lejlighed til at tale sammen om det, før de kom om Bord. Prendergast var Sammensværgelsens Leder, og det var hans Penge, der var Nerven i det hele.

»Jeg havde en Kompagnon, skal jeg sige dig, en nederdrægtig brav Kammerat, lige saa sikker og fast som en Stave i en Tønde. Det er ham, der staar for Kassen, og hvor tror du han er for Tiden? Det er Skibspræsten, ved den lede Gud! Skibspræsten og ingen andre! Han kom om Bord i sin sorte Kjole, med alle sine Papirer i Orden og med Penge nok i sin Kiste til at købe hele Smørret lige fra Kølen og op til Stortoppen. Hele Mandskabet er hans med Hud og Haar; han har købt dem for rede Penge, og de slog til uden videre Vrovl. Foruden dem er ogsaa de to Fangevogtere i vort Saald, samt Mercer, Andenstyrmand, og han kunde med Lethed have købt Kaptajnen med, hvis han havde syntes, det var Umagen værd.«

»Hvad skal vi da gøre?« spurgte jeg.

»Ja, hvad tror du?« sagde han. »Vi vil gøre nogle af disse hersens Soldater rødere end deres Frakker.«

»Ja, men de er jo væbnede,« indvendte jeg.

»Det samme skal vi ogsaa blive, min Dreng. Vi har en Forsyning af et Par Pistoler til hver Mo'ers Sjæl i Komplottet, og kan vi ikke have Krammet paa Skuden her og dem, der er i den, saa fortjener vi ikke bedre end at blive sendt til en Skole for unge Piger. Tal nu du med din Nabo til venstre i Nat, og prøv dig for, om han er til at stole paa.«

Jeg gjorde, som han sagde, og fandt, at min anden Nabo var en ung Fyr, der var i omtrent samme Situation som jeg selv, eftersom han var dømt for Falsk. Hans Navn var Ewans, men siden efter antog han et andet ligesom jeg selv, og nu lever han som en rig og anset Mand i Sydengland. Han var villig nok til at gaa med i Komplottet, eftersom det var den eneste Maade, vi kunde slippe fri paa, og førend vi havde passeret den spanske Sø, var der kun to Fanger, der ikke vare indviede i Hemmeligheden. Den ene af dem var meget vankelmodig og upaalidelig, saa ham turde vi ikke stole paa, og den anden var meget syg af Gulsot, saa han kunde ikke være os til nogen Nytte.

Der var lige fra Begyndelsen i Virkeligheden intet, der kunde forhindre os i at tage Skibet i Besiddelse. Mandskabet var en Flok Slyngler; thi

det var næsten umuligt at faa ordentlige Folk til at lade sig hyre til saadant et Fartøj og saadan en Rejse, og hver Gang den forklædte Skibspræst kom ind i vore Celler for at formane os, havde han en sort Vadsæk med sig, der formentlig indeholdt gudelike Traktater, men som i Virkeligheden skjulte ganske andre Ting, og saa flittig besøgte han os, at hver af os allerede paa den tredje Dag, efter at Sammensværgelsen var i Orden, havde nedstuvet ved Foden af sin Seng en Fil, et Par Pistoler, et Pund Krudt og tyve Kugler. To af Fangevogterne vare som sagt underkøbte af Prendergast, og Andenstyrmand var hans højre Haand. Kaptajnen, de to andre Styr mænd, de to Fangevogtere, Lieutenant Martin, hans atten Soldater og Lægen var alle dem, vi havde imod os. Men saa trygge, vi end følte os, besluttede vi dog ikke at forsømme nogen Forsigtighedsregel og at foretage vort Angreb pludselig ved Nattetid. Imidlertid kom det hurtigere, end vi havde ventet, og det gik til paa følgende Maade:

En Eftermiddag omtrent tre Uger efter vor Afrejse var Lægen gaaet ned for at se til en af Fangerne, der var syg, og idet han stak Haanden ned i hans Seng, følte han, at der laa en Pistol. Hvis han nu blot havde holdt Mund, saa kunde han have forpurret hele Historien, men han var en nervøs lille Karl, og derfor kunde han ikke tie, men gav et lille Skrig fra sig af Overraskelse og blev saa bleg, at den syge straks forstod, hvad der var

paa Færde, og mere daarlig var han ikke, end at han straks sprang op og greb ham i Kraven. Han blev kneblet, for han kunde gøre mere Alarm, og derefter blev han bunden fast til Sengen. Han havde lukket Døren op, der forte op til Dækket, og der styrtede vi nu alle op. De to Skildvagter bleve skudte ned paa Stedet, og lige saa gik det med en Korporal, der kom løbende til for at se, hvad der gik for sig.

To andre Soldater havde Vagt ved Døren til den store Salon, og det lod til, at deres Musketter slet ikke vare ladede, thi de fyrede slet ikke paa os, men bleve skudte ned, medens de havde travlt med at sætte deres Bajonetter paa. Saa styrtede vi ind i Kaptajnsens Kahyt, men idet vi skød Døren op, hørtes et Skud derinde fra, og der laa han med Hovedet over Atlanterhavskortet, som var sat fast paa Bordet, medens Skibspræsten stod med en ryggende Pistol i Haanden lige op ad ham. De to Styrmande vare begge blevne grebne af Mandskabet, og det syntes, som om hele Sagen var til Ende.

Salonen stodte lige op til Kaptajnsens Kahyt, og der lob vi nu allesammen ind, kastede os ned paa Sofaerne og raabte i Munden paa hinanden; thi vi vare helt afsindige af Glæde over, at vi nu atter vare fri. Salonens Vægge vare fulde af Skabe, og Wilson, Skibspræsten, slog straks Døren ind paa et af dem og halede Sherryflasker ud. Vi knækkede øjeblikkelig Halsen paa dem, hældte deres brune

Indhold ud i Glas og Bægere, som vi ogsaa fik ud af Skabene, og skulde til at holde et lystigt Drikkelag, da lige med eet, uden mindste Varsel, en Musketsalve bragede og knaldede os om Ørerne, og Salonen blev saa fuld af Røg, at vi ikke kunde se tværs over Bordet. Da Røgen endelig var dreven lidt bort, frembød Rummet det gyseligste Skue. Wilson og otte af de andre laa og vred sig paa Gulvet oven paa hinanden, og naar jeg tænker paa Blodstrømmen, der blandet med den brune Sherry flød hen over Gulvet, kan jeg endnu blive helt syg. Vi bleve saa forfærdede og modfaldne ved dette Syn, at jeg tror, vi vilde have opgivet det hele og ladet os binde igen, hvis vi ikke havde haft Prendergast. Han brølede som en Tyr og styrtede hen mod Døren, og alt, hvad der endnu havde Liv, fulgte ham i Hælene. Vi styrtede op paa Dækket, og der paa Hytten stod Lieutenanten og ti af hans Mænd. Sving-Shylightet oven over Salonen havde været lidt aabent, og de havde fyret ned paa os gennem Aabningen. Vi styrtede os over dem, før de havde faaet Tid til at lade igen; de forsvarede sig som Mænd med Kolberne og Bajonetterne; men vi var tre Gange saa mange som de, og efter fem Minutters Forløb havde vi overmandet dem. Aah, min Gud, hvilket Slagterhus var dog ikke dette Skib blevet til! Prendergast var som en rasende Djævel. Han for ind paa Soldaterne, løftede dem op ved Kraven og Bæltet, som om det havde været Børn,

og kastede dem over Bord, enten de vare levende eller døde. Der var en Sergeant, som var skrækkelig saaret, men som dog blev ved at svømme i en forbavsende lang Tid, indtil en af os forbarmede sig over ham og skød ham en Kugle gennem Hovedet. Da Kampen var forbi, var der ikke andre tilbage af vore Fjender end Fangevogterne, Styr-mændene og Lægen.

Det var over dem, den store Strid opstod. Der var mange af os, der vel med Glæde vare gaaede ind i Sammensværgelsen for at genvinde Friheden, men som ikke vilde myrde med koldt Blod. Een Ting var det at slaa Soldaterne ned, medens de stod med Musketterne i Haanden og forsvarede sig og truede os, men en hel anden var det at dømme dem til Døden og tage Livet af dem, efter at de vare gjorte uskadelige.

Der var otte af os, fem Forbrydere og tre Matroser, som stode fast paa, at vi ikke vilde taale dette; men der var ikke Tale om, at Prendergast eller de andre, som holdt med ham, vilde lade sig sige. Vor egen Sikkerhed, sagde han, beroede paa, at vi gjorde rent Bord, og han vilde ikke efterlade een eneste Tunge, der kunde røre sig imod ham i et Vidneaflukke.

Det var lige ved, at vi vare komne til at dele Skæbne med Fangerne, men til sidst sagde han, at hvis vi ønskede det, kunde vi jo tage en Baad og stikke af. Vi tog straks mod Tilbudet; thi vi folte

os meget ilde til Mode ved alt dette Slagteri, og vi forstod, at det vilde blive meget værre endnu, for det hele var forbi. Saa fik vi udleveret hver et Sæt Sømandstøj, en Tønde Vand, to Fustager, den ene med tørret Kød og den anden med Beskøjter, samt et Kompas. Til Afsked slængte Prendergast et Kort til os og sagde os, at vi vare skibbrudne Sømænd, hvis Fartøj var gaaet under paa 15° nordlig Brede og 25° vestlig Længde, hvorefter han kappede vor Fangeline og lod os drive.

»Og nu kommer jeg til den mærkeligste Del af min Beretning, min kære Søn. Matroserne havde halet Fokkeraaen bak, mens vi gik fra Borde, men nu brasede de den firkant igen, og da der blæste en frisk Vind fra nordøst, begyndte Barken straks at glide bort fra os. Vor Baad laa og gyngede op og ned i de lange, jævne Dønninger, og Ewans og jeg, der vare bedst oplærte af dem, der vare i Baaden, sad med Kortet paa Skødet og regnede ud, hvor vi befandt os, samt tog Bestemmelse om, hvilken Kyst vi skulde styre hen imod. Det var ikke let at afgøre; thi der, hvor vi nu befandt os, havde vi Kap Verdi over 500 Kvartmil nord for os og Afrikas nærmeste Kyst omtrent 700 Kvartmil mod Øst. Men eftersom Vinden var drejet om til Nord, mente vi, at vi helst maatte styre mod Sierra Leona, og derfor drejede vi nu om i den Retning. Imens var Barken kommen et godt Stykke fra os til Styrbord; da saa vi pludselig en tyk, sort Røgsky

fare op fra den og blive hængende som en uhyre Trætop paa den øverste af Masterne; et Par Sekunder efter naaede et tordenlignende Brag vore Ører, og da Rogen begyndte at sprede sig, var der intet Spor tilbage af *Gloria Scott*. Øjeblikkelig drejede vi da Baaden rundt igen og roede, saa hurtig vi kunde, hen imod Stedet, hvor en tynd Røg endnu viste Stedet, hvor Katastrofen havde fundet Sted.

Det varede omtrent en Time, før vi naaede derhen, og vi troede derfor straks, at vi vare komne for silde til at bringe Hjælp. En splintret Baad og en hel Mængde Kister og Kasser samt Bræder og Planker, der gyngede op og ned paa Søerne, viste os Stedet, hvor Barken var gaaet under, men der var intet Tegn paa Liv at opdage, og vi havde allerede drejet Baaden om igen i Fortvivelse, da vi hørte et Raab om Hjælp og i nogen Afstand fra os saa et Vragstykke, hvorpaa en Mand drev omkring. Da vi havde halet ham op i Baaden, viste det sig, at det var en ung Matros ved Navn Hudson, der, som vi hørte af hans Kammerater, blandt dem gik under Navnet »Rotten« paa Grund af hans rotteagtige Ansigt. Imidlertid var han saa forbrændt og forslaaet, at han ikke kunde give os nogen Forklaring om, hvad der var foregaaet, for den følgende Morgen.

Da fortalte han, at Prendergast, efter at vi vare gaaede fra Borde, var begyudt at fuldføre sit Fore-

havende, at tage Livet af de fem tilbageværende Fanger. De to Fangevogtere vare blevne skudte ned og kastede over Bord, og samme Skæbne havde Tredjestyrmand. Derpaa gik Prendergast ned paa Mellemdækket og skar med egen Haand Struben over paa den ulykkelige Læge.

Der var nu kun Førstestyrmand tilbage, men han var en meget rask og resolut Mand. Da han saa Forbryderen nærme sig ham med den blodige Kniv i Haanden, sprængte han sine Baand, der nok i den store Skyndsomhed ikke havde været forsvarelig bundne, styrtede ned ad Trappen og søgte ned i Lasten agterud.

En halv Snes Stykker af Forbryderne, der steg ned med Pistolerne spændte for at søge efter ham, fandt ham med et Bundt Svovlstikker i Haanden siddende ved en aaben Krudttønde, der stod midt iblandt hundrede andre, som vi havde om Bord, og han svor paa, at han vilde sprænge hele Kramkisten i Luften, hvis han paa nogen Maade blev forulempet. Et Øjeblik efter fandt Eksplosionen Sted, men Hudson troede, at den blev foraarsaget af en fejlrettet Kugle fra en af Forbryderne og ikke af Styrmandens Svovlstikker. Hvad Grunden nu end var, saa blev dette Enden paa *Gloria Scott* og den Flok Skurke, der nu havde Kommando over hende.

Saaledes, min kære Dreng, er i al Korthed Beretningen om de skrækkelige Tildragelser, hvori jeg indvikledes. Næste Dag bleve vi optagne af Briggen

Hedspore, der var paa Rejsen til Australien, og hvis Kaptajn ikke fandt noget mistænkeligt i vor Forklaring, at vi vare de eneste overlevende af Besætningen paa et Passagerskib, der nylig var gaaet under ved en Ildløs.

Admiralitetet opførte *Gloria Scott* mellem de Skibe, der vare gaaede under med Mand og Mus, og ikke et eneste Ord om dets virkelige Skæbne er senere sivet ud mellem Folk. Efter en meget heldig og hurtig Rejse landsatte *Hedspore's* Kaptajn os i Sydney, hvor Ewans og jeg forandrede vore Navne og tog ud til Guldminerne. Blandt alle de Mennesker fra forskellige Lande og af forskellig Nationalitet, der var løbet sammen her, var det ikke vanskeligt for os at begynde et nyt Liv som to helt nye Mennesker uden Spor af Forbindelse med Armitage og Ewans.

Resten behøver jeg jo ikke at fortælle. Vi havde Lykken med os; fra Australien rejste vi vidt omkring til andre Lande, alle Vegne var Skæbnen os god, og til sidst vendte vi som rige Kolonister tilbage til England, hvor vi købte os hver en Ejendom og bosatte os. I over tyve Aar have vi nu her ført et roligt og fredeligt Liv, og vi haabede, at vor Fortid var for evig begravet. Du maa derfor kunne tænke dig til min Rædsel, da jeg i den Sømand, der kom til os, øjeblikkelig genkendte den Mand, vi havde opsamlet, Hudson, den saakaldte »Rotte«. Det var paa en eller anden Maade lykkedes

ham at opspore os, og nu havde han besluttet at leve af vor Frygt. Du vil nu ogsaa kunne forstaa, af hvilken Grund jeg nedværdigede mig saa dybt for at kunne blive ved at staa paa en god Fod med ham, og du vil ligeledes kunne fatte og paa en Maade dele den Rædsel, der betog mig, nu da han har forladt mig for at begive sig hen til sit andet Offer, efter at have truet mig paa Livet.«

Underneden staar skreven med en Haand saa rystende, at den næppe er til at læse: »Beddow skriver i vort aftalte Ciffersprog for at underrette mig om, at H. har aabenbaret alt. Gud i Himlen se i Naade til os!«

Saaledes var Beretningen, som jeg hin Aften læste op for den unge Trevor, og De kan forstaa, Watson, at den gjorde et meget dybt Indtryk paa os begge. Min gode Ven kunde fra den Tid ikke holde ud at være hjemme, han solgte Gaarden og tog til Bagindien, hvor det nok, efter hvad jeg sidst horte om ham, gaar ham særdeles godt.

Hvad Sømanden og Beddow angaar, saa var der ingen, som hørte det mindste fra dem eller om dem fra den Dag, da Brevet med Advarselen blev skreven. De forsvandt begge to ganske og aldeles. Politiet havde ikke faaet nogen Angivelse om de to forhenværende Deporterede, saa Beddow har været

for hastig til at tro paa den andens Trusel. Der var nogen, som havde set Hudson luske omkring ved Beddows Gaard, og Politiet antog, at han havde dræbt sin forrige Frelser og derefter var flygtet. Men jeg tror nu, at det modsatte er sket. Jeg synes, det er mere rimeligt at antage, at Beddow, bragt til Føltvivlelse og under Forudsætning af, at han allerede var bleven forraadt, har hævnnet sig paa Hudson og derefter er flygtet ud af Landet med de Penge, han i en Fart kunde skrabe sammen.

Saaledes er denne Sags Fakta, Doktor, og hvis De kan bruge dem til Deres Samling, saa staar de til Deres Tjeneste.«

BERYL DIADEMET.

»Holmes,« sagde jeg en Morgen, da jeg stod ved Vinduet og saa ned paa Gaden, »der kommer et galt Menneske farende, det er underligt, at hans Paarørende eller dem, der skal passe paa ham, saaledes lader ham komme alene ud.«

Min Ven rejste sig dovent fra Lænestolen, stillede sig bag ved mig med Hænderne i Lommen paa sin Slobrok og saa ud over mine Skuldre. Det var en klar, kold Februar Morgen, og Sneen, der var falden den foregaaende Dag, laa endnu paa Jorden og glimrede i Vintersolens Lys. Midt ned ad Baker-Street var den af den stærke Færdsel bleven æltet sammen til en smudsig sort Masse, der som et bredt Baand gik ned ad Kørebanen; men yderst ude ved Siderne og paa Kanten af Fortovet laa den endnu saa hvid, som da den var falden. Paa det graa Fortov var den vel bleven skrabet af, men derved vare Fliserne netop blevne meget glatte, og derfor var der langt mindre Færdsel der end sædvanlig. Fra Metropolitan-Siden var der ikke en eneste at se med Undtagelse af den ene Herre, som havde tiltrukket sig min Opmærksomhed.

Han var en Mand paa henved de halvtres, høj, svær og anselig, med et stort markeret Ansigt — i det hele taget en imponerende Skikkelse. Han var meget fint, men ikke pralende klædt, i sort langskodet Frakke, nystrogen Cylinderhat, ny brune Gamascher og smukke, graa Benklæder. Men hans Manerer stod i den mest paafaldende Modsætning til hans værdige Udseende og Dragt, thi han løb alt hvad han kunde, men paa en underlig, ubehersket Maade, som en der ikke er vant til at anstrænge sine Ben, og medens han løb, fægtede han med Armene, drejede Hovedet saa til den ene Side og saa til den anden og skar de frygteligste Ansigter.

»Hvad i al Verden kan der dog være i Vejen med ham?« udbrod jeg. »Han løber og ser efter Husnumrene.«

»Jeg antager, at han har Ærinde til os?« sagde Holmes og gned sig i Hænderne.

»Til os?«

»Ja, for at raadfore sig med mig i en eller anden Forlegenhed — jeg kender af Erfaring disse Symptomer. Kan De høre? — Hvad sagde jeg?«

Medens han talte, var Manden pustende og vaklende styrtet hen til vor Dør og trak nu i Klokkestrengen, saa det ringede i hele Huset.

Nogle Øjeblikke efter sad han i vort Værelse endnu pustende og gestikulerende, men tillige med et saa jammerfuldt og fortvivlet Udtryk i Ansigtet,

at vore Smil øjeblikkelig veg Pladsen for Alvor og Medlidenhed. I nogen Tid kunde han ikke faa et eneste Ord frem, men sad og vred sig og rev i sit Haar som en, der i det mindste stod paa Randen af Afsindighed. Men saa lige paa een Gang sprang han op af Stolen og slog Hovedet mod Væggen med en saadan Voldsomhed, at vi begge to sprang hen til ham og med Magt trak ham ind midt i Værelset. Sherlock Holmes tvang ham lempelig ned i Lænestolen, satte sig ved Siden af ham, strøg hans Hænder og talte til ham i den trøstende, beroligende Tone, han saa udmærket kunde anvende, naar det behøvedes.

»De er kommen herhen for at tale med mig om noget, der ligger Dem paa Hjerte — ikke sandt?« sagde han. »Men nu er De bleven træt, fordi De har skyndt Dem saa meget. Vent nu blot, til De er kommen lidt mere til Dem selv, saa kan De fortælle mig, hvad der er i Vejen, og saa skal jeg nok se, hvad jeg kan gøre for at hjælpe Dem.«

Manden sad saa en lille Tid og kæmpede med sin Sindsbevægelse, endelig strøg han sig med Lommetørklædet over Panden, betvang den Hulken, der havde gennemrystet ham, og saa op paa os.

»De tror vist, at det er galt fat med min Forstand?« sagde han.

»Jeg kan se, at der er hændet Dem noget meget sorgeligt,« sagde Holmes undskyldende.

»Ja, Gud skal vide det — noget saa sorgeligt,

at det kunde være nok til at berove mig Forstanden, saa frygteligt er det, og saa pludselig er det kommen. Offentlig Vanære kunde jeg vel være kommen over, skønt jeg nok tør sige, at der aldrig før er sat den ringeste Plet paa min Ære, og private Sorger kan jo falde i hver Mands Lod; men naar begge disse komme paa een Gang og under en saa skrækkelig Form, saa vil De kunne forstaa, at jeg er bleven rystet indtil min inderste Sjæl. Desuden er det ikke mig alene; de højeste Personer her i Landet blive ogsaa ramte af min Ulykke, med mindre denne skrækkelige Affære kan gøres ugjort.«

»Kom nu lidt til Ro, Sir,« sagde Holmes beroligende, »og fortæl mig saa udførlig, hvem De er, og hvad det er, der er hændet Dem.«

»Mit Navn,« svarede vor Besøgende, »er Dem formodentlig ikke ubekendt; jeg er Alexander Holder af Bank-Firmaet Holder & Stevenson fra Threadneedle-Street.«

Vi kendte ganske rigtig Navnet og vidste ogsaa, at dets Bærer var den ældste Parthaver i den næststørste Privatbank i London. Hvad kunde dog have bragt en af Verdensstadens bedst situerede Borgere i denne ynkelige Tilstand. Opfyldt af Nysgerrighed stod vi og ventede, indtil han ved endnu en Kraftanstrengelse tog sig sammen og begyndte at fortælle sin Historie.

»Jeg føler, at Tiden er kostbar,« sagde han; »det er derfor, jeg skyndte mig herhen, saasnart

Politiinspektøren raadede mig til at søge Deres Medvirken. Jeg kom til Baker-Street med den underjordiske Jærnbane og skyndte mig derfra til Fods, for Droskerne kører saa langsomt gennem Sneen. Det er derfor, at jeg helt havde tabt Vejret, da jeg kom, for jeg er ikke vant til at løbe, knap nok til at gaa. Nu føler jeg mig noget bedre, og nu skal jeg fremføre hele Sagen for Dem saa kort og dog saa tydelig, jeg kan.

»De ved naturligvis, at det for en Bankforretning som vor lige saa meget gælder om at finde solide Laanere i Besiddelse af gode Underpanter at anbringe vore Kapitaler hos, som at udvide vore Forbindelser og Antallet af dem, der betro os deres Penge. Noget af det, der betaler sig bedst, er at laane Penge ud mod Underpant i Ting, hvis Værdi Tiden ikke angriber. Vi have i de sidste Aars Tid gjort en Mængde Forretninger af den Slags, og der er mange adelige Familier, til hvem vi have ullaant store Summer mod Sikkerhed i deres Malerier, Biblioteker og Servicer.

»I Gaar Morges, da jeg sad i mit Kontor i Banken, bragte en af Kontoristerne et Visitkort ind til mig. Jeg studsede, da jeg saa Navnet, thi det var ingen andens — naa, det er vel bedst at jeg, selv til Dem, ikke siger mere, end at det var et Navn, der er kendt over hele Jorden, et af de højeste, ja, mest ophøjede Navne i England. Jeg følte mig helt overvældet af denne Ære, og forsøgte,

da Vedkommende traadte ind, at udtrykke denne Følelse, men han gik straks til Sagen med en Mine som den, der ønsker at faa saa hurtig som mulig Ende paa en ubehagelig Forretning.

»Mr. Holder,« sagde han, »der er bleven mig fortalt, at De plejer at laane større Summer ud.«

»Ja, Firmaet udlaaner Penge mod behørig Sikkerhed,« svarede jeg.

»Det er absolut nødvendigt for mig øjeblikkelig at faa et halvt Hundrede Tusinde Pund til min Raadighed,« sagde han. »Jeg kunde naturligvis laane denne Sum ti Gange hos mine Venner, men jeg foretrækker nu at skaffe mig Pengene paa denne Maade; De vil ogsaa nok kunne forstaa, at det er uklogt i min Stilling at gøre sig afhængig af nogen.«

»Maa jeg spørge Dem, paa hvor lang Tid De ønsker dem til Laans?«

»Næste Mandag venter jeg at modtage en større Sum. og jeg skal da ganske sikkert være i Stand til at udbetale Dem de laante Penge tillige med de Renter, De finder det passende at forlange. Men det er mig af yderste Vigtighed, at Pengene blive betalte straks.«

»Det vilde have været mig en stor Fornøjelse, om jeg uden nogen Formaliteter kunde have udbetalt Dem Summen af min egen Lomme,« sagde jeg; »dertil er den imidlertid lidt for stor. Men da jeg altsaa kommer til at tage min Tilflugt til Firmaets Midler, maa jeg for min Kompagnons

Skyld forlange, at der, selv i dette Tilfælde, hvor De bliver vor Skyldner, bliver stillet fornøden Sikkerhed for Summen.«

»Den Form for Laanet vil jeg ogsaa afgjort foretrække,« sagde han og fremtog i det samme et firkantet, sort Saffians Etui, som han havde lagt ved Siden af Stolen. »De har uden Tvivl før hørt Tale om Beryl Diademmet.«

»Et af de kostbareste Smykker, der findes blandt Kejserrigets Kronjuveler,« udbød jeg.

»Ja, netop.« Han aabnede Etuiet, og derinde laa paa et Leje af blødt, kødfarvet Fløjl det prægtige Smykke, han havde omtalt. »Der er her ni og tredive enorm store Beryller,« sagde han, »og Guldindfatningens Værdi er uvurderlig. Selv den laveste Vurdering af Diademmet vilde komme op over det dobbelte af den Sum, jeg har anmodet om. Jeg er villig til at overgive dem dette som Pant.«

Jeg tog det kostbare Etui i Haanden og saa lidt forvirret fra det og til min højbaarne Klient.

»De tvivler paa dets Værdi?« spurgte han.

»Aldeles ikke — jeg tvivler blot —«

»Paa det passende og tilbørlige i, at jeg overlader Dem det. Vær De blot rolig i den Henseende. Det kunde aldrig falde mig ind at gøre dette, naar jeg ikke var, aldeles sikker paa, at jeg om fire Dage vil være i Stand til at indløse det. Det hele er en ren Formsag. Er denne Sikkerhed tilfredsstillende?«

»Ja, fuldstændig.«

»De forstaar, Mr. Holder, at jeg her giver Dem et stort Bevis paa den Tillid, jeg nærer til Dem, og som er grundet paa det, jeg har hørt om Dem. Jeg stoler ikke alene paa Deres Diskretion, paa at De afholder Dem fra al Omtale til andre af denne Sag, men ogsaa paa, at De bevarer dette Diadem med al mulig Forsigtighed; thi jeg behøver jo ikke at fortælle Dem, at det vilde føre til en stor offentlig Skandale, hvis det kom noget til. En hvilken som helst Beskadigelse vilde være næsten lige saa alvorlig som dets fuldstændige Tab; thi der findes i hele Verden ingen Beryller, som kan maale sig med disse, saa det vilde være umuligt at erstatte dem. Men som sagt, jeg nærer Tillid til Dem, derfor overlader jeg Dem det, og paa Mandag Formiddag skal jeg igen personlig afhente det.«

»Da jeg saa, at min Klient ikke gerne vilde opholde sig længere, sagde jeg ikke mere, men kaldte straks paa Kassereren og beordrede ham til at udbetale halvtresindstyve Tusinde Pund i Banknoter. Men da jeg atter blev ene og saa paa det kostbare Etui, der laa foran mig paa Bordet, kunde jeg ikke andet end med Ængstelse tænke paa det umaadelige Ansvar, jeg her havde paadraget mig. Det var jo en national Skat, og der kunde ikke være nogen Tvivl om, at det vilde blive en skrækelig Skandale, hvis noget tilstødte det. Jeg fortro allerede, at jeg havde indladt mig paa at tage imod

det. Nu var det jo imidlertid for sent at gøre det om, derfor lagde jeg Smykket ind i mit private Pengeskab og satte mig igen til mit Arbejde.

»Da det blev Aften, følte jeg, at det vilde være en utilgivelig Uforsigtighed at lade saa stor en Skat blive tilbage i Kontoret. Man har jo før hørt, at Pengeskabe ere blevne brudte op; det samme kunde ske med mit, og hvis saa var, hvor skrækkelig en Stilling vilde jeg da ikke befinde mig i! Jeg besluttede derfor, at jeg i de faa Dage, Skatten var mig betroet, vilde føre den frem og tilbage med mig, saaledes at jeg altid havde den i Nærheden af mig. Jeg lod altsaa hente en Cab og kørte hjem til min Bolig i Streatham, idet jeg førte Diademmet med mig. Jeg aandede ikke frit, før jeg havde taget det med op og lukket det inde i mit Chatol oppe i mit Paaklædningsværelse.

»Og nu et Par Ord om min Husstand, Mr. Holmes; thi jeg vil have, at De i et og alt bliver sat ind i alle Forholdene. Min Staldkarl og Køredreng ligge hjemme, saa dem kan vi lade være uden for Sagen. Saa har jeg tre Tjenestepiger, der har været hos mig i mange Aar, og hvis absolute Paalidelighed er hævet over enhver Mistanke. Men saa er der en fjerde, Kammerpigen Lucy Parr, hun har kun været i vor Tjeneste nogle faa Maaneder. Hun har imidlertid et fortrinligt Skudsmaal fra sine tidligere Tjenester, og der har aldrig været noget at udsætte paa hende. Hun er en meget smuk Pige

og har derfor en Del Tilbedere, der tit om Aftenen drive omkring ved Huset for at faa Lejlighed til at tale med hende, men det er ogsaa det eneste, der kan siges om hende, og vi føler os overbevist om, at hun helt igennem er en tro og paalidelig Pige.

»Det var nu mine Tjenestefolk. Min Familie er kun meget lille, saa den vil vi snart blive færdig med. Jeg er Enkemand og har kun en eneste Søn, der hedder Arthur. Han har voldt mig store Skuffelser, Mr. Holmes — meget store Skuffelser. Men jeg har ikke andre at takke derfor end mig selv. Folk siger ogsaa altid til mig, at det er mig selv, der har spoleret ham. Da min dyrebare Hustru døde, havde jeg jo ikke andre end ham at holde af, og jeg kunde ikke taale at se Smilet et eneste Øjeblik forsvinde fra hans kære Ansigt; derfor nægtede jeg ham aldrig noget. Men det vilde vel nok have været bedre for os begge, om jeg havde været noget strengere, dog jeg gjorde det jo i den bedste Mening.

»Det faldt ganske naturligt, at jeg ønskede, han skulde gaa ind i Forretningen og med Tiden blive min Efterfølger, men han var slet ikke anlagt for sligt. Han var vild, egensindig, og, for at tale rent ud, jeg kunde ikke betro ham at have med Penge at gøre. Da han blev voksen, blev han Medlem af en aristokratisk Klub, og eftersom han havde et særdeles tiltalende Ydre og et vindende Væsen, blev han snart meget intim med en Mængde

unge Personer med fyldte Punge og overdaadige Livsvaner. Han lærte af dem at spille højt Spil og at gøre store Væddemaal paa Væddeløbsbanerne, og atter og atter maatte han derfor for at kunne betale Æresgæld ty til mig for at bede mig om Forskud paa den maanedlige Sum, jeg havde tilstaaet ham. Mere end een Gang har han forsøgt at rive sig løs fra det farlige Selskab, han var kommen i med, men hver Gang var hans gode Ven Sir George Burnwells Indflydelse stærk nok til at drage ham tilbage igen.

»Og egentlig talt kan jeg ikke undre mig over, at en saadan Person som Sir George Burnwell kan øve en stor Indflydelse paa ham; thi jeg maa indrømme, at jeg selv, under de hyppige Besøg, han har aflagt os som min Søns Ven, ikke har kunnet andet end blive fortryllet af hans yderst vindende Væsen. Han er noget ældre end Arthur, en Verdensmand ud til Fingerspidserne, en, der har været alle Vegne og set al Ting, og dertil kommer, at han taler udmærket for sig og er i Besiddelse af stor personlig Skønhed. Dog, naar jeg tænker paa ham upaavirket af hans bestikkende Nærværelse, maa jeg af hans kyniske Tale og det Blik, jeg tit har opfanget i hans Øjne, føle mig overbevist om, at han er af den Slags Folk, man kan tiltro, hvad det skal være. Det er nu min Mening, og saaledes tror ogsaa min lille Mary, der besidder Kvindens skarpe instinktmæssige Indblik i Mændenes Karakter.

»Og nu er der kun tilbage at omtale hende. Hun er min Niece, men da min Broder døde for fire Aar siden, og hun derefter stod alene her i Verden, tog jeg hende til mig, og har fra den Tid betragtet hende som min Datter. Hun er Solskinnet i mit Hjem — saa yndig, elskelig og smuk, og dertil saa dygtig i Huset, saa omsorgsfuld, husholderisk, stille og blid — kort sagt en sand Perle. Hun er bleven min højre Haand, og jeg ved ikke, hvorledes jeg skulde komme ud af det uden hende. Kun i een Henseende har hun modsat sig mine Ønsker, to Gange har min Dreng friet til hende, thi han elsker hende inderlig og oprigtig, men hver Gang har hun givet ham en Kurv. Jeg tror sikkert, at hvis nogen kunde føre ham paa den rette Vej, da maatte det være hende, og at hans Ægteskab med hende vilde kunne forandre hele hans Liv. Men nu — ak nu er det for sent — ja, evig for sent!

»Nu, Mr. Holmes, kender De de Mennesker, der lever under mit Tag, og nu skal jeg fortsætte med min sorgelige Historie.

»Da vi samme Eftermiddag, jeg var kommen hjem med Diademmet, drak vor Kaffe efter Middagen inde i Dagligstuen, fortalte jeg Arthur og Mary om mit Besøg og om den kostbare Skat, som nu fandtes i Huset, og fortav kun Navnet paa min Klient. Lucy Parr, der havde bragt Kaffen ind, havde temmelig sikkert forladt Værelset, men jeg tør ikke

sværge paa, at Døren var lukket. Mary og Arthur vare meget optagne af Historien og vilde gerne se det kostbare Diadem, men jeg syntes, det var bedst at lade det ligge i Fred.

»Hvor har du lagt det?« spurgte Arthur.

»I mit eget Chatol.«

»Naa, saa vil jeg oprigtig ønske, at der ikke maa komme Tyve her i Huset i Nat,« sagde han.

»Det er laaset godt inde,« bemærkede jeg.

»Aah, enhver gammel Nøgle kan jo passe til det Chatol. Mens jeg var Dreng, har jeg tit aabnet det med Nøglen til Skabet i Pulterkammeret.«

»Han kom tit med saadan ubesindig Snak, og derfor tænkte jeg ikke videre over, hvad han sagde. Imidlertid fulgte han mig op paa mit Værelse samme Aften med et meget alvorligt Ansigt.

»Hør, Fader,« sagde han med nedslagne Øjne, »kan du lade mig faa et Par Hundrede Pund?«

»Nej, jeg kan ikke,« svarede jeg kort. »Jeg har været altfor medgørlig over for dig i Penge-sager.«

»Du har været meget god,« sagde han; »men jeg maa have disse Penge, ellers kan jeg ikke lade mig se i Klubben tiere.«

»Nu ja, saa meget des bedre!« udbrød jeg.

»Ja, det kan nok være, du synes det; men du vil da ikke have, at jeg skal forlade den som en vanæret Mand,« sagde han. »Jeg kan ikke finde mig i den Skam, der vil overgaa mig, jeg maa

have Pengene paa en eller anden Maade, og vil du ikke overlade mig dem, saa maa jeg forsøge andre Midler.«

»Jeg var meget vred; thi dette var hans tredje Prelleri for Penge i denne Maaned. »Du faar ikke en Hvid af mig!« raabte jeg, hvorefter han bukkede og forlod Værelset uden at sige et Ord.

»Da han var gaaet, lukkede jeg Chatollet op for at forvisse mig om, at min Skat var i Sikkerhed, hvorefter jeg lukkede det igen. Derpaa gik jeg rundt i hele Huset for at se, om alt var vel forvaret — noget jeg ellers gerne overlader til Mary, men som jeg syntes, det var bedst at besørge selv den Aften. Da jeg kom ned ad Trappen, saa jeg Mary selv ved Vinduet i Forhallen, netop i Færd med at lukke det, da jeg kom.

»Sig mig, Fader,« sagde hun, lidt forvirret, forekom det mig, da hun saa mig, »har du givet Lucy Lov til at gaa ud i Aften?«

»Nej, vist har jeg ej.«

»Hun kom lige nu ind ad Bagdøren. Jeg er temmelig sikker paa, at hun ikke har været længere end henne ved Sidelaaen for at tale med en eller anden, men jeg synes alligevel, at det ikke er rigtigt, og at der bør sættes en Stopper derfor.«

»Du kan jo tale med hende om det i Morgen, eller ogsaa skal jeg gøre det, hvis du hellere vil være fri. Er du ellers sikker paa, at alting er laaset og lukket?«

»Ja, helt sikker, Fader.«

»Saa, god Nat, min Pige.« Jeg kyssede hende og gik derefter op til mit Sovekammer, og straks efter, at jeg havde lagt mig til Sengs, sov jeg ind.

»Jeg gør mig Umag for at fortælle Dem enhver lille Ting, som vedrører Sagen, Mr. Holmes; men jeg beder Dem udspørge mig nøjere, hvis De finder, at jeg ikke fremstiller det hele tilstrækkelig klart.«

»Jeg har slet intet at spørge om, De giver mig saa udførlig og tydelig Besked, som jeg behøver.«

»Ja, nu kommer jeg til et Punkt i min Redegørelse, hvor jeg især ønsker at kunne give Dem et saa tydeligt Billede af Sagen som mulig. Jeg sover aldrig meget fast, og den Ængstelse, hvori jeg befandt mig, bidrog vel sagtens til, at jeg var endnu lettere at vække end sædvanlig. Henved Kl. 2 om Natten vaagnede jeg ved en Lyd inde fra Huset. Den var ophørt, da jeg var bleven rigtig vaagen, men den havde efterladt et Indtryk af, at et Vindue et eller andet Sted lempelig var bleven lukket. Til min store Rædsel hørtes straks derefter en tydelig Lyd af sagte Fodtrin inde i det tilstødende Værelse. Jeg listede mig lydløst ud af Sengen og hen til Døren, der stod paa Klem, og kigede gennem Sprækken ind i Værelset.

»Arthur!« skreg jeg. »Din Usling, din Tyv! Hvor tør du vove at røre Diademmet!«

Gasblusset brændte halvt opskruet, som jeg

havde forladt det, og min ulykkelige Dreng, der kun var iført Skjorte og Benklæder, stod ved Siden af Blusset og holdt Diademmet i Haanden. Han stod og brækkede paa det eller bøjede det af al Magt. Ved mit Skrig tabte han det paa Gulvet og blev saa hvid som en Væg. Jeg snappede Smykket op og undersøgte det. Et af Hjørnerne savnedes tillige med tre af Beryllerne.

»Elendige!« raabte jeg ude af mig selv af Raseri. »Du har ødelagt det! Du har vanæret mig for evigt! Hvor er Juvelerne, som du har stjaalet?«

»Stjaalet!« raabte han.

»Ja, din Tyv!« skreg jeg og rystede ham i Skulderen.

»Der er ikke nogen borte. Der kan ikke være taget nogen,« sagde han.

»Der er taget tre, og du ved godt, hvor de er. Skal jeg kalde dig en Logner, saa vel som en Tyv? Saa jeg ikke, at du var ved at brække nok et Stykke af?«

»Du har brugt Skældsord nok mod mig,« sagde han, »og jeg vil ikke taale det længere. Jeg siger ikke et Ord mere om denne Sag, siden Du har fundet for godt at insultere mig. Jeg forlader dit Hus i Morgen og skal se at klare mig i Verden, som jeg kan.«

»Ja, du skal forlade det, men i Politiets Hænder!« raabte jeg helt afsindig af Sorg og Rædsel. »Denne her Historie skal klares og opredes lige til Bunden!«

»Ja, fra mig faar du intet at vide,« sagde han med en Heftighed, som jeg ikke havde set hos ham før. »Hvis du virkelig tager din Tilflugt til Politiet, saa lad dem finde, hvad de kan.«

»Under alt dette var hele Huset naturligvis bleven vækket; thi jeg havde i min Harme skreget højt op. Mary var den første, som kom styrtende ind i Værelset, og saa snart hun saa Diademmet og Arthurs Ansigt, forstod hun det hele og faldt med et Skrig besvimet om paa Gulvet. Jeg sendte straks Stuepigen hen efter Politiet og overgav Sagen til deres Undersøgelse. Da Assistenten og Betjentene traadte ind i Forhallen, spurgte Arthur, der hidtil havde staaet med mørkt Ansigt og Armene foldede over Brystet, om det var min Hensigt at rette Beskyldningen for Tyveriet mod ham. Jeg svarede, at det nu var ophørt at være en privat Sag og var bleven en offentlig, eftersom det ødelagte Diadem var Nationalejendom, og at jeg var fast bestemt paa, at Loven skulde have sin Gang i enhver Henseende.

»I det mindste,« sagde han, »vil du dog vel ikke lade mig arrestere straks. Det vilde være til stor Fordel saa vel for dig som for mig, om du vilde lade mig faa Lov til at forlade Huset blot fem Minutter.«

»For at du kunde slippe bort, eller maaske for at du kunde skjule, hvad du har stjaalet,« sagde jeg, og da det i det samme gik op for mig, i hvilken

rædselsfuld Stilling, jeg var bleven stedt, bønfuldt jeg ham paa det indstændigste om dog at huske paa, at ikke alene min Ære, men ogsaa en andens, der var af langt større Betydning end min, var paa Spil, og at han truede med at bevirke en Skandale, der vilde ryste hele Nationen. Alt dette kunde han aflede, naar han blot vilde fortælle mig, hvad han havde gjort ved de tre Stene, der savnedes.

»Du kan jo lige saa godt rykke ud med det hele,« sagde jeg. »Du er bleven greben paa fersk Gerning, saa det er lige saa godt, som om du var overbevist om din Skyld. Hvis du blot vil tilstaa, at det er dig og sige os, hvor Beryllerne er, skal alt blive tilgivet og glemt.«

»Behold din Tilgivelse til dem, der bede om den,« svarede han og vendte sig harmfuld fra mig. Jeg saa nu, at han var for forhærdet til, at mine Ord kunde øve nogen Virkning paa ham, og der var da nu kun een Ting at gøre. Jeg kaldte Assistenten ind og overgav min Søn til Politiet. Der blev nu straks foretaget en Undersøgelse ikke alene af hans Person, men ogsaa af hans Værelse og af ethvert Rum i Huset, hvor der var Mulighed for, at han havde kunnet gemme Stenene, men der var ikke Spor af dem at opdage, og trods alle vore Trusler og Overtalelser vilde den skændige Dreng vedblivende ikke aabne Munden og sige os, hvad han vidste om dem. I Morges blev han saa ført til Fængslet, og efter at have foretaget alle de

fornødne Formaliteter med Politiet, er jeg nu illet hen til Dem for at bønfalde Dem om at bruge Deres berømte Snildhed til at skaffe os Lys i Sagen. Politiet har nemlig aabent erklæret, at de ikke kan faa noget ud af det. De maa bruge saa mange Penge, som De har Lyst til; jeg har allerede udlovet en Belønning paa tusinde Pund. Aah, min Gud, hvad skal jeg gøre! Jeg har mistet min Ære, min betroede Skat og min Søn paa een Nat. Hvad skal jeg dog gøre!«

Han trykkede sig i Tindingerne med begge Hænder og rokkede stønnende frem og tilbage som en, der ikke kan finde Ord til at udtrykke sin Sorg.

I nogle Minutter sad Sherlock Holmes tavs med rynkede Bryn og Øjnene fæstede paa Kaminilden.

»Modtager De mange fremmede i Deres Hus?« spurgte han saa.

»Ingen andre end min Kompagnon og hans Familie samt en Gang imellem en af Arthurs Venner. Sir George Burnwell har været der flere Gange i den sidste Tid, men ellers ingen, saa vidt jeg husker.«

»Kommer De meget ud?«

»Ja, Arthur gør. Mary og jeg er derimod næsten altid hjemme, vi bryder os ikke om at komme ud.«

»Det er meget usædvanligt hos en ung Pige.«

»Hun er meget stille af Naturen. Desuden er hun ikke saa ung, hun er fire og tyve Aar.«

»Fra hvad De har sagt, lader det til, at dette ogsaa har angrebet hende meget stærkt.«

»Frygteligt! Hun er endnu mere medtaget af det end jeg.«

»Og ingen af Dem nærer nogen Tvivl angaaende Deres Sønns Skyld?«

»Hvor kan vi det, naar jeg med mine egne Øjne saa ham staa og brække paa Diademmet?«

»Ja, dette betragter jeg nu ikke som noget afgørende Bevis. Var det, der var tilbage af Diademmet, ellers beskadiget?«

»Ja, det var bøjet.«

»Tror De da ikke, at han, da De saa ham, kan have været i Begreb med at rette det?«

»Gud velsigne Dem, De vil gerne gøre, hvad De kan, baade for ham og mig. Men der paatager De Dem for stort et Arbejde. Hvad havde han i det hele taget der at gøre? Og om det var noget uskyldigt, han havde for, hvorfor sagde han det saa ikke?«

»Ja, saamænd. Og hvis han var skyldig, hvorfor opfandt han saa ikke en Løgn? Hans Tavshed kan jo betyde lige saa godt det ene som det andet. Der er flere mærkelige Omstændigheder ved denne Sag. Hvad mente Politiet om den Lyd, der vækkede Dem?«

»De mente, at det var Arthur, der lukkede sin Sovekammerdør.«

»Meget usandsynligt, som om et Menneske, der vil til at stjæle, skulde slaa en Dør i, saa at hele Huset vækkedes. Men hvad mente de saa om Stenene, der vare borte?«

»De gaar endnu og ser efter i alle Sprækker og Møbler derhjemme i Haab om at finde dem.«

»Har de ikke tænkt paa at søge uden for Huset?«

»Jo, de har udvist megen Energi. Hele Haven er allerede bleven meget grundigt undersøgt.«

»Hør nu, min gode Mr. Holder,« sagde Holmes, »er det Dem ikke iøjnefaldende, at denne Sag bunder langt dybere, end baade De og Politiet fra først af har været tilbøjelig til at tro? Dem forekommer det at være en meget simpel og ligefrem Sag, men for mig synes den overordentlig indviklet. Tænk nu paa, hvad Deres Teori involverer. De antager, at Deres Søn kom ned fra sin Seng, gik under stor Fare for at blive opdaget til Deres Paa-klædningsværelse, aabnede Deres Chatol, tog Diametet ud, afbrød med Vold et lille Stykke af det, gik hen et andet Sted, skjulte tre Stene af de ni og tredive, og det med saa stor Snildhed, at ingen kan finde dem, hvorefter han vendte tilbage med de øvrige seks og tredive til Værelset, hvor han atter udsatte sig for at blive opdaget. Jeg spørger Dem nu, er denne Formodning sandsynlig?«

»Ja, men hvad andet er der at formode?« raabte Mr. Holder med en fortvivlet Gestus. »Hvis hans Motiver vare uskyldige, hvorfor forklarer han dem da ikke?«

»Det bliver vor Opgave at udfinde dette,« svarede Holmes, »og derfor, Mr. Holder, ville vi nu begge to begive os af Sted til Streatham og anvende en Times Tid til at undersøge Enkelthederne i Sagen lidt nøjere.«

Min Ven vilde absolut have, at jeg skulde følge med dem paa deres Ekspedition, hvilket jeg ogsaa var særdeles villig til, thi baade min Nysgerrighed og min Sympati vare blevne vakte i højeste Grad ved den Beretning, jeg her havde hørt. Jeg maatte tilstaa for mig selv, at Mr. Arthurs Skyld laa lige saa klar og tydelig for Dagen for mig, som den laa for den ulykkelige Fader; men jeg havde dog tillige saa stor Tiltro til Holmes's Dømmekraft, at jeg følte, der maatte dog være *nogen* Grund til at haabe paa hans Uskyldighed, saa længe min Ven var utilfreds med de givne Forklaringer. Han talte næppe et Ord paa hele Vejen ud til den sydlige Forstad, men sad med Hagen nede paa Brystet og Hatten trukken ned over Ojnene hensunken i dybe Tanker. Vor Klient lod til at have faaet nyt Mod ved det lille Glimt af Haab, der var bleven ham vist, og slog endogsaa ind paa en lille Passiar med mig om sin Forretning. En kort Jærnbanekørsel og en lille Spad-

seretur bragte os til Fairbank, den rige Bankiers beskedne Bolig.

Huset var af Middelstørrelse, bygget af hvide Sten, og det laa lidt tilbage fra Vejen. En dobbelt Indkørselsvej med en snedækket Plæne imellem strakte sig ned foran det til den store Dobbeltport af Jærn, der lukkede for Indgangen. Til højre var der et lille Buskads, bag hvilket en Gang mellem to Hække førte fra Vejen ned til Køkkendøren, og denne Gang benyttedes af Mælkemanden og andre Handlende, der kom med Varer. Til venstre gik der en makadamiseret Vej ned til Stalden; men denne Vej laa ikke paa Ejendommens Grund, det var nemlig en offentlig Gennemkørsel, der førte hen til en anden Vej, men den blev meget lidt benyttet.

Holmes forlod os ved Porten og gik langsomt rundt om hele Huset hen foran Façaden, ned ad de Handlendes Sti, ind i Haven og rundt til Vejen, der førte ned til Stalden. Saa længe var han borte, at Mr. Holder og jeg gik ind i Spisestuen og opholdt os der i Varmen, indtil han kom tilbage. Vi sad der i Tavshed, da Døren aabnedes og en ung Pige traadte ind. Hun var lidt over Middelhøjde, slank med mørkt Haar og mørke Øjne, der saa endnu mørkere ud ved Modsætningen til hendes blege Ansigt. Jeg tror aldrig, jeg har set en saa absolut Bleghed før. Endogsaa hendes Læber vare helt blodløse, men hendes Øjne vare røde og opsvulmede af Graad. Idet hun tavs og sagte gled

ind i Værelset, gav hun mig et endnu stærkere Indtryk af Sorg, end Mr. Holder havde givet mig om Morgenens, og dette Indtryk var saa meget mere slaaende hos hende, som hun øjensynlig ellers var en Kvinde af meget stærk Karakter og stor Selvbeherskelse. Hun tog slet ingen Notits af min Nærværelse, men gik lige hen til sin Onkel og strøg ham ømt og kærtegnende over Haaret.

»Nu har du vel givet Ordre til, at Arthur skal løslades, ikke sandt, Fader?« spurgte hun.

»Nej, nej, mit Barn, Sagen maa undersoges til Bunds.«

»Ja, men jeg er saa vis paa, at han er uskyldig. Du ved jo, hvor skarpt og ufejlbart, vi Kvinders Instinkt er. Jeg ved bestemt med mig selv, at han ikke har begaaet noget strafskyldigt, og at du senere vil fortryde, at du har handlet saa overilet.«

»Ja, men naar han er uskyldig, hvorfor vil han da ingenting sige?«

»Hvem ved? Maaske fordi han blev saa vred, fordi du kunde mistænke ham.«

»Hvor kunde jeg andet end mistænke ham, naar jeg saa ham staa med Diademmet i Haanden?«

»Aah, han havde maaske kun taget det frem for at se paa det. Aah, Fader, tro mig paa mit Ord, han er sikkerlig uskyldig. Lad Sagen falde — gør ikke mere ved den. Det er saa skrækkeligt at tænke sig, at vor kære Arthur skal sidde i Fængsel!«

»Jeg lader den ikke falde, for Stenene ere

fundne — aldrig, Marry! Din Hengivenhed for Arthur gør dig blind med Hensyn til de skrækkelige Følger, denne Sag kan faa for mig. Nej, saa langt fra at neddysse Sagen har jeg netop medbragt en Herre fra London, der skal undersøge den nærmere.«

»Denne Herre?« spurgte hun og vendte sig om mod mig.

»Nej, dette er hans Ven; han ønskede at være alene. For Øjeblikket er han ude ved Stalden.«

»Ved Stalden?« Hun hævede sine mørke Øjenbryn. »Hvad kan han haabe at finde der! Ah, der er han, kan jeg tænke mig. Jeg haaber, Sir, at det vil lykkes Dem at bevise, hvad jeg føler er Sandhed, nemlig at min Fætter Arthur er uskyldig i denne Forbrydelse.«

»Jeg deler fuldt ud Deres Anskuelse, og jeg haaber ligesom De, at det skal lykkes mig at bevise det,« sagde Holmes, idet han gik tilbage til Dørmaatten for at skrabe Sneen af sine Sko. »Jeg antager, at jeg har den Ære at tale med Miss Mary Holder. Maa jeg tillade mig at gøre Dem et Par Spørgsmaal?«

»Med stor Fornøjelse, Sir, gid jeg kunde bidrage mit til at denne gaadefulde Sag kan blive opklaret.«

»De hørte intet sidste Nat?«

»Nej, ikke før min Onkel havde begyndt at tale

saa højt. Det hørte jeg straks, og kom saa ned saa hurtig, jeg kunde.«

»De lukkede alle Vinduer og Døre om Aftenen. Satte De Hasperne paa alle Vinduerne?«

»Ja.«

»Vare de alle lukkede i Morges?«

»Ja.«

»De har en Tjenestepige, som har en Kæreste? Jeg hører, at De i Aftes bemærkede noget til Deres Onkel om, at hun havde været ude for at tale med ham.«

»Ja, og det var netop hende, der bar Kaffen ind i Dagligstuen, og som maaske har haft Lejlighed til at høre, hvad Onkel fortalte os om Diademet.«

»Jeg forstaar det; og De mener nu, at hun er gaaet ud og har fortalt sin Kæreste det, samt at de to har lagt Planen til Tyveriet.«

»Ja, men hvad nytter alle disse vage Teorier!« udbrod Mr. Holder utaalmodig. »Jeg har jo fortalt Dem, at jeg saa Arthur staa med Diademet i Hænderne!«

»Vent lidt, Mr. Holder. Vi maa tilbage til det, vi gik ud fra. Det var denne Pige, Miss Holder. De saa hende vende tilbage ad Køkkendøren — ikke sandt?«

»Jo, da jeg gik derned for at se efter, om Døren var lukket i, mødte jeg hende, idet hun listede sig ind. Jeg saa ogsaa Manden derude i Mørket.«

»Kender De ham?«

»Ja, meget godt; det er Grønthandleren, der kommer her hver Dag med sine Varer. Hans Navn er Francis Prosper.«

»Han stod,« fortsatte Holmes, »til venstre for Døren — det vil sige et Stykke fra den, længere tilbage paa Stien?«

»Ja, det gjorde han.«

»Og han har Træben?«

Noget, der lignede Rædsel, kom frem i den unge Dames udtryksfulde mørke Øjne. »De er jo ligefrem en Trolldmand,« sagde hun. »Hvor kan De dog vide alt dette?« Hun smilede, men der kom ikke noget Smil til Svar i Holmes's magre, høgeagtige Ansigt.«

»Nu vilde jeg gerne have Lov til at gaa op oven paa,« sagde han. »Maaske bliver det nødvendigt, at jeg foretager endnu et grundigt Eftersyn af det udvendige af Huset, og det er vist bedst, at jeg ser lidt paa Vinduerne her nede, før jeg gaar op.«

Han gik hurtig rundt fra det ene til det andet og standsede kun ved det store ude i Forhallen, der vendte ud til Staldvejen. Det aabnede han og foretog en meget omhyggelig Undersøgelse af Karmen ved Hjælp af sin stærke Loupe. »Saa, nu kan vi gaa op oven paa,« sagde han til sidst.

Bankierens Paaklædningsværelse var en temmelig tarvelig møbleret lille Stue med graat Gulv-

tæppe, et stort Chatol og et langt Spejl. Holmes gik allesforst hen til Chatollet og saa meget noje paa Laasen.

»Hvilken Nogle blev brugt til at aabne det med?« spurgte han.

»Den, som min Son hentydede til — den til Skabet i Pulterkammeret.«

»Har De den her?«

»Det er den, der ligger paa Bordet.«

Sherlock Holmes tog den og aabnede Chatollet.

»Laasen gor ingen Stoj,« sagde han, »saa det er intet Under, at den ikke vækkede Dem. I dette Etui ligger Diademmet, kan jeg tænke. Lad os engang se paa det.« Han aabnede Etuiet, tog Smykket ud og lagde det paa Bordet. Det var et sandt Mesterstykke af Juvelarbejde, og de seks og tredive Beryller vare de smukkeste, jeg nogen Sinde har set. Men ved den ene Side af det var der en bojet, ujævn Kant, hvor et lille trekantet Stykke, der havde indeholdt tre Stene, var blevet brækket af.

»Se her, Mr. Holder,« sagde Holmes, »her er det Stykke, der svarer til det afbrudte, maa jeg nu bede Dem være saa god at brække det af.«

Bankieren veg forfærdet tilbage. »Det kunde aldrig falde mig ind at prøve paa det,« sagde han.

»Ja, saa vil jeg.« Holmes tog pludselig fat med alle sine Kræfter, men forgæves. »Jeg kan mærke, at det giver lidt efter,« sagde han; »men skøndt mine Fingre er usædvanlig stærke, vilde det

dog tage meget lang Tid for mig, at faa det brækket af, og et Menneske med almindelige Fingerkræfter vilde slet ikke kunne gøre det. Men hvad tror De nu, der vilde ske, hvis jeg brækkede det af, Mr. Holder? Det vilde give et Knæk som et Pistol-skud. Vil De virkelig bilde mig ind, at dette kan være sket nogle faa Alen fra Deres Seng, uden at De har hørt det?»

»Jeg ved slet ikke, hvad jeg skal tænke. Det hele er mig ganske uforklarligt.«

»Maaske vil det blive Dem mere klart, efterhaanden som vi gaar videre. Hvad mener De, Miss Holder?»

»Jeg tilstaar, at jeg forstaar lige saa lidt af det som min Onkel.«

»Deres Søn havde ingen Sko eller Tøfler paa, da De saa ham?»

»Nej, han havde ikke andet paa, end Benklæder og Skjorte.«

»Tak. Vi er bleven begunstigede af et afgjort Held under denne Undersøgelse, og det vil absolut være vor egen Skyld, hvis det nu ikke lykkes os at faa Sagen opklaret. Med Deres Tilladelse, Mr. Holder, vil jeg nu fortsætte mine Undersøgelser uden for.«

Ifølge sit eget Forlangende gik han alene ud; thi han forklarede, at ethvert unødvendigt Fodtrin kunde vanskeliggøre hans Arbejde. I over en Time var han ude, saa kom han endelig tilbage med

Støvlerne tunge af Sne, men med et lige saa uudgrundeligt Ansigt som altid.

»Nu tror jeg, at jeg har set alt, hvad der er at se, Mr. Holder,« sagde han, »nu kan jeg være til mest Nytte for Dem ved at vende tilbage til min egen Bolig.«

»Men Stenene, Mr. Holmes, hvor er de?«

»Det kan jeg ikke sige Dem.«

Bankieren vred sine Hænder. »Aah Gud, jeg vil aldrig tiere faa dem at se!« udbød han. »Men min Søn — De giver mig Haab?«

»Mine Anskuelser ere paa ingen Maade forandrede.«

»Men i Guds Navn — hvad var det da for Mørkets Gerninger, der gik for sig i mit Hus i Nat?«

»Hvis De kan se hen til mig i min Bolig i Morgen Formiddag mellem Klokken ni og ti, saa skal det glæde mig, om jeg kan opklare Sagen for Dem. Har jeg forstaaet Dem rigtig, saa giver De mig Fuldmagt til at gøre, hvad jeg finder for godt, blot at jeg bringer Dem Ædelstenene tilbage — jeg mener, at De ikke sætter nogen Grænse for den Sum, jeg maa anvende dertil?«

»Nej, jeg giver gerne hele min Formue for at faa dem tilbage.«

»Godt; jeg skal nu se, hvad jeg kan gøre ved Sagen fra nu og til da. Farvel, det er ikke umuligt, at jeg kommer endnu en Gang før Aften.«

Det var mig nu klart, at min Husfælle havde dannet sig sin Mening om Sagen, men hvilke Slutninger, han var kommen til, var rigtignok mere, end jeg kunde tænke mig. Paa Vejen hjem søgte jeg flere Gange at faa noget ud af ham, men han svarede stadig undvigende paa mine Spørgsmaal og gik over til at tale om andre Ting, indtil jeg til sidst i Fortvivlelse opgav mine Forsøg.

Klokken var endnu ikke tre, da vi atter befandt os i vor Bolig. Han skyndte sig ind i sit Værelse og kom straks derefter ud igen klædt som en almindelig Sjoever fra Gaden. Med den opsmøgede Krave, den fedtede Jakke, det røde Halstørklæde og de udslidte Støvler var han et aldeles fortrinligt Eksempel af Arten.

»Jeg antager, at jeg vil kunne klare mig saaledes,« sagde han og saa ind i Spejlet over Kaminen. »Jeg vilde blot ønske, at De kunde gaa med mig, Watson, men det gaar vist ikke an. Enten er jeg kommen paa Sporet i denne Sag, eller ogsaa er det en Lygtemand, jeg løber efter, men jeg skal snart komme paa det rene med, hvad det er. Jeg haaber, at jeg vil kunne være her tilbage om et Par Timer. Han skar en Skive Kød af Oksestegen, der stod paa et Sidebord, lagde det mellem to Stykker Brød, stak denne simple Middagsmad i Lommen og tog saa af Sted paa sin Ekspedition.

Jeg var lige bleven færdig med Teen, da han kom tilbage, øjensynlig i udmærket Humør og

svingende en gammel Fjederstøvle i Haanden. Han slængte den hen i et Hjørne af Stuen, og skænkede sig derefter en Kop Te.

»Jeg saa blot her ind i Forbigaaende,« sagde han. »Jeg skal straks videre igen.«

»Hvorhen?«

»Aah, til den anden Side af West-End, og det kan nok være, at det varer noget, før jeg kommer tilbage. De skal ikke sidde oppe efter mig, hvis jeg skulde komme noget sent.«

»Hvorledes gaar det med Sagen?«

»Aah jo; jeg har intet at klage over. Jeg har været i Streatham, siden jeg saa Dem sidst; men jeg var ikke inde i Huset. Det er et smukt lille Problem dette her, og jeg vilde ikke have undværet det for meget godt. Naa — jeg maa ikke staa og drive Tiden hen med Sladder her, jeg maa have disse mindre pæne Klæder af og vende tilbage til mit mere respektable Jeg.«

Jeg kunde af hans Væsen se, at han havde mere Grund til at være tilfreds, end hans Ord lod ane. Hans Øjne skinnede, ja, der var endogsaa kommen en Antydning af Rødme op i hans gustne Kinder. Han skyndte sig ind i Soveværelset, og nogle Minutter efter ilede han i sin sædvanlige Dragt atter igennem Værelset uden at sige et Ord og for ned ad Trappen og ud paa Gaden.

Jeg ventede indtil Midnat; men der kom ingen, og saa gik jeg til sidst ind i mit Soveværelse. Det

var ikke noget usædvanligt, at han blev borte i Dage og Nætter, naar han var kommen paa et Spor, og derfor forbavsede hans Udeblivelse mig slet ikke. Jeg ved ikke, hvad Tid han kom tilbage; men da jeg om Morgenens kom ind til Frokost, sad han der med en Kop Kaffe i den ene Haand og en Avis i den anden saa frisk og elegant som mulig.

»De undskylder nok, at jeg har begyndt, før De kom, Watson,« sagde han, »men De husker jo nok, at vor Klient er stævnet herhen noget tidlig paa Formiddagen.«

»Hvad — ja, Klokken er jo virkelig over ni allerede,« sagde jeg. »Det skulde ikke overraske mig, om det er ham, der kommer nu. Det forekomme mig, at der var en, som ringede.«

Det var ganske rigtig vor Ven Bankieren. Jeg blev helt betagen af den Forandring, der var foregaaet med ham, for hans Ansigt, der oprindelig var bredt og fyldigt, var nu magert og indfaldent, og hans Haar forekom mig at være betydeligt hvidere. Han traadte ind med en Træthed og Besvær, der var endnu mere pinlig end hans Voldsomhed den foregaaende Dag, og han lod sig falde tungt ned i den Lænestol, jeg skød hen til ham.

»Jeg ved ikke, hvad jeg har gjort, siden jeg skal lide alt dette,« sagde han. »For kun to Dage siden var jeg et lykkeligt og tilfreds Menneske uden Bekymringer, og nu ser jeg en ensom og vanæret Alderdom i Møde. Den ene Sorg rækker

den anden Haanden. Min Niece Mary er nu løbet fra mig.«

»Løbet fra Dem?«

»Ja, hendes Seng stod urørt i Morges, hendes Værelse var tomt, og der laa et Brev til mig paa Bordet i Forhallen. I min store Sorg — slet ikke i Vrede — havde jeg i Aftes sagt til hende, at alt vilde været gaaet anderledes, hvis hun havde villet gifte sig med min Søn. Det var maaske ikke rigtig af mig at sige det, og det er vel nok den Bemærkning, hun hentyder til i sit Brev. Se her er det:

»Kæreste Onkel! Jeg føler, at jeg har bragt stor Ulykke over dig, og at denne skrækkelige Sorg aldrig vilde have ramt dig, hvis jeg havde baaret mig anderledes ad. Denne Tanke piner mig, saa at jeg aldrig mere kan føle mig lykkelig under dit Tag, derfor tvinges jeg til at forlade dig for bestandig. Du maa ikke bekymre dig om min Fremtid, den er der sørget for, og fremfor alt — søg ikke at finde mig eller at faa mig tilbage, det vil være frugtesløst og kun føre til Ulykke for mig. I Liv som i Død er jeg din altid taknemlige Mary.«

»Hvad kan hun mene med det, hun her skriver, Mr. Holmes? Det skal dog vel ikke betyde, at hun har taget Livet af sig?«

»Nej, aldeles ikke. Dette her er vel nok den bedst mulige Losning. Jeg haaber, Mr. Holder, at det nu lakker ad Enden med Deres Bekymringer.«

»Hvad mener De? De har hørt noget, Mr. Holmes. De har faaet noget at vide! Hvor er Ædelstenene?«

»De vilde ikke synes, at tusinde Pund for Stykket af dem vilde være nogen overdreven Betaling?«

»Jeg vilde gerne betale ti, om det skulde være!«

»Det behøves ikke. Tre Tusinde vil klare Sagen. Og saa er der jo en lille Belønning — ikke sandt? Har De Deres Cheque-Bog ved Haanden? Her er en Pen. Det er bedst, at De anviser fire Tusinde Pund.«

Med et meget forvirret Ansigt udfyldte Bankieren den forlangte Anvisning, derpaa gik Holmes hen til sit Skrivebord, fremtog et lille trekantet Stykke Guld, hvori var indfattet tre Ædelstene, og kastede det paa Bordet.

Med et Glædesskrik greb vor Klient det.

»De har det!« gispede han. »Jeg er frelst! Jeg er frelst!«

Hans Glæde var nu lige saa voldsom som hans Fortvivlelse før, og han trykkede de genfundne Ædelstene til sit Bryst.

»Men der er endnu noget, De skylder, Mr. Holder,« sagde Sherlock Holmes med lidt Strengthed.

»Skylder!« Han greb straks Pennen. »Nævn Summen, og jeg skal straks betale den.«

»Nej, mig skylder De intet mere, men Deres Søn, den noble, unge Mand skylder De en ydmyg

Undskyldning. Han har opført sig saaledes i denne Sag, at jeg vilde være stolt af ham, hvis han var min Søn.«

»Det var da altsaa ikke Arthur, der tog dem?«

»Det sagde jeg Dem jo allerede i Gaar, og jeg gentager det i Dag, at det ikke var ham.«

»De er aldeles sikker paa det! Lad os skynde os hen til ham, for at underrette ham om, at Sandheden er kommen for Dagen.«

»Det ved han allerede. Da jeg havde opklaret Sagen, opsøgte jeg ham straks, og da jeg mærkede, at han ikke vilde sige mig, hvorledes det hang sammen, fortalte jeg ham hele Historien fra Begyndelsen til Enden, hvorpaa han maatte tilstaa, at jeg havde Ret, og han tilføjede saa endnu nogle faa Enkeltheder, som jeg ikke kunde vide noget om. Men den nyeste Efterretning — den om Miss Marys Flugt — vil nu nok helt aabne Munden paa ham.

»For Guds Skyld, fortæl mig da, hvorledes det hænger sammen med denne gaadefulde Sag!«

»Det skal jeg, og jeg skal tillige fortælle Dem, paa hvilken Maade jeg kom til Klarhed over den. Og lad mig saa begynde med at sige Dem det, der er falden mig sværest at aabenbare og vil være tungest for Dem at høre: der har været en Forstaaelse mellem Deres Niece Mary og Sir George Burnwell, og nu er de flygtet bort sammen.«

»Min Mary — umuligt!«

»Nej, desværre, det er mere end muligt; det

er aldeles vist. Hverken De eller Deres Søn kendte denne Fyrs sande Karakter, da De gav ham Adgang til Deres Hus. Han er en af de farligste Personer i hele Landet — en ruineret Spiller, en absolut Skurk, en samvittighedsløs og hjerteløs Person. Deres Niece kendte ikke noget til slige Mænd; da han hviskede hende sine Forsikringer og Løfter i Øret, som han har gjort til hundrede før hende, smigrede hun sig med, at hun alene havde vundet hans Hjerte. Skurken ved bedst selv, hvad han sagde, men til sidst vandt han Sejr med hende, saa at hun blev hans Redskab, og de saas næsten hver Aften.«

»Det kan jeg ikke, og det *vil* jeg ikke tro!« raabte Bankieren med askegraat Ansigt.

»Da skal jeg fortælle Dem, hvad der skete i Deres Hus forrige Nat. Da Deres Niece troede, at De, som De plejede, var gaaet op paa Deres Værelse, listede hun sig ned og taledes med sin Elsker ud ad Vinduet, der vendte ud til Staldvejen. Hans Fodspor vare gaaede helt igennem Sneen, saa længe havde han staaet der. Hun fortalte ham om Diamemet. Hans onde Lyst efter Guld optændtes ved det, han hørte, og han bøjede hende efter sin Vilje. Jeg tvivler ikke om, at hun elskede Dem, men der gives Kvinder, hos hvem Kærligheden til deres Elsker udslukker al anden Kærlighed, og jeg antager, at hun hører til dem. Hun var næppe bleven færdig med at modtage hans Instruktioner, da hun

saa Dem komme ned ad Trappen, hvorefter hun i stor Hast slog Vinduet i og begyndte at fortælle Dem om en af Tjenestepigernes Stævnemøde med sin træbenede Kæreste, hvilket for Resten var fuldstændig sandt.

»Deres Søn Arthur gik i Seng efter at have haft sin Samtale med Dem, men han kunde ikke falde i Søvn paa Grund af Bekymringerne angaaende sin Klubgæld. Midt om Natten hørte han sagte Fodtrin passere forbi sin Dør, og da han sprang op og kiggede ud, blev han meget overrasket ved at se sin Kusine snige sig gennem Korridoren og forsvinde ind i Deres Paaklædningsværelse. Halv forstenet af Forbavselse trak han i en Fart et Par Benklæder paa og ventede saa i Mørket for at se, hvad der vilde komme ud af denne mærkelige Affære. Straks derpaa kom hun ud af Deres Værelse, og ved Korridorlampens Lys saa Deres Søn, at hun kom bærende med det kostbare Diadem. Hun gik ned ad Trappen, og opfyldt af Rædsel løb han hen bag Forhængen nær ved Deres Dør, hvorfra han kunde se, hvad der foregik i Forhallen neden under. Han saa hende sagte aabne Vinduet, række Diademet ud til nogen, som stod uden for, derefter lukke det hastig i igen og ile tilbage til sit Værelse, hvorved hun løb lige forbi Forhængen, som han stod i Skjul bagved.

»Saa længe hun var til Stede, kunde han ikke skride til Handling; thi derved vilde han jo komme

til at blotte den Kvinde, han elskede. Men i samme Øjeblik, hun var gaaet ind, og det var gaaet op for ham, hvilken skrækkelig Ulykke dette vilde være for Dem, og hvor vigtigt det var at faa Diademmet tilbage, styrtede han ned, som han gik og stod i bare Fødder, aabnede Vinduet, sprang ud i Sneen og løb ned ad Staldvejen, hvor han ved Maanelyset kunde se en mørk Skikkelse bevæge sig. Sir George Burnwell anede ikke, at han blev forfulgt, og Arthur indhentede ham derfor snart, greb fat i ham, og der opstod en Kamp imellem dem, hvorunder Deres Søn rev i den ene Side af Diademmet, medens hans Modstander halede i den anden. I sin Ivrighed slog Deres Søn ogsaa efter Sir George og traf ham over det højre Øje, men saa var der pludselig noget, som sprang, og da Deres Søn derefter mærkede, at han nu havde Diademmet i Haanden, løb han tilbage samme Vej han var kommen, lukkede Vinduet, gik op til Deres Værelse og havde lige lagt Mærke til, at Diademmet var blevet bøjet under Kampen, af hvilken Grund han søgte at rette det ud igen, da De traadte ud fra Deres Sovenværelse.«

»Er det muligt?« gispede Bankieren.

»Men saa vækkede De hans Harme ved at skælde ham ud for Tyv, og det netop i et Øjeblik, da han følte, at han havde fortjent Deres varmeste Tak. Men han kunde jo ikke forklare Sagens rette Sammenhæng uden at forraade den, der visse- lig kun fortjente liden Hensyntagen fra ham. Imidlertid

tog han Sagen fra den ridderlige Side og aabnede ikke sin Kusines Hemmelighed.

»Og det var derfor hun skreg og besvimeede, da hun saa Diademmet!« udbød Mr. Holder. »Aah, Gud! Hvilken forblindet Taabe, jeg har været. Og hans Anmodning om at maatte gaa ud blot fem Minutter! Den kære Dreng vilde se, om han ikke kunde finde det savnede Stykke paa Stedet, hvor han brødes med Sir George. Hvor grusomt jeg dog har miskendt ham!«

»Da jeg kom til Huset,« fortsatte Holmes, »gik jeg straks rundt om det, og saa meget omhyggelig efter, om der ikke i Sneen var Spor, som kunde hjælpe mig. Jeg vidste, at der ikke var falden nogen siden den foregaaende Aften, og tillige at der havde været en stærk Frost, som havde bevaret Indtrykkene. Jeg gik først til de Handlendes Sti, men der var Stien helt nedtrampet, saa her var ingen Oplysning at faa. Men hinsides den, nogle faa Skridt paa den anden Side Køkkendøren havde en Kvinde staaet og talt med en Mand, hvis runde Fodspor paa den ene Side viste, at han havde Træben. Jeg kunde endogsaa se, at de vare blevne forstyrrede; thi Kvinden var lobet meget hurtig tilbage til Døren, hvad der var tydelig at kende paa de dybe Taa-Spor af Taaspidserne og de lette Mærker af Hælene. Derimod havde Træben ventet lidt og var derpaa gaaet bort. Jeg antog straks, at dette maatte have været Tjenestepigen og hendes Kæreste,

som De havde omtalt for mig, og en nærmere Undersøgelse viste ogsaa, at dette var rigtigt. Jeg gik rundt ad Haven uden at se andre end tilfældige Spor, som jeg antog for Politiets, men da jeg kom ind paa Staldvejen, fandt jeg straks en meget lang og indviklet Fortælling skrevet i Sneen foran mig.

»Der var en dobbelt Række Spor af en Mand med Støvler paa og en anden dobbelt Række, der, som jeg med Tilfredshed bemærkede, vare frembragte af en Mand med nøgne Fødder. Fra det, De havde fortalt mig, følte jeg mig straks overtydet om, at denne sidste var Deres Søn. Den første havde gaaet baade frem og tilbage; men den sidste havde løbet stærkt, og da hans Spor hist og her fandtes oven paa Støvlesporene, var det tydeligt, at han havde løbet bag efter den anden. Jeg fulgte Støvlesporene og fandt, at de førte op til Vinduet i Forhallen, og uden for dette var Sneen helt traadt ned, medens Støvlerne havde ventet. Derefter fulgte jeg dem ned til den anden Ende, et hundrede Skridt ned ad Staldvejen, og der saa jeg, at hvor Støvlerne havde vendt sig om, var Sneen helt trampet ned, som om der havde staaet en Kamp, og endvidere saa jeg et Par Bloddraaber, der forvissede mig om, at jeg ikke tog fejl. Støvlerne havde derefter løbet videre ned ad Vejen, og et Par Bloddraaber hist og her viste mig, at det var ham, der var bleven saaret. Imidlertid horte Sporene op ved den nærmeste Gade, thi her var Sneen

bleven fejlet bort, og det satte en Stopper for mine videre Undersøgelser ad den Kant.

»Men da jeg kom ind i Huset, undersøgte jeg, som De vil erindre, med min Loupe Karmen og Sprosserne paa Vinduet i Forhallen, og jeg kunde straks se, at en var sprungen ud af det. Endvidere kunde jeg skelne Omridsene af en nøgen, vaad Fod, der altsaa maatte have passeret ind ad Vinduet ude fra Sneen. Nu begyndte jeg at blive i Stand til at danne mig en Mening om, hvad der var sket. En Mand havde ventet uden for Vinduet, og en anden Person havde bragt ham Smykket, dette var bleven set af Deres Søn, der havde forfulgt Tyven, indhentet ham og kæmpet med ham om Diademmet. De havde trukket i det hver til sin Side, og deres forenede Kræfter havde foraarsaget et Brud, som ingen af dem alene havde kunnet bevirke. Deres Søn havde dog til sidst faaet fat i Diademmet, men et Stykke af det havde hans Modstander beholdt i Haanden. Saa vidt laa alt klart for mig; men nu var Spørgsmaalet, hvem var den Person, og hvem var det, der havde hentet Diademmet til ham?

»Der er en Grundsætning, som jeg altid handler efter, den, nemlig, at naar jeg har udelukket det umulige, saa maa det, der bliver tilbage, selv om det synes nok saa usandsynligt, være det rette. Jeg vidste jo nu, at det hverken var Dem eller Deres Søn, der havde bragt Diademmet ned, og saa var der altsaa ikke andre tilbage end Deres Niece og Tjeneste-

pigerne. Men hvis det var en af disse sidste, hvorfor skulde Deres Søn da tage hendes Skyld paa sig? Det var der jo aldeles ingen Grund til. Men han elskede jo sin Kousine, og her var altsaa en udmærket Forklaring af, hvorfor han vilde bevare Hemmeligheden — saa meget mere, som det var en meget vanærende Hemmelighed. Da jeg endvidere huskede paa, at De havde set hende ved Vinduet, og hvorledes hun var besvimet, da hun saa Diademmet igen, blev min Formodning til Vished.

»Og hvem kunde saa hendes Medskyldige være? En Elsker naturligvis; thi for hvem andre kunde hun saaledes helt skyde den Kærlighed og Hengivenhed til Side, som hun maatte føle for Dem? Jeg vidste jo fra Dem selv, at hverken De eller hun kom meget ud, og at Deres Omgangskreds var meget begrænset. Men iblandt Deres faa Venner var Sir George Burnwell. Ham havde jeg hørt omtale for som en Mand med et meget daarligt Rygte og især som en afskyelig Kvindeforfører. Det maatte da være ham, som var Stovlernes Bærer, og altsaa ogsaa ham, der havde de savnede Ædelstene. Skønt han vidste, at Arthur havde opdaget ham, kunde han dog være temmelig vis paa ikke at blive anholdt; thi Deres Søn kunde jo intet aabenbare, uden med det samme at kompromittere sin egen Familie.

»Nu — Deres egen sunde Fornuft vil kunne sige Dem, hvilke Midler jeg derefter maatte gribe til.

Forklædt som Sjoer gik jeg til Sir Georges Bolig, hvor det lykkedes mig at komme i Snak med hans Tjener, saa at jeg fik at vide, at hans Herre var bleven saaret den foregaaende Nat. For den ublu Pris af seks Shilling købte jeg endvidere af Tjeneren et Par af hans Herres aflagte Støvler, med dem tog jeg saa atter ned til Streatham og overbeviste mig om, at de passede nøjagtig til Støvlesporene der, hvorefter jeg var aldeles sikker i min Sag.»

»Jeg saa nok en laset Vagabond drive om ved Staldvejen i Gaar Eftermiddags,« sagde Mr. Holder.

»Ja, det var mig. Jeg vidste nu, at jeg havde min Mand, og derfor gik jeg hjem og skiftede Tøj. Det var en meget delikat Sag at bringe til Ende; thi enhver Slags aabenlys og offentlig Optræden maatte jo undgaas for ikke at gore Skandale, og jeg maatte forudsætte, at en saa snedig Skurk som Sir George maatte være paa det rene med, at vore Hænder vare bundne. Jeg gik da hen for at forhandle med ham personlig. I Begyndelsen nægtede han naturligvis alt. Men da jeg meddelte ham enhver Enkelthed, som var foregaaet, prøvede han paa at vende det laadne ud og snæppede fra en Krøg en stor Stok med Bly i Haandtaget. Men det var jeg belavet paa, og før han kunde komme til at bruge den, havde jeg givet ham Lejlighed til at kigge ind i mit Pistolløb. Saa blev han lidt mere

medgørlig. Jeg underrettede ham nu om, at vi vilde give ham en antagelig Sum for Stenene, han havde — tusinde Pund for Stykket. Dette frembragte det første Tegn paa Anger, han endnu havde vist. »Saa til Helvede!« udbrød han, »jeg har ladet dem gaa for seks Hundrede alle tre tilsammen!« Imidlertid lykkedes det mig snart at faa ud af ham, hvem han havde solgt dem til, idet jeg lovede ham, at vi ikke skulde forfølge Sagen videre mod ham. Jeg begav mig derefter hen til Vedkommende, og efter en Del Prutten lykkedes det mig at faa Stenene tilbage for Tusinde Pund Stykket. Saa tog jeg øjeblikkelig hen til Deres Søn og fortalte ham, at alting var i Orden, hvorpaa jeg begav mig hjem i Seng. Klokken var da to, og jeg kunde lægge mig til Hvile efter et vel udført Dagsarbejde.»

»Ja, et Dagsarbejde, der har frelst England fra en stor offentlig Skandale,« sagde Bankieren, idet han stod op. »Sir, jeg kan ikke finde Ord til at udtrykke min Taknemlighed, for hvad De har gjort for mig. Deres Snille har i Sandhed langt overgaaet det Ry, der gaar af det — men nu maa jeg skynde mig hen til min kære Dreng for at bede ham om Forladelse for al den Uret, jeg har tilføjet ham. Hvad angaar det, De fortæller mig om min stakkels Mary, da gaar det mig nær til Hjerter. Men ikke engang Deres Skarpsindighed kan vel skaffe mig at vide, hvor hun nu er?«

»Jeg antager, at vi med stor Sandsynlighed kan gaa ud fra, at hun er der, hvor Sir Burnwell er,« svarede Holmes. »Og det er vist lige saa sandsynligt, at hvor store end hendes Synder ere, saa vil de snart finde mere end deres fortjente Straf.«

IRENE ADLER.

I.

For Sherlock Holmes er hun altid *Kvinden*. Jeg har sjælden hørt ham omtale hende under andet Navn. I hans Øjne overgaar hun i enhver Henseende alle andre af sit Køn, saa at hun kort sagt er Kvinden mellem Kvinderne. Ikke saaledes at forstaa, at hans Følelser for hende have det mindste med Kærlighed at gøre, en saadan var fuldstændig fremmed, ja, jeg kan vel endogsaa sige modbydelig for hans kolde, regelbundne Sjæl med dens beundringsværdige Sindsligevægt. Som Tæinker og Iagttagere var han det mest fuldkomne Menneske, Verden har set; men som Elsker vilde han være kommen til at indtage en fuldstændig falsk Stilling. Naar han en enkelt Gang talte om hine blidere Følelser, var det altid med Spot og Foragt; de kunde være udmærkede Objekter for Iagttageren, fordi de saa ofte forraadte Menneskenes Handlinger og Motiver; men for hans egen Sjæl vilde de være det samme som Grus i et Kronometer eller en Revne i en af hans stærkt forstørrede Louper; thi den var et lige saa fint og nøjagtig tilpasset Instrument som disse

og taalte aldeles ikke saadanne voldsomme Forstyrrelser, som Kærligheden foraarsager. —

Jeg havde i den sidste Tid set meget lidt til Sherlock Holmes; mit Giftermaal havde ført os bort fra hinanden; min fuldkomne Lykke og de Interesser, der pludselig dukker op hos den Mand, som sætter Foden under eget Bord, optog mig ganske; medens Holmes, der ifølge sin Boheme-Natur skyede alt Familieliv, forblev i vor Ungkarlejlighed, begravet imellem sine Bøger og fra Uge til Uge bevægende sig mellem Kokainen og Ærgerrigheden, mellem Sløvhedens Uvirksomhed og hans evnerige Naturs fyrige Energi. Fra Tid til anden havde jeg nok hørt lidt om hans Foretagender, om, hvorledes han var bleven kaldet til Odessa i Anledning af Trepoff Mordet, om hvorledes han havde bragt Klarhed over den mærkelige Tragedie, hvis Ofre varede to Brodre fra Trincomalle, og om den Mission, han saa diskret og heldig havde udført for Kongehuset i Holland; men ud over dette, som ogsaa alle Avisernes Læsere kendte, vidste jeg ikke noget om min Ven og tidligere Husfælle.

En Aften — det var den 20. Marts 1890 — vendte jeg hjem fra et Sygebesøg, og min Vej førte mig da igennem Baker Street. Da jeg gik forbi den velbekendte Dor, som altid i mit Sind fremkaldte Mindet om min Forlovelse og de mørke Begivenheder i »En Studie i Rødt«, blev jeg greben af en stærk Længsel efter at se Holmes igen og faa

at vide, hvilke Sager der for Tiden optog hans sjældne Evner. Hans Værelser vare stærkt oplyste, og idet jeg kiggede op, saa jeg hans høje, ranke Skikkelse som en mørk Silhouette tegne sig mod Rullegardinerne. Han gik hastig og rastløs frem og tilbage med Hovedet højet ned mod Brystet og med Hænderne paa Ryggen. Jeg, som kendte ham ud og ind, vidste da, at han havde et af sine Virksomheds-Anfald. Han var bleven revet ud af Kokain-Sløvheden og var beskæftiget med Løsningen af et eller andet Problem. Jeg ringede paa og blev vist op i det Værelse, der før delvis havde været mit.

Han modtog mig ikke med overstrømmende Henrykkelse; thi sligt laa ikke for ham; men jeg kunde dog se, at han var meget glad over mit Besøg. Han bad mig tage Plads i Lænestolen, rakte mig en Kasse Cigarer, stillede sig derpaa op foran mig og saa paa mig med sit ejendommelige, undersøgende Blik.

»Nu, det klæder Dem godt at være Ægteemand,« sagde han. »Jeg tror, Watson, at De har taget en syv—otte Pund paa, siden jeg sidst saa Dem.«

»Akkurat syv,« sagde jeg.

»Naa — jeg troede endda, at det havde været lidt mere. Og De har begyndt at praktisere igen, ser jeg. De fortalte mig ikke, da vi skiltes, at De havde i Sinde atter at tage Seletøjet paa.«

»Hvor kan De da vide, at jeg har gjort det?«

»Jeg ser det og slutter mig til det. Ligesom

jeg ogsaa slutter mig til, at De har været gennemblødt for nylig, samt at De har en meget sløset og ubehændig Tjenestepige.«

»Kære Holmes,« sagde jeg, »dette er for meget af det gode; De vilde ligefrem være bleven brændt som Trolldmand, hvis De havde levet for nogle faa Aarhundreder siden. Det er meget rigtigt, at jeg var ude paa Landet i Torsdags og kom gennemblødt hjem; men da jeg slet ikke har de samme Klæder paa som den Gang, begriber jeg rigtignok ikke, hvorledes De kan slutte Dem til det. Hvad Mary Jane angaar, saa er hun ganske vist uforbederlig, og min Hustru har da ogsaa sagt hende op, men hvorledes De kan slutte Dem til det, fatter jeg heller ikke.«

Han lo saa smaat og gned de lange, nervøse Hænder mod hinanden.

»Det er saa simpelt som Fod i Hose,« sagde han. »Mine Øjne siger mig, at paa Indersiden af Deres venstre Sko, netop der, hvor Ildskæret fra Kaminen strejfer den, er Læderet ridset af seks omtrent parallelle Snit. De er øjensynlig bleven tilføjet det derved, at et meget uagtsomt Tjenesteyende har skrabet rundt om Saalen for at bortfjerne Snavset fra den. Herfra slutter jeg, baade at De har været ude i meget daarligt Vejr, og at De er velsignet med et mere end almindelig slet Eksempel af Londons Slavinder. Og hvad Deres Praktiseren angaar — ja, naar en Herre kommer

ind i mit Værelse, lugtende af Jodoform, med et sort Mærke af Helvedessten paa sin højre Tommelfinger og en stor Bule ud fra Brystlommen, der viser, at han gaar væbnet med et Stethoskop, saa maatte jeg da være mere end almindelig indskrænket, naar jeg ikke kunde slutte mig til, at han er aktiv Medlem af Lægelavet.«

Jeg kunde ikke lade være med at le ad den Lethed, hvormed han forklarede den Maade, paa hvilken han kom til sin overraskende Viden. »Naar jeg hører Dem komme med Deres Slutninger,« sagde jeg, »saa synes Tingen mig altid at være saa latterlig simpel, at jeg magelig maatte kunne gøre det selv; men dog staar jeg lige forbavset og uforstaaende ved hver af Deres følgende Slutninger, indtil De ogsaa forklarer dem. Og desuagtet tror jeg, at mine Øjne er lige saa gode som Deres.«

»Ja, vist saa,« svarede han, idet han tændte en Cigaret og satte sig ned. »De *ser* nok, men De *iagttager* ikke, det er Forskellen. De har jo f. Eks. meget ofte set og passeret den Trappe, der fører fra Entreen og her op.«

»Ja, meget ofte.«

»Hvor ofte?«

»Nu — flere Hundrede Gange, tør jeg nok sige.«

»Hvor mange Trappetrin er der da?«

»Hvor mange? — Det ved jeg Skam ikke.«

»Nej, for De har ikke iagttaget det — ikke

lagt Mærke til det, og dog har De set dem. Jeg ved imidlertid, at der er halvfjerdsindstyve Trin, fordi jeg baade har set dem og iagttaget dem. Det er sandt, siden De interesserer Dem for disse smaa Problemer, og siden De har været saa god at for-
evige nogle af mine ubetydelige Opdagelser i Bøger og Blade, saa kan dette maaske ogsaa interessere Dem.« Dermed kastede han et Brev, der havde ligget udfoldet paa Bordet, hen til mig. »Det kom med sidste Post,« sagde han. »Vær saa god at læse det højt.«

Brevet var udateret og manglede baade Underskrift og Adresse.

»I Aften Kl. 8,« stod der, »vil De faa Besøg af en Herre, som ønsker at raadfore sig med Dem om en Sag af den yderste Vigtighed. De Tjenester, som De nylig har vist et af Europas Fyrstehuse, have aabenbaret, at man til Dem trygt kan betro Sager af en saa stor Betydning, at de næppe kunne sættes for højt. Denne Omtale af Dem have vi fra alle Sider modtaget. Vær derfor saa god at vente paa os til den angivne Tid, og tag det ikke fortrydeligt op, at Deres Besøgende bærer Maske.«

»Det er virkelig meget gaadefuldt,« sagde jeg. »Hvad skal det betyde, tror De?«

»Jeg har endnu ingen Data. Det er et utilgiveligt Misgreb at opstille sine Slutninger, før man har Data; saa begynder man uvilkaarlig at lempe paa Kendsgerningerne, for at faa dem til at passe

til ens Teorier, i Stedet for at det er Teorierne, der skal passe til Kendsgerningerne. Men Brevet selv, hvad kan De nu slutte Dem til af det?»

Jeg undersøgte omhyggelig Skriften og Papiret, som den stod paa.

»Den, der har skrevet det, er øjensynlig vel situeret,« sagde jeg, idet jeg bestræbte mig for at efterligne min Vens Fremgangsmaade. »Den Slags Papir som dette her koster flere Kroner Pakken, det er ejendommeligt stift og tykt.«

»Ejendommeligt — det er netop det rette Ord,« sagde Holmes. »Det er slet ikke engelsk Papir. Hold det op mod Lyset.«

Jeg gjorde dette. og saa et stort *E* samt et mindre *g a a P* og et stort *G* med et mindre *t* indvirket i Papirets Stof.

»Hvad faar De nu ud af det?« spurgte Holmes.

»Rimeligvis Papirfabrikantens Navn eller rettere hans Monogram.«

»Nej, slet ikke. *G*'et tillige med det lille *t* betyder »Gesellschaft«, det tyske Ord for »Kompagni«, og *P* skal naturligvis være »Papier«. Men nu *Eg*'et, ja, lad os se paa vor Europas Geografi.« Han tog en stor, brun Bog ud af sin Reol og slog op i Navneregistret. »Eglon, Eglonitz — her har vi »Eger«. Det ligger i et tysktalende Land — i Bøhmen, ikke langt fra Carlsbad. Bekendt af, at Wallenstein blev myrdet her samt af sine mange Glaspusterier og Papirmøller. Naa, Gamle, hvad

faar De saa ud af det?» Hans Øjne straaledede og han udsendte en stor, blaa Sejrssky fra Cigaretten.

»At Papiret er lavet i Bøhmen,« sagde jeg.

»Akkurat. Og at Herren, der skrev Brevet, er en Tysker. Lagde De ikke Mærke til det lidt ubehjælpssomme Sprog i Brevet, f. Eks. den Sætning: »Denne Omtale af Dem have vi fra alle Sider modtaget.« En Franskmand eller Russer vilde ikke have formet Sætningen saaledes. Der staar altsaa nu kun tilbage at opdage, hvad han ønsker, denne Tysker, der skriver paa bøhmisk Papir og vil bære en Maske for at skjule sit Ansigt. — Men der er han, hvis jeg ikke tager fejl, saa nu kan Spørgsmaalet blive løst.«

Der hørttes Hestetrampen og Vognrumlen uden for Huset, fulgt af en stærk Ringen paa Klokken. Holmes flojtede.

»Et Par efter Lyden at dømme,« sagde han. »Ja,« fortsatte han og skottede ud af Vinduet, »en fin lille Brougham og et Par nydelige Skimler, til mindst tre Tusinde Kroner Stykket. Penge er der nok af, Watson, om der ikke er andet.«

»Maa jeg ikke hellere gaa min Vej nu, Holmes?«

»Nej, paa ingen Maade, Doktor, bliv nu endelig. Dette her tegner jo til at blive en interessant Sag, som jeg ret kan unde Dem at blive indviet i.«

»Ja, men Deres Klient —«

»Bryd Dem blot ikke om ham. Jeg kan maaske komme til at trænge til Deres Hjælp, og det kan

han maaske ogsaa. Her har vi ham. Sæt Dem ned i Lænestolen, Doktor, og læg vel Mærke til det hele.«

De langsomme og tunge Trin, der havde lydt nede i Entreen og op ad Trapperne, standsede et Øjeblik uden for vor Dør. Derpaa hørt en lydelig og myndig Banken.

»Kom ind!« raabte Holmes.

En Herre traadte ind, der i det mindste maalte sine 72 Tommer, og hvis Skulderbrede og hele Legemsbygning stod i Forhold til Højden. Han var rigt klædt, men set med en Englænders Øjne vidnede Dragten ikke om nogen fin Smag. Svære Borter af Astrakan pyntede Opslagene og Udfaldene paa hans Overfrakke, der foran tillige var forsynet med Snore, medens den mørkeblaa Kappe, som var slængt over hans Skuldre, var foret med ildrødt Silke og fastheftet oppe ved Halsen med et Spænde, som bestod af een eneste stor skinnende Beryl. Skaftestøvlerne, der gik op over Læggen og vare besatte med en Kant af kostbart brunt Pelsværk, tjente yderligere til at forstærke det Indtryk af barbarisk Pragt, som hele hans Tilsyneladelse fremkaldte. Han holdt en bredskygget Hat i Haanden, og den midterste Del af Ansigtet skjultes af en sort Silkemaske, som han øjensynlig havde anbragt, lige før han traadte ind; thi hans Haand var endnu i Berøring med den, idet han viste sig i Døren. Hans Underansigt med den tykke, lidt hængende Underlæbe

tødede paa, at han var en Mand af en fast Karakter, der efter den lige og fastbyggede Hage at dømme vistnok grænsede nær til Stivsindethed.

»De hor vel faaet mit Brev?« spurgte han med dyb, hæs Stemme og tydelig tysk Akcent. »Jeg skrev, at jeg vilde komme herop.« Han saa fra den ene til den anden, som om han var uvis om, hvem af os, han skulde henvende sig til.

»Værs'god at tage Plads,« sagde Holmes. »Dette er min Ven og Kollega, Dr. Watson, der en Gang imellem er saa god at hjælpe mig med mine Under-søgelser. Hvem har jeg den Ære at tale med?«

»De kan kalde mig Grev von Kramm fra Bøhmen. Jeg kan altsaa stole paa, at denne Herre, Deres Ven, er en Mand af Ære og Diskretion, hvem jeg trygt kan betro en Sag af yderste Vigtighed. Hvis ikke, vil jeg rigtignok foretrække at tale med Dem i Enrum.«

Jeg rejste mig for at gaa, men Holmes greb mig om Haandleddet og skød mig tilbage i Stolen. »Enten os begge eller ingen. Alt, hvad De kan sige til mig, kan De ogsaa sige til denne Herre.«

Greven trak paa de brede Skuldre. »Saa maa jeg begynde med at paalægge Dem absolut Tavshed om denne Sag i to Aar. Naar den Tid er gaaet, har den ikke mere Betydning. For nærværende Tid er det ingen Overdrivelse at sige, at den er af saa stor Vigtighed, at den kan have Indflydelse paa Europas Skæbne.«

»Det lover jeg,« sagde Holmes.

»Og jeg.«

»De vil undskylde, at jeg beholder denne Maske paa,« fortsatte vor sælsomme Gæst. »Den højtstaaende Person, i hvis Ærinde jeg kommer, ønsker, at jeg skal vedblive at være ukendt for Dem, og jeg maa her straks bekende, at den Titel, jeg for nævnede, ikke er fuldstændig rigtig.«

»Det vidste jeg,« svarede Holmes tørt.

»Omstændighederne er meget delikate, og det er nødvendigt at tage enhver mulig Forholdsregel for at forebygge, hvad der let kan udvikle sig til en umaadelig Skandale, som alvorlig vilde kompromitere et af Europas regerende Fyrstehuse. For at tale tydeligere, Sagen angaar Huset Ormstein, der nedstammer fra Bøhmens gamle Konger.«

»Det vidste jeg ogsaa,« mumlede Holmes, idet han satte sig i sin Lænestol og lukkede Øjnene.

Vor Gæst skottede med øjensynlig Forbavselse hen til den sløve, dosende Skikkelse, der var bleven beskrevet for ham som en af de skarpeste Tænkere og mest energiske Opdagere i Europa. Holmes aabnede langsomt Øjnene og saa utaalmodigt hen til sin kæmpemæssige Klient.

»Hvis Deres Majestæt vil behage at fremsætte Sagen,« sagde han, »saa vil jeg maaske være i Stand til at hjælpe Dem.«

Manden sprang op fra Stolen og gik frem og tilbage i Værelset i ubetvingelig Ophidselse. Med en harm-

fuld Bevægelse rev han derpaa Masken af Ansigtet og slængte den paa Gulvet. »De har Ret,« raabte han, »jeg er Kongen selv; hvorfor skulde jeg forsøge at skjule det?«

»Nej, hvorfor?« mumlede Holmes. »Deres Majestæt havde aldrig saa snart begyndt at tale, for jeg vidste, at jeg havde den Ære at tale med Wilhelm Gottsreich Sigismund von Ormstein, Storhertug af Cassel-Felstein og Arvekonge af Bøhmen.«

»Men De kan nok forstaa,« sagde vor mærkelige Gæst, idet han atter satte sig ned og strøg sig med Haanden over den høje, hvide Pande, »De kan nok forstaa, at jeg ikke er vant til at udføre denne Slags Ærinder selv. Dog, Sagen var saa delikat, at jeg ikke kunde betro den til nogen Agent, uden med det samme at bringe mig selv i hans Vold. Jeg er rejst incognito fra Prag alene for at konsultere Dem.«

»Ja, vil De saa være saa god at begynde,« sagde Holmes, idet han atter lukkede Øjnene.

»Sagen er i al Korthed denne: For fem Aar siden, under et Ophold i Warschau, gjorde jeg Bekendtskab med den velbekendte Eventyrerske Irene Adler. De kender hende formodentlig af Navn?«

»Aah, vil De være saa god at slaa hende op i mit Register, Doktor,« mumlede Holmes uden at aabne Øjnene. I flere Aar havde han fort omhyggelig Bog over alle Personer, Ting og Hændelser, der kunde komme ind under hans Omraade, og det var

derfor vanskeligt at nævne noget sligt, som han ikke straks kunde give Oplysning om. I dette Tilfælde fandt jeg hendes Biografi mellem en Jødepræsts og en bekendt Marinekaptejns, der havde skrevet en Monografi over Dybvandsfiske.

»Lad mig se,« sagde Holmes. »Hm, født i New Jersey 1860. Contralto — hm! La Scala — hm! Primadonna paa den kgl. Opera i Warschaw — ja! Trukket sig tilbage fra Teatret — ha! Bor i London — ja, akkurat! Deres Majestæt har, kan jeg forstaa, staaet i Forhold til denne Dame, har tilskrevet hende kompromiterende Breve og ønsker nu at faa dem tilbage.«

»Ja, netop. Men hvorledes —«

»Er der Tale om noget hemmeligt Ægteskab?«

»Nej.«

»Heller ingen bindende Papirer eller sligt?«

»Nej, slet ikke!«

»Saa forstaar jeg ikke Deres Majestæt. Hvis denne Dame skulde faa i Sinde at true med at fremlægge disse Breve for derved at presse Penge af Deres Majestæt — hvorledes skal hun da kunne bevise deres Ægthed?«

»Der er jo Haandskriften.«

»Pyt! Den kan være eftergjort.«

»Mit private Brevpapir.«

»Stjaalet.«

»Mit eget Segl.«

»Eftergjort.«

»Mit Fotografi.«

»Købt.«

»Ja, men vi stod begge paa Fotografiet.«

»Av! — det var værre! Der har Deres Majestæt begaaet en stor Uforsigtighed.«

»Ja, jeg var vanvittig — helt gal.«

»De har der kompromiteret Dem paa det alvorligste.«

»Ja, jeg var kun Kronprins den Gang. Og saa var jeg ung — jeg er ikke mere end tredive Aar endnu.«

»Det kan vel skaffes tilbage.«

»Vi har forsøgt det, men forgæves.«

»Deres Majestæt maa betale godt for det — det *maa* jo kunne købes.«

»Nej, hun vil ikke sælge det.«

»Stjæles da.«

»Der er bleven gjort fem Forsøg. To Gange har betalte Tyve ransaget hendes Bolig. En Gang er hele hendes Bagage bleven gennemsoget, medens hun rejste, og to Gange er hun bleven plyndret under Vejs, men uden Resultat.«

»Slet intet.«

»Nej, absolut intet.«

Holmes lo. »Dette er altsaa en smuk lille Op-gave,« sagde han.

»For mig er den meget alvorlig,« sagde Kongen bebrejdende.

»Meget alvorlig — det forstaar sig. Og hvad har hun i Sinde at gøre med Fotografiet?«

»Ødelægge mig.«

»Hvorledes?«

»Jeg staar i Begreb med at gifte mig.«

»Ja, det har jeg hørt.«

»Med Clothilde Lothman af Saxen-Meinungen, Datterdatter af Kongen af Skandinavien. De kender sikkert hendes Families strenge moralske Principer. Hun selv besidder ogsaa den mest fintfølende og uberørte Karakter. Den mindste Skygge af Tvivl med Hensyn til min Moralitet vilde øjeblikkelig faa hende til at trække sig tilbage.«

»Og Irene Adler?«

»Truer med at sende dem Fotografiet. Og hun vil ogsaa gøre Alvor af det; det ved jeg saa vist som noget. De kender hende ikke; men hun har en jernhaard Karakter. Hun har det skønneste Ansigt af alle Kvinder og en Sjæl som den mest staalsatte Mand. Hellere end at jeg skulde ægte nogen anden, griber hun til de alleryderste Midler — de alleryderste.«

»De er sikker paa, at hun endnu ikke har sendt det?«

»Ja, aldeles sikker.«

»Hvorledes det?«

»Fordi hun har sagt, at hun vil sende det den Dag, vor Forlovelse blev deklareret. Det vil ske næste Mandag.«

»Nu — saa har vi altsaa dog tre Dage endnu,« sagde Holmes med en Gaben. »Det er meget heldigt, eftersom jeg for Øjeblikket har et Par Sager af Vigtighed, som jeg maa tage mig af. Deres Majestæt vil naturligvis foreløbig blive her i London?«

»Ja, De vil kunne træffe mig i Langham under Navnet Grev von Kramm.«

»Saa skal jeg sende Dem et Par Ord og lade Dem vide, hvorledes det gaar med Sagen.«

»Tak — jeg vil afvente Deres Brev med stor Længsel.«

»Men nu Pengene?«

»De har carte blanche.«

»Fuldstændig?«

»Ja, jeg vilde gerne give en hel Provins af mit Kongerige for at faa fat i hint Fotografi.«

»Og hvad de øjeblikkelige Udgifter angaar?«

Kongen trak en tung Læderpose frem og lagde den paa Bordet.

»Der er tre Hundrede Pund i Guld og syv Hundrede i Sedler,« sagde han.

Holmes skrev straks et Bevis for Modtagelsen paa et Blad af sin Lommebog og rakte Kongen det.

»Og Mademoiselles Adresse?« spurgte han.

»Er Brion Lodge, Serpertine Avenue, St. Johns Wood.«

Holmes nedskrev den. »Endnu et Spørgsmaal,« sagde han. »Var det et Kabinetsfotografi?«

»Ja.«

»Saa Godnat, Deres Majestæt, jeg haaber, at vi snart skal kunne bringe Dem gode Nyheder. Ja, nu vil jeg ogsaa byde Dem Godnat, Watson,« tilføjede han, da vi hørte den kongelige Brougham rulle ned ad Gaden. »Hvis De vil være saa god at se herhen i Morgen Eftermiddag Kl. 3, saa vil vi tale noget nærmere om denne Sag.«

II.

Kl. 3 præcis var jeg i Baker Street; men Holmes var endnu ikke kommen hjem. Værtinden fortalte mig, at han var gaaet hjemme fra lidt over otte om Formiddagen. Jeg tog imidlertid Plads ved Kaminen i den Hensigt at vente paa ham, hvor længe det saa end skulde vare. Jeg interesserede mig allerede stærkt for hans nye Sag, thi om den end ikke stod i Forbindelse med nogen af de mørke og uhyggelige Omstændeligheder, som vare til Stede i »En Studie i Rødt«, saa gav hans Klientes høje Stilling den paa den anden Side en ejendommelig og fængslende Karakter. Og bortset fra selve den foreliggende Sags Natur, var der noget i min Vens mesterlige Herredømme over Situationerne og hans skarpe, rammende Slutninger, der gjorde det til en sand Nydelse for mig at iagttage hans Fremgangsmaade

og følge den hurtige og kløgtige Metode, ved hvilken han udredede selv de mest indviklede Mysterier. Jeg var bleven saa vænnet til hans Sejre, at det aldrig et Øjeblik faldt mig ind, at han kunde rammes af noget Nederlag.

Klokken var lige ved fire, før Døren aabnedes, og en fortrukken Staldkarl med uredt Haar og smaa Bakkenbarter, et rodt Ansigt og tilsmudsede Klæder traadte ind i Værelset. Saa vant som jeg var til min Vens forbavsende Evne til at maskere sig, maatte jeg dog se flere Gange til, før jeg blev vis paa, at det virkelig var ham. Med et Nik forsvandt han ind i Sovekammeret, hvorfra han efter fem Minutters Forløb kom tilbage i sine sædvanlige Klæder og med sit sædvanlige Udseende. Han satte sig ned foran Kaminen, stak Hænderne i Lommen, strakte Benene fra sig og lo hjertelig.

»Aa Gud forbarme sig!« udbrod han og begyndte at hoste, hvorefter han atter brast ud i Latter, indtil han halv afmægtig sank tilbage i Stolen med slapt nedhængende Lemmer.

»Hvad er der dog?« spurgte jeg.

»Aah, det er altfor grinagtigt. Hvad tror De, jeg har bestilt i Formiddag, og i hvilken Egenskab jeg til sidst har maattet optræde?«

»Ja, det er virkelig ikke godt at tænke sig til. Jeg antager, at De har været ude for at opsnuse noget om Miss Irene Adler — maaske endog været i hendes Bolig.«

»Ja, akkurat, men Historien fik rigtignok et lojerligt Udfald, som De nu skal høre. Jeg gik her hjemmefra lidt over Klokken otte i Morges i den Dragt, De saa mig i før; jeg vilde nemlig optræde som en Staldkarl, der var uden Beskæftigelse. Der er nemlig en højst sjælden Sympati — ligefrem en Slags Frimureri imellem alle de Folk, der har med Heste og Stalde at gøre. Forklæder man sig som en af dem, vil man altid være sikker paa at faa en Del at vide. Jeg fandt snart Brion Lodge. Det er en lille nydelig Villa paa Stue og første Sal med en Have bag ved, men med Façaden bygget lige ud til Vejen. Til højre for Døren en stor Dagligstue, rigt møbleret og med høje Vinduer, der gaar omtrent ned til Gulvet og er forsynede med de gammeldags engelske Hasper, som et lille Barn kan aabne. Fra Bagsiden var der ikke andet mærkeligt at opdage, end at Korridor-Vinduet kunde naas fra Vognremisen. Jeg gik rundt om Huset og undersøgte det nøje fra alle Sider; men der var som sagt ikke andet mærkeligt at opdage ved det.

»Derefter drev jeg ned ad Gaden og fandt, som jeg havde ventet, at der var en Vognmandsforretning i det Stræde, som løber ned langs med Villaens Havemur. Jeg hjalp Kuskene at strigle Hestene og blev derfor trakteret med et Par Glas Øl, et Par Piber Tobak og saa megen Oplysning om Miss Adler, som jeg vilde have, tillige med en hel Del om de andre Folk i Nabolavet, for hvem jeg ikke inter-

esserede mig det allerbitterste, men hvis Familieforhold og huslige Affærer, jeg alligevel maatte døje.»

»Og hvad sagde de saa om Irene Adler?» spurgte jeg.

»Aa, hun har gjort alle Mændene i hele det Kvarter helt tossede af Forliebelse. Hun er den sødeste og elskværdigste Skabning under Solen — saaledes sagde i det mindste hele Staldens Besætning. Hun fører et stille Liv, synger en Gang imellem ved Koncerter, kører ud Kl. 4 hver Dag og kommer tilbage præcis Kl. 7 for at spise til Middag. Det er meget sjældent, at hun tager ud paa andre Tider, undtagen naar hun synger. Hun tager kun mod Besøg af een eneste Herre; men han kommer ogsaa meget tit. Han er mørk, smuk og elegant og kommer aldrig sjældnere end een Gang om Dagen, undertiden to. Han hedder Godfrey Norton og er Sagfører. Der ser De Nyttens af at gøre Kuske til sine Fortrolige. De havde mangfoldige Gange kørt ham hjem fra Villaen og vidste derfor god Besked med ham. Da jeg var blevet proppet med alt det, de vidste, begyndte jeg at vandre frem og tilbage i Nærheden af Villaen og tænke over min Slagplan.

»Denne Godfrey Norton var øjensynlig en vigtig Faktor i Sagen, og at han var Sagfører, lod noget ildevarslende. Hvorledes var Forholdet imellem dem, og hvad var Formålet med hans hyppige Besøg? Var hun hans Klient, hans Veninde eller hans Elskerinde? I første Tilfælde havde hun rimeligvis betroet

Portrætet i hans Varetægt, men i sidste næppe. Af dette Spørgsmaals Besvarelse afhang, om jeg skulde fortsætte Belejringen af Brion Lodge eller forlægge mine Operationer til Sagførerens Bolig i Temple. Dette var et vanskeligt Problem, der gjorde Sagen langt mere vidtløftig. Jeg er bange for, at jeg keder Dem med disse Enkeltheder; men jeg er nødt til at give Dem et Indblik i Vanskelighederne, hvis De skal forstaa de senere Omstændigheder.«

»Jeg følger Sagens Udvikling med den største Interesse,« svarede jeg.

»Jeg stod endnu og overvejede Spørgsmaalet, da en Cab kørte frem for Brion Lodge, og en Herre sprang ud. Han var en usædvanlig smuk Mand, meget smuk, med bøjet Næse og et klædeligt Overskæg — øjensynlig den Mand, som jeg havde hørt om. Det lod til, at han havde svært Hastværk, han raabte til Kusken, at han skulde vente, og for forbi Pigen, som aabnede Døren, med en Mine, der gjorde det tydeligt, at han befandt sig som hjemme i Villaen.

»Han var derinde i omtrent en halv Time, og jeg kunde engang imellem opfange et Glimt af ham gennem Dagligstuevinduerne; thi han gik frem og tilbage derude, talte meget ivrigt og slog ud med Armene. Hende saa jeg derimod slet ikke noget til. Derefter kom han igen farende ud af Døren og saa endnu mere ophidset ud end før. Idet han traadte op i Cab'en, trak han et Guldur op af

Lommen og saa febrilsk paa det. »Kør, som Fanden var i Hælene paa Dem,« raabte han, »først til Gross Hankeys i Regent Street og derefter til St. Monica Kirken i Edgware-road. De faar en halv Guinea, hvis De besørger det paa tyve Minutter!«

»De for afsted, og jeg stod just og spekulerede paa, om jeg ikke gjorde bedst i at følge dem, da der kom en smuk lille Landauer rullende frem i Strædet, Kusken med Frakken halvt knappet og Sløjfen paa Halstørklædet siddende omme ved det ene Øre samt alle Rem-Enderne paa Seletøjet siddende udenfor Spændeklappen. Den havde næppe gjort Holdt, før hun kom farende ud af Døren og sprang ind i den. Jeg opfangede kun et Glimt af hende; men saa meget fik jeg dog at se, at hun var en nydelig Dame med et Ansigt, som en Mand nok kunde faa i Sinde at dø for.

»St. Monica Kirken, John,« sagde hun, »og du faar en halv Sovereign, hvis vi er der om tyve Minutter.«

»Denne Lejlighed var naturligvis for god til at lade gaa fra sig, Watson. Jeg stod et Øjeblik og betænkte mig paa, om jeg skulde løbe bag efter eller sætte mig op bag paa, da en Cab kom rullende gennem Strædet. Kusken saa lidt skævt og tvivlende til den luvslidte Herre, der vilde op at køre; men før han kunde komme med nogen Indvendinger, var jeg allerede oppe. »St. Monica Kirken,« sagde jeg, »og et halvt Pund, hvis De

naar derhen inden tyve Minuter.« Klokken manglede da fem og tyve Minuter i tolv, og det var selvfølgelig klart nok, hvad der var i Gære.

»Min Cab kørte hurtig nok, jeg tror ikke, jeg nogen Sinde før har kørt hurtigere; men de andre var dog kommen før os. Den første Cab og Landauerer holdt med deres dampende Heste foran Døren, da jeg kom. Jeg betalte Kusken og skyndte mig ind i Kirken. Der var ikke en Sjæl derinde med Undtagelse af de to, jeg var fulgt i Hælene paa, samt en Præst i Kjole og Krave, der lod til at være meget uenig med dem. De stod alle tre i en Klump foran Alteret, og jeg drev op ad Side-skibet som en Leddiggænger, der tilfældig er falden ind i en Kirke. Til min store Overraskelse vendte de tre oppe ved Alteret sig pludselig om imod mig, og Godfrey Norton kom derefter farende ned til mig lige saa hurtig, han kunde løbe:

»Gud ske Lov!« udbrød han. »De kan hjælpe os. Kom! kom!«

»Hvad skal jeg?« spurgte jeg.

»Følg med, min Ven, det skal kun vare et Par Minutter — ellers er det ikke lovligt.«

Jeg blev halvt trukket op til Alteret, og før jeg rigtig fik besindet mig, stod jeg og fremmumlede Svar, som hviskedes mig i Øret, og som garanterede for Ting, som var mig fuldstændig ubekendte, med andre Ord, jeg stod som Forlover baade for Jomfru Irene Adler og for Ungkarl Godfrey Norton. Det

hele var bestilt i et Øjeblik, og jeg vækkedes først rigtig til Besindelse, da Herren stod ved min ene Side og Fruen ved den anden og overoste mig med Tak, medens Præsten stod med ærværdigt, smilende Ansigt i Baggrunden. Det var en paa een Gang inderlig bagvendt og grinagtig Situation at befinde sig i, og det var Tanken om den, der før fik mig til at le saa ustandselig. Det lader til, at der har været en eller anden Mangel ved deres Papirer, og at Præsten derfor har nægtet at vie dem, med mindre de kunde skaffe et Vidne til Stede, samt at min belejlige Tilsynekomst sparede Brudgommen fra at løbe ud paa Gaden og trække den første den bedste Mand ind. Bruden gav mig en Souvereign, og den har jeg i Sinde at bære ved min Urkæde som et Erindringstegn om denne Hændelse.«

»Ja, det var jo rigtignok en ganske uventet Vending,« sagde jeg, »og hvad saa videre?«

»Ja, nu var min Plan jo meget alvorlig truet. Det kunde se ud til, at Parret vilde rejse lige med det samme, og at det derfor blev nødvendigt, at jeg øjeblikkelig tog mine Forholdsregler. Men imidlertid skiltes de ved Kirkedøren, han kørte tilbage til Temple og hun til sin Villa. »Jeg kører ud i Parken Kl. 5 som sædvanlig,« sagde hun til ham, idet de skiltes. Mere horte jeg ikke. De kørte bort i hver sin Retning, og jeg gik her hjem for at træffe mine Forberedelser.«

»Og de bestaar i —?»

»Noget kold Steg og et Glas Øl,« svarede han og ringede paa Klokken. »Jeg har haft altfor travlt til at tænke paa Mad, og det er rimeligt, at jeg faar mere travlt endnu inden-Aften. Jeg kommer for Resten til at trænge til Deres Medvirkning, Doktor.«

»Det skal være mig en stor Fornøjelse.«

»Det anfægter Dem vel ikke at gaa en lille Smule uden for den strænge Lovs Grænser?«

»Ikke det mindste.«

»Eller udsætte Dem for at blive arresteret?«

»Nej, naar det blot sker for en god Sag.«

»Ja, Sagen er særdeles god.«

»Saa er jeg parat.«

»Ja, jeg var vis paa, at jeg kunde gøre Regning paa Dem.«

»Men hvad vil De have, jeg skal gøre.«

»Naar Mrs. Turner har været herinde med Maden, skal jeg forklare Dem det hele. »Nu,« sagde han, idet han hungrig huggede ind paa det simple Maaltid, som vor forhenværende fælles Værtinde havde sat ind til ham, »vi maa aftale det, medens jeg spiser; thi der er ikke megen Tid at spille; Klokken er jo lige ved 5 nu, og om to Timer maa vi være paa Handlingens Skueplads. Miss Irene — eller jo nu Fru Norton — kommer tilbage fra sin Køretur Kl. 7, og vi maa være ved Brion Lodge for at tage imod hende.«

»Og hvad saa?»

»Det maa De overlade til mig. Jeg har allerede arrangeret alt, hvad der saa sker. Der er kun een Ting, som jeg paa det bestemteste maa forlange. De maa ikke skride ind paa egen Haand, hvad der saa end hænder.«

»Nej, jeg lover at forholde mig neutral.«

»Ikke at foretage Dem det mindste, De vil nemlig faa noget temmelig uhyggeligt at se, men det maa ikke anfægte Dem. Det vil ende med, at jeg bliver baaren ind i Villaen. Fire—fem Minutter efter vil Vinduet i Dagligstuen blive aabnet, og De maa saa stille Dem tæt ved det.«

»Ja.«

»Og naar jeg løfter min Haand — saaledes — saa maa De kaste det ind i Værelset, som jeg i Forvejen har givet Dem, og saa med det samme begynde at raabe »Brand!« af fuld Hals. Forstaar De?»

»Ja, fuldkommen.«

»Der er slet ikke noget farligt ved det,« fortsatte han og tog en lang Tingest omtrent af Form som en Cigar op af Lommen. »Det er en almindelig Røg-Raket forsynet med en Sats i hver Ende, saa at den kan tændes ved at blive kastet. De har slet ikke andet at gøre end dette. Naar De begynder at raabe Brand, vil Deres Raab blive istemmet og fortsat af en Mængde andre Mennesker; derefter maa De gaa hen til Enden af Strædet,

hvor jeg vil træffe Dem efter en halv Snes Minutters Forløb. Nu har De vel forstaaet det hele?»

»Jeg skal først spille uvirksom Tilskuer, derefter begive mig tæt hen til Vinduet for at holde Oje med Dem og paa Signal fra Dem kaste denne Genstand ind, derpaa raabe Brand og saa vente paa Dem ved Enden af Strædet.«

»Ja, akkurat.«

»Saa kan De fuldstændig stole paa mig.«

»Det er godt. Men nu er det vist den høje Tid, at jeg laver mig i Stand til den ny Rolle, jeg skal spille.«

Han gik ind i Sovekammeret og kom efter nogle faa Minutters Forløb tilbage som en venlig og ærværdig gammel Præst. Hans brede og bløde Hat, hans vide, folderige Benklæder, hans hvide Halsbind, det blide Smil — kort, hele Maskeringen var saa fortræffelig gennemført, at selv ikke den største Skuespiller kunde have gjort det bedre. Det var ikke alene Kostumet, Holmes forandrede, hans Udtryk, Væsen og Holdning. ja, om det saa var hans indre Menneske, saa syntes det altsammen forvandlet i Overensstemmelse med den Karakter, han vilde fremstille. Skuepladsen gik tabt af en stor Aktør, ligesom ogsaa Videnskaben mistede en stor Kraft, da han helligede sig til Opdager-Faget.

Klokken var et Kvarter over seks, da vi forlod Baker-Street, og den manglede endnu ti Minutter i syv, da vi befandt os i Serpentin-Avenue. Det var

allerede begyndt at skumre, og Lamperne bleve netop tændte, medens vi gik frem og tilbage foran Brion Lodge og ventede paa dets Beboerskes Komme. Villaen var netop saaledes, som jeg havde forestillet mig den efter Sherlock Holmes' foregaaende Beskrivelse, men Stedet lod til at være mindre ensomt, end jeg havde ventet mig. Tvært imod, af et lille Stræde i et afsides Kvarter at være, var det mærkværdigt livligt. Der stod en hel Del lurvet klædte, rygende og leende Mænd i en Krog af Strædet, en Skærsliber med sin Bør, to Soldater, der gjorde Kur til en Barnepige, og flere velklædte unge Mennesker, der med Cigar i Munden drev frem og tilbage paa Fortovet.

»Ser De,« sagde Holmes, medens ogsaa vi gik frem og tilbage foran Huset, »dette Giftermaal gør Sagen langt simplere. Nu er Fotografiet nemlig blevet et tveægget Vaaben, og der er al Rimelighed for, at hun lige saa nødig vil have, at det skal ses af Mr. Godfrey Norton, som vor Klient vil have, at det skal komme hans Prinsesse for Øje. Men nu er Spørgsmaalet, hvor er Fotografiet at finde?«

»Ja, hvor? Det maa De nok sige.«

»Det er meget usandsynligt, at hun fører det omkring med sig. Det er jo i Kabinetsformat og altsaa for stort til, at det bekvemt kan skjules under en Dames Dragt eller i hendes Lommer. Hun ved jo desuden, at Kongen er kapabel til at lade hende udplyndre. To Forsøg er alt bleven

foretagen i den Retning. Vi kan altsaa gaa ud fra, at hun ikke har det paa sig.«

»Ja, men hvor er det da?«

»Hos hendes Bankier eller hendes Sagfører; den dobbelte Mulighed er der, men jeg er nærmest tilbøjelig til at tro — hos ingen af dem. Kvinderne ere nu engang af Naturen hemmelighedsfulde, og hvorfor skulde hun betro andre at gemme det? Sig selv kan hun stole paa, men hun kan jo ikke vide, hvilke Indflydelser der kan blive anvendt paa en anden Person. Husk desuden paa, at hun har besluttet at bruge det om nogle faa Dage. Det maa altsaa være et Sted i Nærheden af hende. Det maa være i hendes eget Hus.«

»Ja, men det er jo to Gange bleven ransaget.«

»Pyh, de Lejesvende har ikke vidst, hvor de skulde søge.«

»Men hvor vil De da søge det?«

»Jeg vil slet ikke søge.«

»Hvad behager?«

»Jeg vil faa hende selv til at vise mig det.«

»Ja, men det vil hun naturligvis ikke gøre.«

»Aah, hun skal nok blive tvungen til det; men der hører jeg hendes Vogn komme, gør nu nøjagtigt alt, hvad jeg har sagt.«

Medens han talte, kom Lygterne af en Vogn til Syne rundt om det nærmeste Hjørne. Det var en flot lille Landauer, som derefter rullede frem fra Brion Lodge. Idet den var ved at holde, løb

en af de omkringdrivende Personer til for at aabne Døren og tjene sig en Drikkeskilling, men blev skubbet til Side af en anden, som var sprungen til i samme Hensigt. Det kom til et heftigt Slagsmaal imellem dem, og dette antog endnu større Dimensioner derved, at de to Soldater og Skærsliberen blandede sig i Striden og holdt med hver sin af Slagsbrødrene. Damen, der i det samme var steget ud af Vognen, blev paa den Maade Midtpunktet i en lille Flok ophidsede Mennesker, der med Stokke og knyttede Næver slog rasende løs paa hinanden. Holmes styrtede sig midt ind imellem dem for at beskytte Damen; men lige idet han var naaet ind til hende, udstødte han et Skrig og faldt til Jorden, medens Blodet strømmede ned ad hans Ansigt. Saa snart de andre saa dette, stak de af i hver sin Retning, medens en Mængde af de velklædte Lediggængere, der havde iagttaget Striden uden at blande sig i den, nu lob til for at hjælpe Damen og sørge for den tilskadekomne ældre Herre. Irene Adler, som jeg vil vedblive at kalde hende, var i en Fart kommen op ad Trappen, hun stod nu paa det overste Trin og saa ned paa Gaden, medens hendes prægtige Skikkelse skarpt fremhævedes af Lysskæret inde fra Korridoren.

»Er den stakkels Mand kommen slemt til Skade?« spurgte hun.

»Han er vist dod!« raabte nogle.

»Nej, der er endnu Liv i ham,« raabte andre;

»men han er vist væk, inden vi kan faa ham baaret til Hospitalet.«

»Og det er endda saadan en rar gammel Mand,« sagde en Kvinde. »Havde han ikke været, saa var de nok stukket af baade med Frokenens Pung og hendes Ur; for det var da tydeligt nok, at det var en hel Bande Tyveknægte, og det af de rigtig durkdrevne. — Men nu tror jeg, han begynder at trække Vejret.«

»Ja, men han kan jo ikke blive liggende her ude paa Gaden; maa vi ikke bære ham ind til Dem, Froken?«

»Jo, det maa De gerne. Bær ham ind i Dagligstuen. Der staar en magelig Sofa. Kom her, denne Vej.«

Langsomt og lempeligt blev han loftet op og baaret ind i Brion Lodge og lagt i det største Værelse; medens jeg stadig stod og iagttog det hele fra min Post ved Vinduet. Lamperne vare blevne tændte derinde, men Persiennenene vare endnu ikke rullede ned, saa at jeg tydelig kunde se Holmes ligge paa Sofaen. Jeg ved ikke, om *han* i dette Øjeblik var greben af Anger over det Bedrag, han udøvede; men jeg for min Part har da aldrig før eller siden felt mig saa skamfuld som i denne Stund, da jeg saa, hvorledes den smukke Skabning, mod hvem jeg konspirerede, med stor Venlighed og et medlidende Udtryk i det dejlige Ansigt bøjede sig over den saarede og undersøgte ham. Og dog

vilde det jo nu være det sorteste Forræderi mod Holmes, hvis jeg veg tilbage fra den Medvirken, som han havde betroet mig. Jeg gjorde mig haard og trak Røg-Raketten frem af min Lomme. Vi gjorde hende jo dog ikke nogen Skade med den, trøstede jeg mig selv, vi forhindrede hende blot fra at gøre en anden Fortræd.

Holmes havde rejst sig overende i Sofaen, og jeg saa ham foretage Bevægelser som en, der trænger til mere Luft. En Tjenestepige løb da straks hen til Vinduet og aabnede det. I samme Øjeblik saa jeg ham løfte Haanden, og paa dette Signal kastede jeg min Raket ind i Værelset, idet jeg raabte: »Brand!« Ordet havde næppe forladt mine Læber, før alle de Mennesker, der endnu drev omkring udenfor, istemte Raabet. Tykke Røgskyer bølgede op inde i Værelset og ud gennem Vinduet. Jeg saa et Glimt af flere Skikkelser, der for omkring inde i Huset, og kort efter hørte jeg Holmes' Stemme, idet han forsikrede dem, at det hele kun var blind Alarm. Jeg banede mig derefter Vej gennem den raabende Mængde hen til Enden af Strædet, og efter ti Minutters Forløb beroligedes jeg ved at føle min Vens Arm i min, og vi kom nu snart bort fra al Larmen og Forvirringen. Han gik hurtig til og sagde intet de første Minutter, indtil vi vare drejede ind i en af de stille Gader, som føre ned til Edgware-Road.

»Det gjorde De meget godt, Doktor,« sagde

han saa. »Det kunde ikke være udført bedre. Nu er alt i Orden.«

»De har altsaa Fotografiet?«

»Nej, men jeg ved, hvor det er.«

»Og hvorledes fik De det at vide?«

»Hun viste mig det, som jeg jo sagde, at hun vilde.«

»Jeg er ikke med.«

»Ja, da skal jeg ikke holde Dem i Uvidenhed længere,« sagde han leende. »Sagen var meget simpel. De har vel nok forstaaet, at alle de, der gik og drev om i Nærheden af Villaen, var vore Medsammensvorne. De var allesammen lejede til at yde deres Medvirkning.«

»Jo, det tænkte jeg mig nok.«

»Nu — da Slagsmaalet begyndte, havde jeg noget flydende rød Farve parat i den hule Haand. Jeg styrtede frem, lod mig falde, trykkede Haanden mod Ansigtet med den Virkning, at det saa ud, som Blodet strømmede ned af det. Det er et gammelt Kneb.«

»Ja, det forstod jeg ogsaa nok.«

»Saa bar de mig ind; hun var jo forpligtet til at give mig Husly; hvad andet skulde hun gøre? Og det tilmed ind i Dagligstuen, i hvilket Værelse Fotografiet i Følge mine Slutninger rimeligvis maatte findes; men forøvrigt laa jeg midt imellem det og Sovekammeret, saa at jeg kunde holde Øje med begge. De lagde mig paa Sofaen, jeg lod, som jeg

var ved at kvæles, og saa var de nodt til at aabne Vinduet; derved blev De i Stand til at yde Deres Medvirkning.«

»Men hvad kunde den egentlig nytte Dem?«

»Den var af den allerstørste Betydning. Naar en Kvinde tror, at der er Ild i hendes Hus, saa vil hun instinktmæssig styrte hen til den Genstand, hun skatter højest. Det er en fuldstændig uovervindelig Indskydelse, og jeg har mere end een Gang benyttet mig af den. En Hustru griber efter sit Barn, en ugift Kvinde efter sit Juvel-Skrin. Nu stod det klart for mig, at Offeret for vor Sammensværgelse ikke for Ojeblikket i sit Hus havde noget, som hun tillægger større Betydning end netop den Ting, vi er paa Jagt efter. Hun vilde derfor sikkert styrte hen for at bemægtige sig det. Brandalarmen blev fortræffelig udført, og Raabene og Rogen var tilstrækkelig til at ryste selv Staalnerver. Hun gjorde derfor ogsaa, som jeg havde ventet; og nu ved jeg, at Fotografiet ligger i en hemmelig Skuffe bag en bred Klokkestreng. Der for hun øjeblikkelig hen, og jeg opfangede et Glimt baade af Skuffen og Billedet, idet hun trak den første ud. Da jeg saa raabte, at det var blind Alarm, skod hun den tilbage igen, skottede ned til Raketten, styrtede ud af Værelset og lod sig ikke se mere. Jeg rejste mig, gjorde en Undskyldning for Tjenestepigen og forlod Huset. Jeg overvejede et Ojeblik, om jeg straks skulde forsøge at bemægtige

mig Fotografiet; men imidlertid var Kusken kommen ind, og da han lod til at holde skarpt Øje med mig, saa forekom det mig sikrest at opsætte det. En lille ubesindig Forhastelse kunde let ødelægge det hele.«

»Og nu?« spurgte jeg.

»Nu er vor Undersøgelse praktisk taget sluttet. I Morgen vil jeg sammen med Kongen aflægge hende et Besøg, og hvis De har Lyst til at følge med, skal det staa Dem frit for. Vi vil da blive vist ind i Dagligstuen for at vente paa Fruen, men der er al Rimelighed for, at hun hverken vil finde os eller Fotografiet, naar hun kommer ind. Det maa jo være en stor Tilfredsstillelse for Hans Majestæt at kunne tage Fotografiet tilbage med egen Haand.«

»Hvad Tid paa Dagen vil De aflægge dette Besøg?«

»Kl. 8 i Morgen tidlig. Hun vil da ikke være staaet op, og der vil altsaa blive levnet os god Tid til vore Operationer. Desuden maa vi skynde os; thi dette Giftermaal vil vel sagtens foraarsage en hel Omvæltning i hendes Levesæt. Jeg maa nu straks telegrafere til Kongen.«

Vi vare naaede ind i Baker Street og stod stille ved den velbekendte Husdør. Holmes stod og rodede i Lommen efter sin Gadedørsnøgle, da en Person, som gik forbi, sagde:

»Godnat, Mr. Sherlock Holmes.«

Der gik flere Mennesker paa Fortovet i dette Øjeblik, men Hilsenen lod til at komme fra en slank ung, ulsterklædt Mand, der i stærk Fart havde passeret os.

»Den Røst har jeg hørt før,« sagde Holmes, idet han stirrede ned ad den dunkelt belyste Gade. »Hvem Pokker kan det dog have været?«

III.

Jeg tilbragte Natten hos Sherlock Holmes, og vi vare netop i Færd med vort Morgenmaaltid, da Kongen af Bohmen kom styrtende ind i Værelset.

»Har De faaet det?« raabte han, idet han greb Sherlock Holmes i begge Skuldrene og saa ham ind i Ansigtet.

»Endnu ikke.«

»Men De har Haab om at faa det?«

»Ja.«

»Kom saa da, jeg er ved at dø af Utaalmodighed efter at komme af Sted.«

»Vi maa have en Cab.«

»Nej, min Brougham venter udenfor.«

»Saa meget des bedre.«

Vi gik alle tre ned og kørte atter af Sted til Brion Lodge.

»Irene Adler er gift,« bemærkede Holmes.

»Giit, hvornaar?«

»I Gaar.«

»Med hvem?«

»Med en engelsk Sagfører ved Navn Norton.«

»Ja, men ham kan hun da ikke elske?«

»Det haaber jeg dog.«

»Hvorfor haaber De det?«

»Fordi det vil skaane Deres Majestæt for alle fremtidige Ængstelser og Ærgrelser. Hvis hun elsker sin Mand, kan hun jo nemlig ikke godt elske Deres Majestæt, og naar hun ikke gør det, saa er der jo ingen Grund til, at hun skal forstyrre Deres Majestæts Planer.«

»Det er sandt. Og dog --- aah, jeg vilde ønske, at hun havde været min. Jævnlig! Hvilken Drónning vilde hun ikke være bleven! Han sank hen i mørk Tavshed, der vedvarede, lige til vi kom til Serpentine-Avenue.

»Døren til Brion Lodge var aaben, og en aldrende Kvinde stod paa Trappen. Hun iagttog os med et spottende Øjekast, idet vi steg ud af Brougham'en.

»Mr. Sherlock Holmes, antager jeg.« sagde hun.

»Jeg er Mr. Holmes,« svarede min Ledsager, idet han saa paa hende med et spørgende og temmelig forundret Blik.

»Fruen sagde mig, at De vist vilde komme. Hun tog af Sted til Frankrig i Morges tillige med sin Mand med 5,15 Toget.«

»Hvad!« Sherlock Holmes traadte et Skridt tilbage, helt bleg af Overraskelse og Ærgrelse. »Har hun forladt England?«

»Ja, for aldrig at komme tilbage mere.«

»Og hendes Papirer?« spurgte Kongen hæst — »alt er tabt.«

»Vi faa at se. Han skubbede sig forbi Tjenestepigen og styrtede ind i Dagligstuen fulgt af Kongen og mig. Møblerne stod flyttede omkring i stor Uorden med tomte Hylder og udtrukne Skuffer, som om Ejerinden i stor Skyndsomhed havde ransaget dem, før hun rejste. Holmes styrtede hen til den hemmelige Skuffe, rev Klokkestrengen til Side, stak sin Haand ned og trak et Fotografi og et Brev op. Fotografiet var af Irene Adler selv i Selskabsdragt, og Brevet var adresseret til »Sherlock Holmes, Esq. At bero her, til det bliver afhentet.« Min Ven rev det op, og vi læste det alle tre paa een Gang. Det var dateret foregaaende Dags Midnat og lod saaledes:

»Min gode Mr. Sherlock Holmes. De gjorde virkelig Deres Sager udmærket og overrumplede mig fuldstændig. Lige indtil efter Brandalarmen havde jeg ikke Spor af Mistanke. Men da det saa gik op for mig, at jeg havde forraadt mig selv, begyndte jeg at tænke mig om. Allerede for flere Maaneder siden var jeg bleven advaret imod Dem, og det blev sagt mig, at hvis Kongen engagerede en Hjælper, vilde det sikkert blive

Dem. Ogsaa Deres Adresse var bleven mig opgivet, men trods alt det, fik De mig dog til at aabenbare Dem det, som De ønskede at vide. Ja, selv efter at min Mistanke var vakt, fandt jeg det vanskeligt at tænke ondt om slig venlig og blid Præstemand. Men De ved jo, at jeg selv er en øvet Skuespillerske. Et mandligt Kostume er derfor heller ikke noget nyt for mig, og jeg benytter mig ofte af de Friheder, et saadant tillader mig. Jeg sendte min Kusk John ind for at passe paa Dem, løb oven paa, iførte mig i en Fart min Spadseredragt, som jeg kalder den, og kom ned omtrent samtidig med, at De sneg Dem ud af Huset.

»Jeg fulgte Dem til Deres Dør og blev saaledes forvissat om, at jeg virkelig var bleven værdig til at være Genstand for Sherlock Holmes' Interesse. Lidt ubesindigt ønskede jeg Dem saa Godnat og tog Vejen til Temple for at træffe min Mand.

»Vi ansaa det begge for det klogeste at flygte, da vi vare efterstræbte af en saa farlig Modstander, og derfor vil De nu finde Reden tom, naar De i Morgen aflægger et Besøg, hvad jeg sikkert venter, De vil gøre. Hvad angaar Fotografiet, da kan Deres Klient være fuldstændig rolig. Jeg elsker og er elsket af en bedre Mand end han. Kongen kan nu gøre, hvad han vil, uden at frygte for at blive hindret af den, han

har gjort saa skammelig Uret imod. Jeg beholder imidlertid Fotografiet som et Sikringsmiddel, som et Vaaben, der kan bevare mig mod ethvert Skridt, han i Fremtiden maatte finde paa at tage imod mig. I Stedet for efterlader jeg et Fotografi, som det maaske kan interessere ham at eje. Jeg forbliver, min kære Sherlock Holmes, Deres meget forbundne

Irene Norton née Adler.«

»Hvilken Kvinde — o, hvilken Kvinde!« udbrød den bøhmiske Konge, da vi alle tre havde læst Brevet. Sagde jeg Dem ikke nok, hvor hurtig og resolut, hun er. Vilde hun ikke være bleven en beundringsværdig Dronning? Er det ikke en stor Skam, at hun ikke er min Lige?«

»Efter hvad jeg har set af denne Dame, saa er hun ganske vist temmelig langt fra at høre til Deres Majestæts Lige,« sagde Holmes med stor Kulde. »Det gør mig imidlertid ondt, at det ikke er lykkedes mig at føre denne Sag til en mere heldig Afslutning.«

»Tvært imod, min kære Sherlock Holmes, den kunde jo ikke være endt heldigere; jeg ved, at jeg fuldt ud kan stole paa hendes Ord. Fotografiet er mig nu ikke mere farligt, end om det var fortæret af Ilden.«

»Det glæder mig at høre, Deres Majestæt.«

»Men nu er jeg i stor Gæld til Dem. Sig

mig, paa hvilken Maade, jeg kan lønne Dem. Denne Ring —« han tog en Ring med en stor Smaragd af sin Finger og rakte den frem mod min Ven.

»Deres Majestæt besidder en anden Ting, som jeg vilde skatte endnu højere,« sagde Holmes.

»De har kun at nævne den.«

»Dette Fotografi.«

Kongen stirrede forbavset paa ham.

»Irenes Billede!« udbrød han. »Ja, hvis De virkelig bryder Dem saa meget om det.«

»Jeg takker Dem, Deres Majestæt. Saa er der altsaa ikke mere at foretage i denne Sag. Maa jeg have den Ære at ønske Deres Majestæt en god Morgen.« Han bukkede og uden at lægge Mærke til den Haand, der blev rakt frem imod ham, vendte han om og gik fulgt af mig.

Dette er Beretningen om, hvorledes en stor Skandale truede det bøhmiske Kongehus, og om hvorledes Sherlock Holmes' Planer bleve krydsede og tilintetgjorte af en Kvindes Snildhed. Han havde før plejet at gøre sig lystig over Kvindernes Aands-evner; men efter den Tid kom han aldrig mere ind paa dette Emne. Og naar han taler om Irene Adler eller om hendes Fotografi, saa giver han hende altid den ærefulde Titel »Kvinden«.

